

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kraft, Emma.; med Ill. af Erik Henningsen og Louis Moe.

Titel | Title:

Regn og Solskin. Fortællinger for Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Hagerup, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

192 s. :

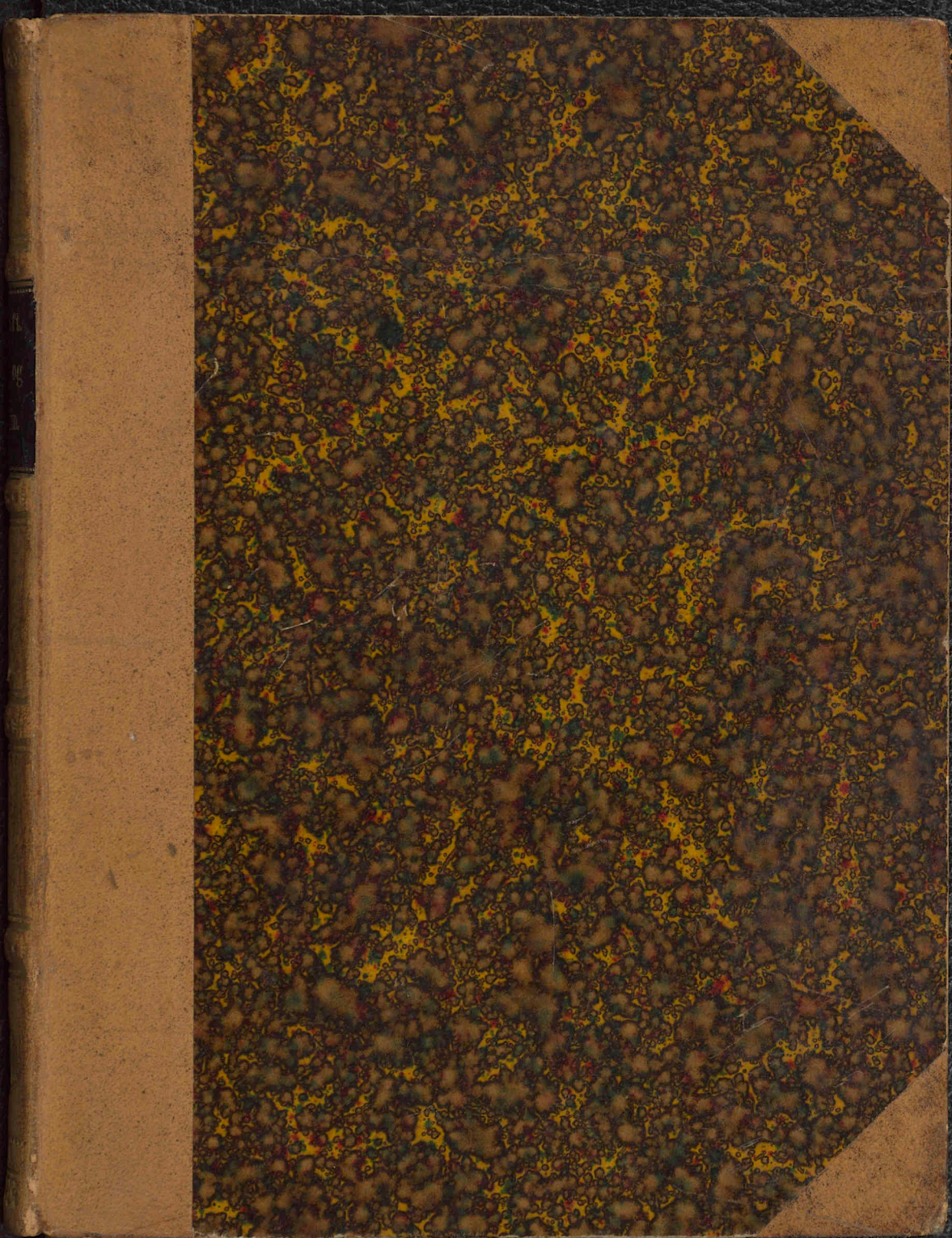
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

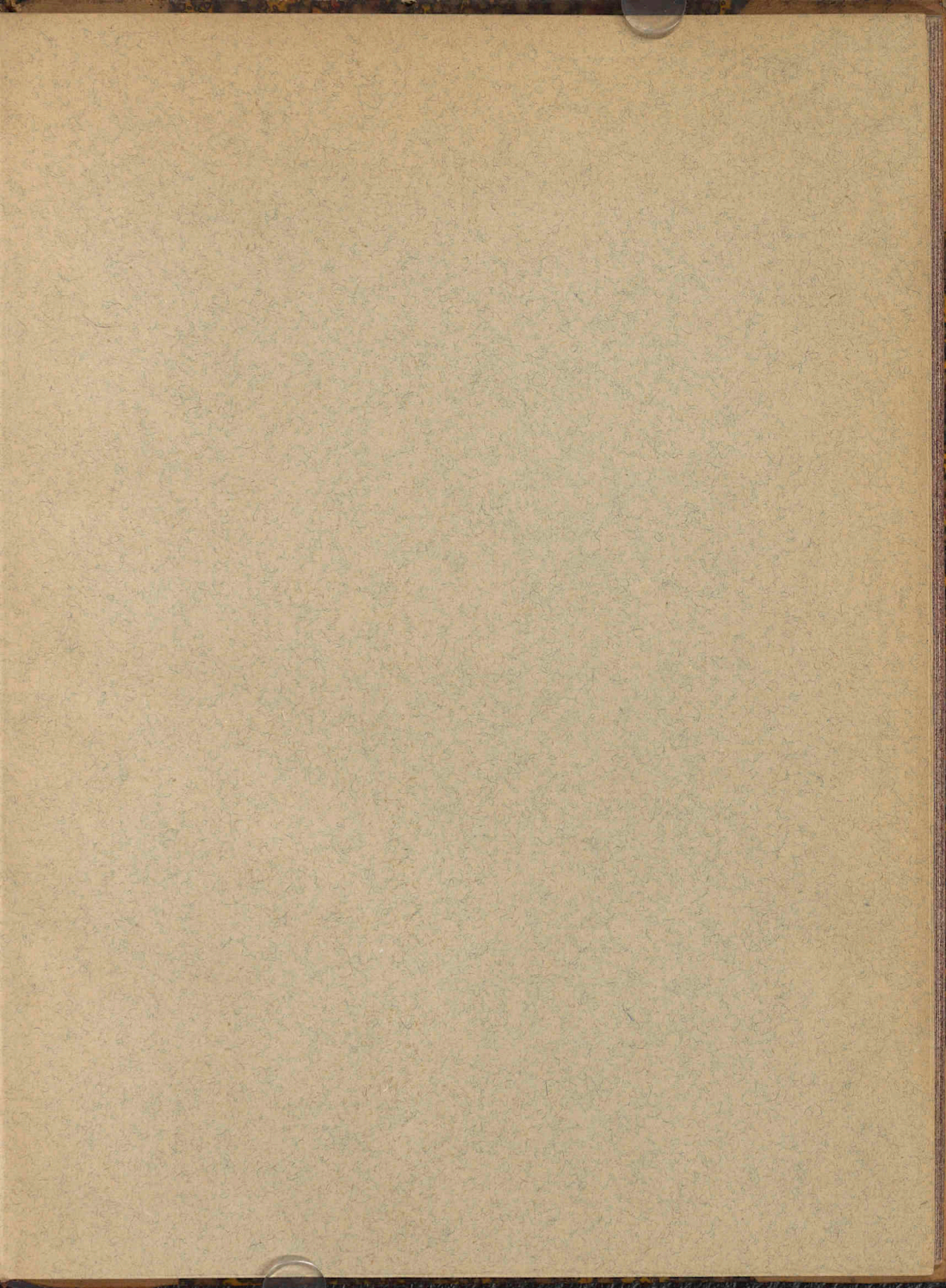
15,-276-8

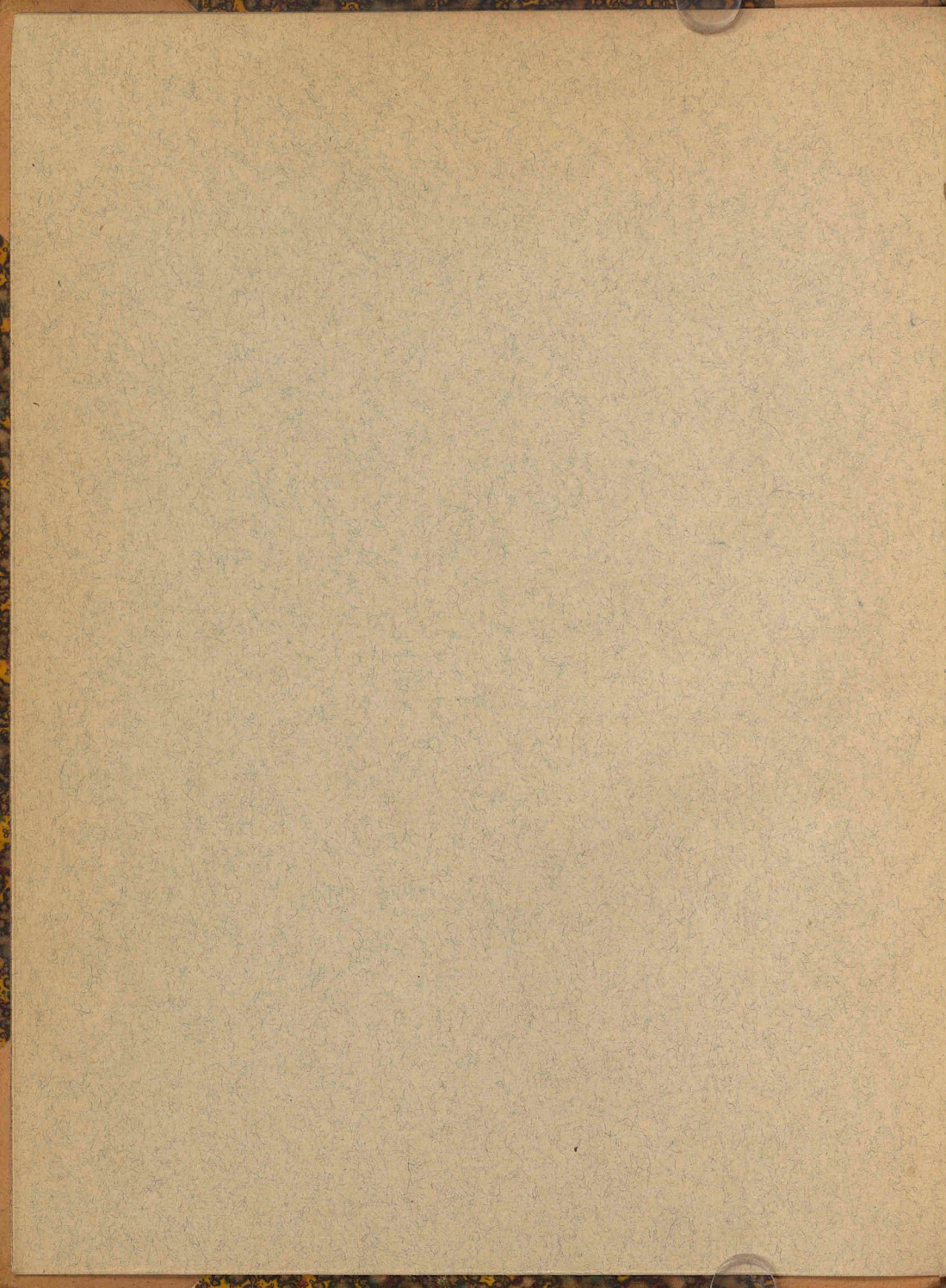
Det Kgl. Bibliotek

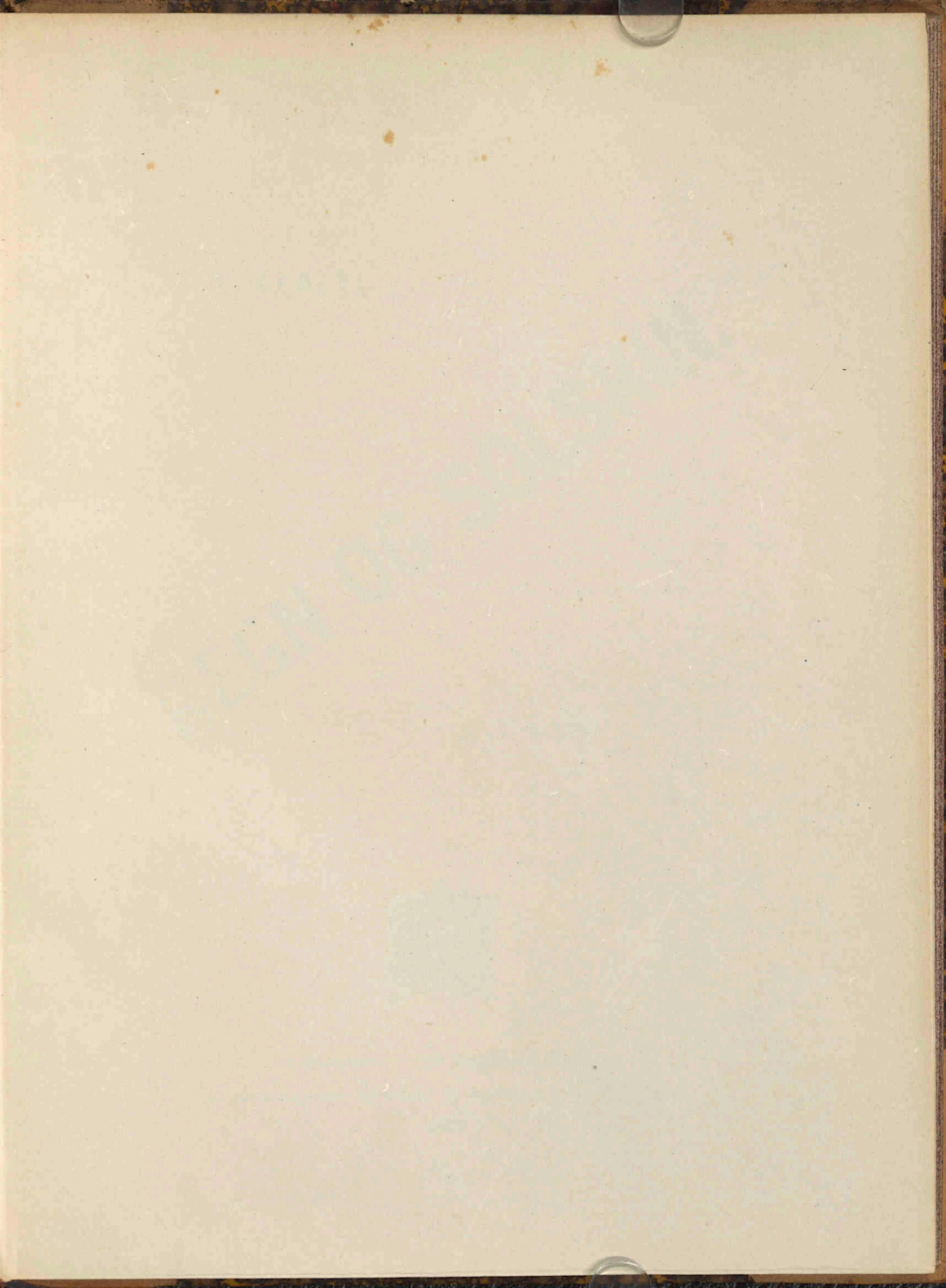

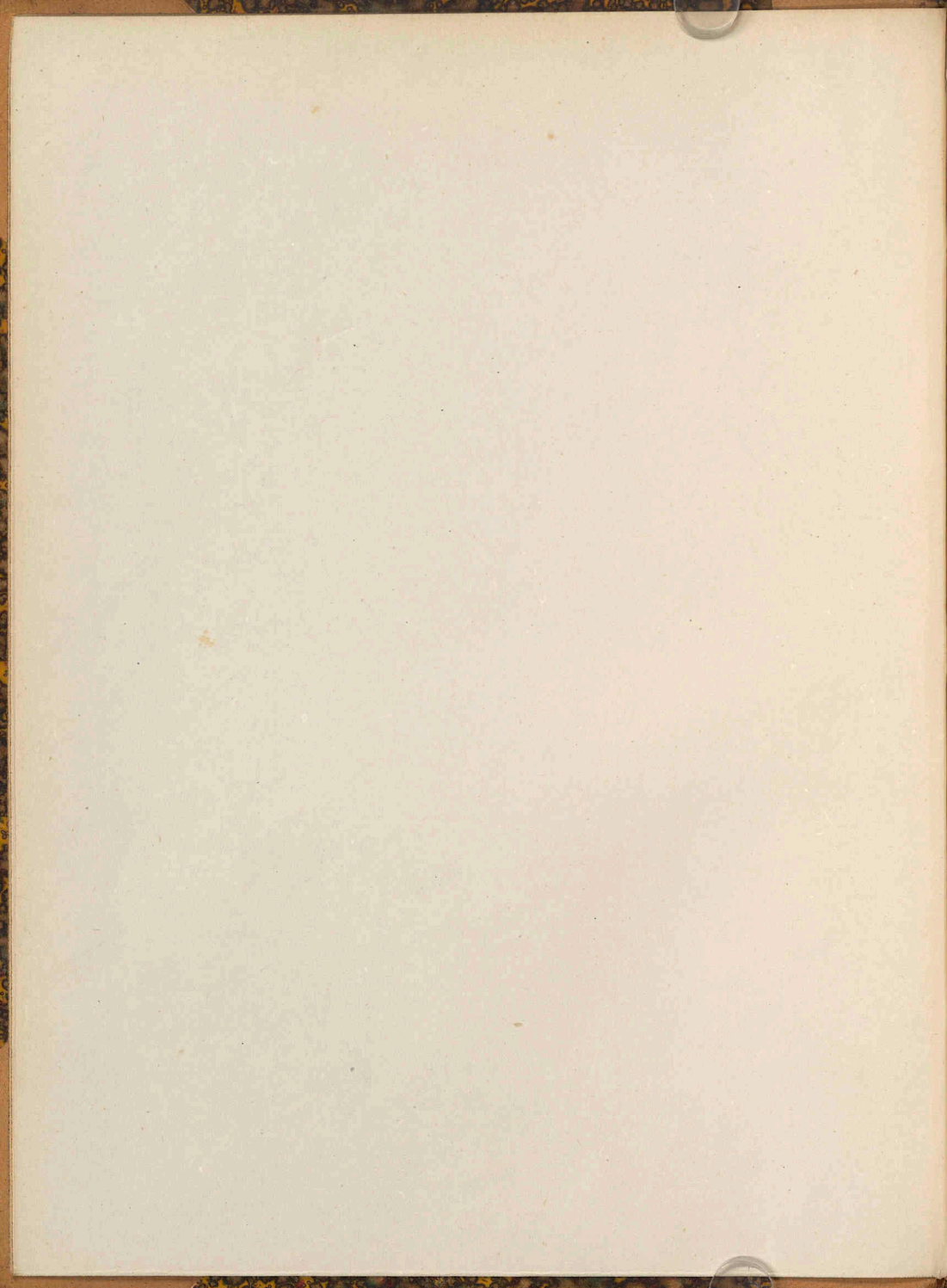
130025487711

E. KRAFT:

REGN OG SOLSKIN.

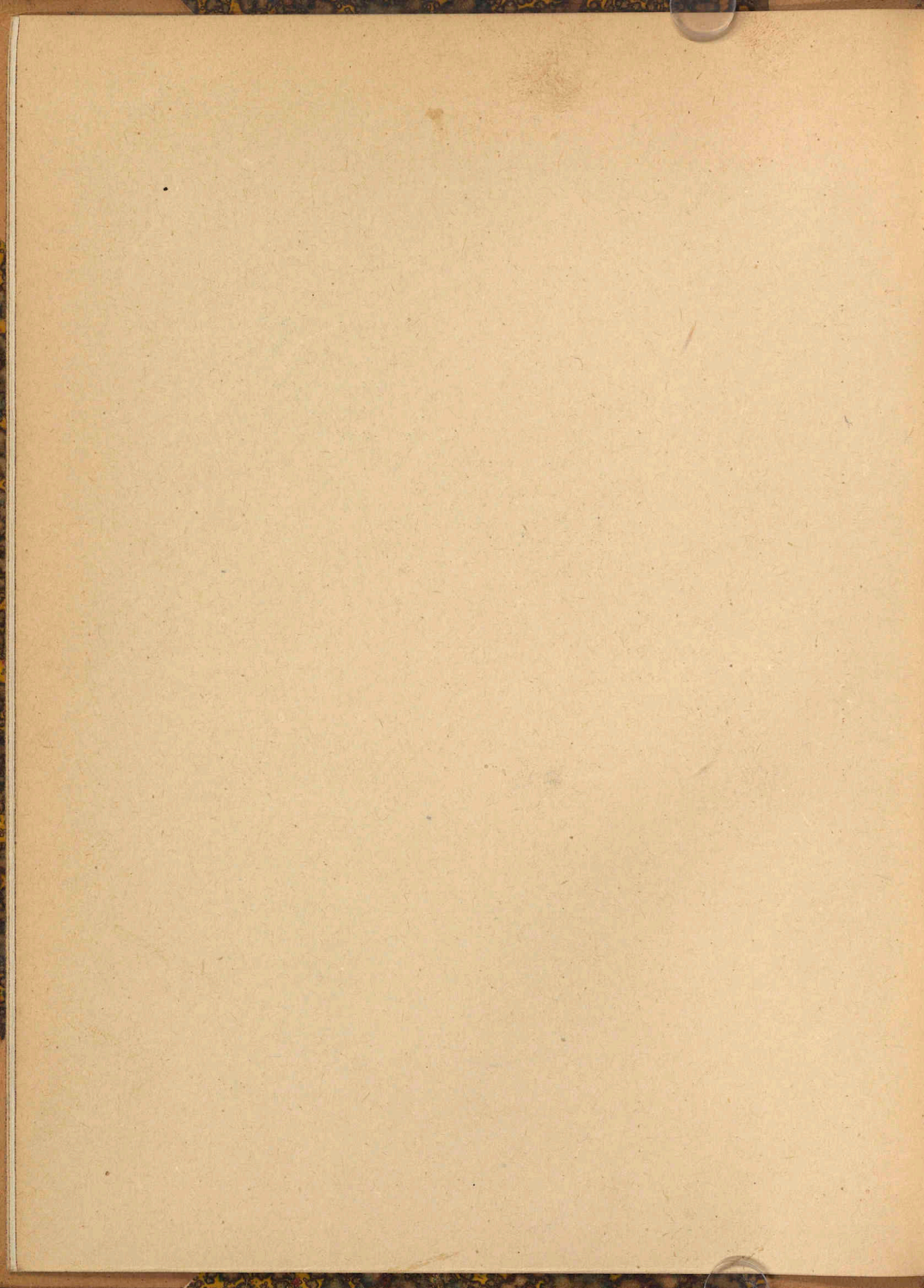

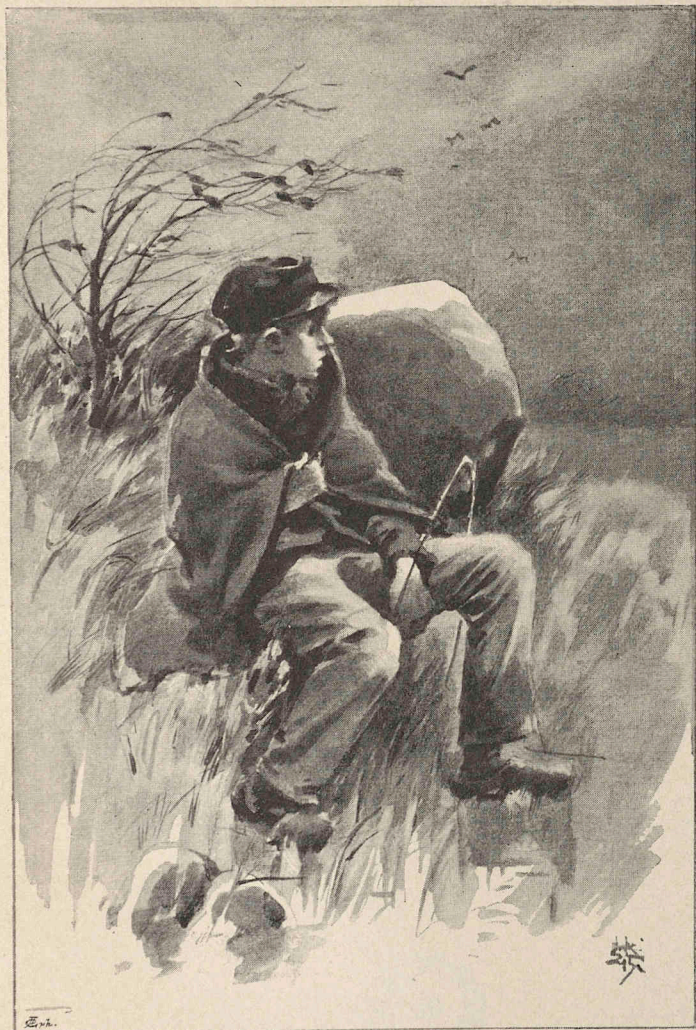
54

Kjøbenhavn. — H. Hagerups Forlag.

Hovedkommissionær for Norge: H. Aschehoug & Co., Christiania.

1895.

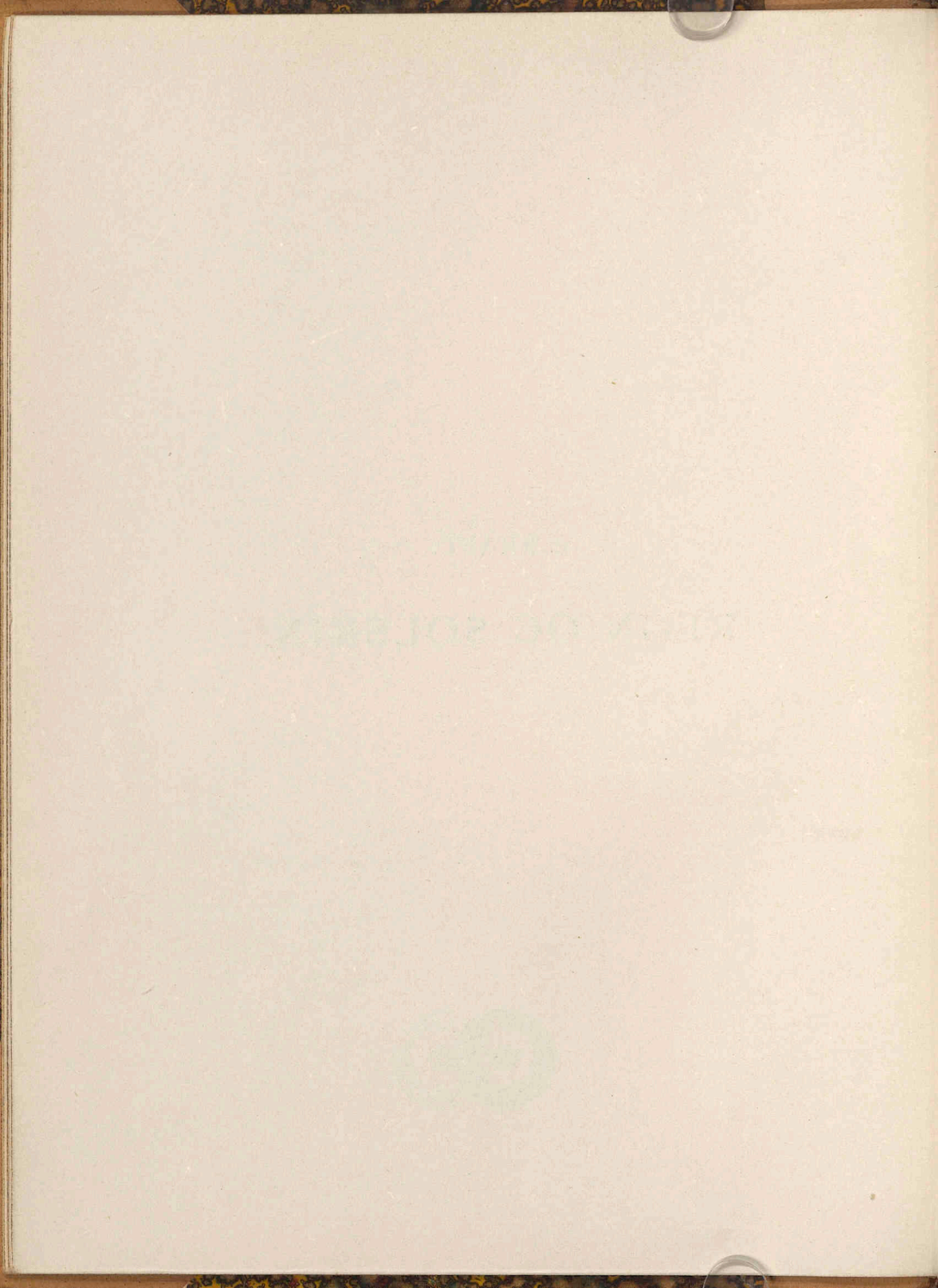

E. KRAFT:

REGN OG SOLSKIN.

REGN OG SOLSKIN.

FORTÆLLINGER FOR BØRN

AF

E. KRAFT.

MED ILLUSTRATIONER AF ERIK HENNINGSEN

OG LOUIS MOE.

KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & CO.

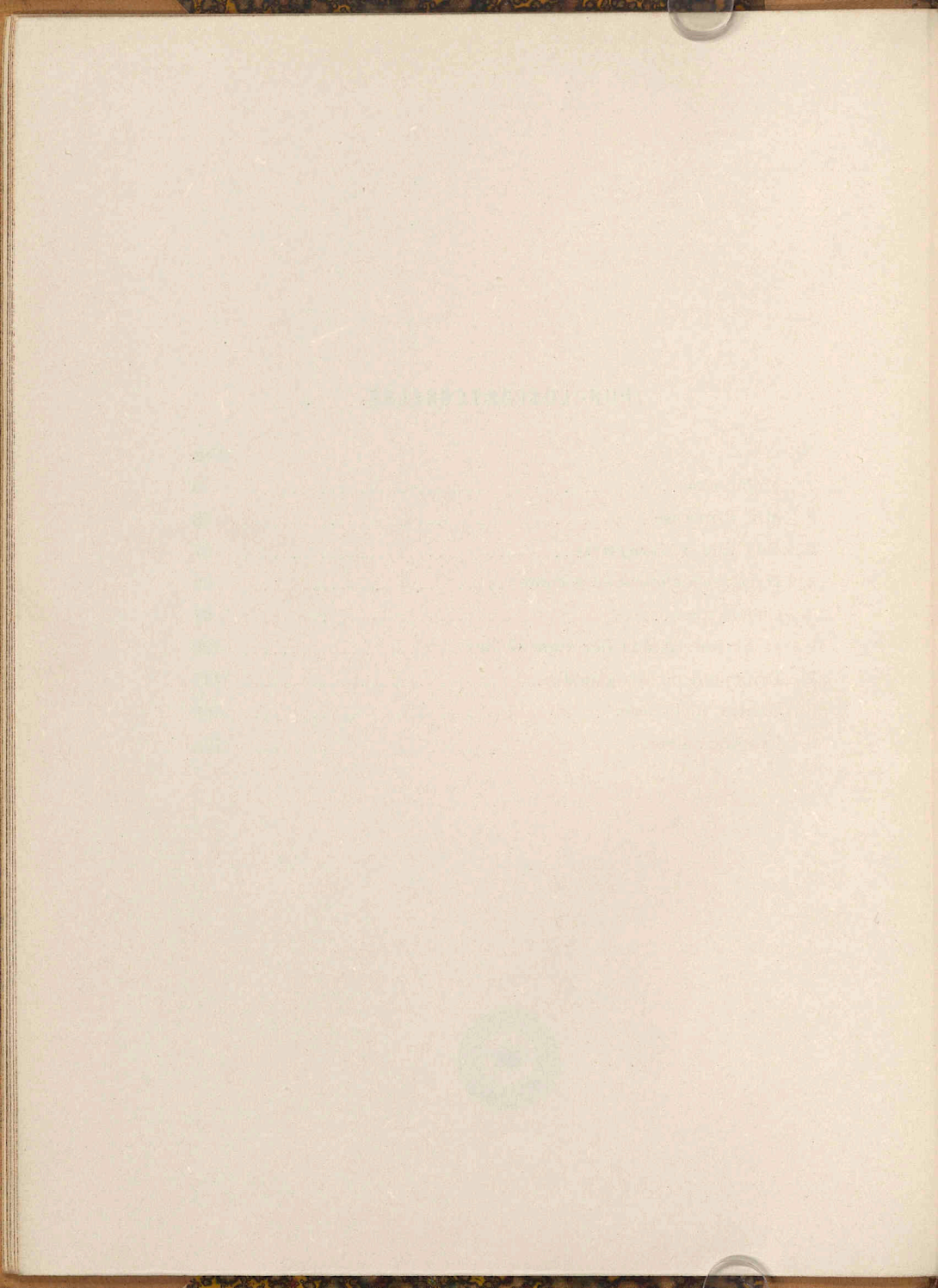
TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU).

1895.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Nr.	Pag.
1. Mignoletta	9
2. Min Prinsesse	28
3. Den lille Violsælgerske.....	57
4. Hvad Sygeplejersken fortalte	80
5. Gedehyrden	87
6. »I Skoven skulde der være Gilde«.....	122
7. Drillepind og Arrigtrold.....	147
8. Jomfru Richeberta	166
9. Urtekræmmeren	174

Mignoletta.

Der er mange ensomme Mennesker, kan I tro, inde i Byerne, ensomme Mennesker, der ligesom Natsværmerne først komme frem, naar Tusmørket falder paa. Det er ikke, fordi de behøve at skjule sig eller skamme sig for at blive sete. Nej! men Kaaben er slidt saa blank, at man næsten kan spejle sig i den, og en Gang har den været saa fiks, saa moderne, nu dækker Halvmørket over den, og ingen lægger Mærke til de tyndslidte Sko med den paasyede Lap.

Heller ikke den gamle Frøken Bjørnson, der nu stod henne paa Hjørnet af Gotersgade og sendte et langt Blik efter Sporvognen, som hun saa gerne havde benyttet, om hun havde turdet for sin Pung — for træt var hun, og en lang Vej havde hun at gaa — heller ikke hun kom nogen Sinde ud, før Tusmørket faldt paa. Ikke saa meget just for den slidte Kaabes og de tyndsaalede Skos Skyld — men hvert Minut af Dagslyset maatte hun benytte til at faa det bestilte Antal Kopper og Tallerkener færdige, som hun maledede for en af Byens Porcelæns-handlere. Det meste af Dagen sad hun i sin afdøde Faders, den gamle Præsts, Lænestol, hvis Betræk nu var slidt og afbleget. I Timevis sad hun bøjet der henne ved Vinduet, medens

den rystende Haand henkastede Svaler og Insekter mellem Blomster og Græsstraa paa det blanke, hvide Porcelæn.

I Vinduet stod Urtepotter med blomstrende Geranier; i Kakkellovnen snurrede Ilden om Kap med det gamle Hængeurs Tikken. Over det gamle, tyndbenede Klaver fra hendes Hjem hang Billeder af hendes Forældre og Præstegaarden, hvor hun havde levet sin Barndoms glade Dage.

Frøken Bjørnson er nu kommen hjem, hun fryser; thi det er koldt ude; men det har hun ikke Tid at tænke paa, hun maa atter tage fat paa Arbejdet.

Hvis I tittede indenfor til hende, vilde hun blive glad, og I vilde maaske tro, naar I saa hende sidde der, at hun var nok saa fornøjet. Hun vilde rimeligvis kun være bekymret for, at I ikke vilde kunne lide Lugten af hendes Porcelænsfarver og Terpentinen, som hun benytter til sit Arbejde, og af Hensyn dertil lukke den saa møjsommeligt vedligeholdte Varme ud. Maaske vilde hun tegne et lille Billede til jer, fortælle jer en fornøjelig Historie — ja, jeg tvivler næsten ikke om det —, maaske vilde hun klippe sine sidste Geranier af til jer. At hun havde grædt mere, end det var godt for hendes Øjne, der var anstrengte af det fine Arbejde, vilde hun ikke med et Ord fortælle jer.

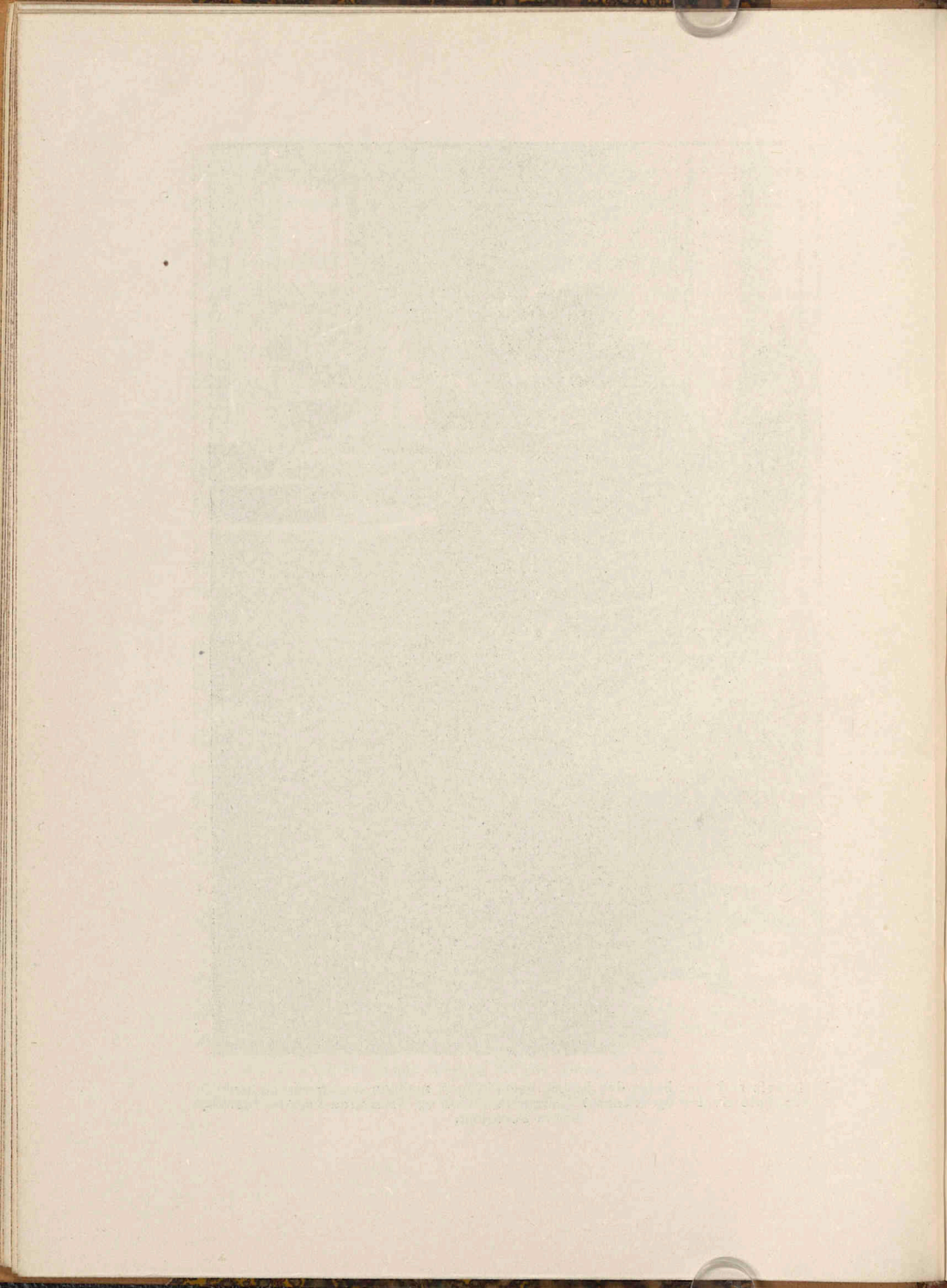
»Men hvorfor havde da Frøken Bjørnson grædt?« spørge I. Det er jo netop det, jeg lige vil fortælle jer.

Da hun sidste Gang havde været inde og afleveret sine Kopper hos Grosserer Ludvigsen, som hun malede for, havde han vendt og drejet dem og set meget betænkelig ud.

Han kunde ikke lægge Skjul paa, havde han sagt, at der ingen Flugt var i hendes Svaler, de var tunge og

I Timevis sad hun bøjet der henne ved Vinduet, medens den rystende Haand
henkastede Svaler og Insekter mellem Blomster og Græssiraa paa det blanke,
hvide Porcelæn.

klodsede. »Og se nu selv, hvad er dette?« Og med Næseklemmerne paa og Kopperne tæt hen under Øjnene havde denne Kunstkender i egen Indbildning sat et meget betænkeligt Ansigt op og peget paa en Oldenborre.

»Se selv, den er jo helt fortegnet, denne Oldenborre. Hvad siger De til det?«

Frøken Bjørnson sagde ingen Ting dertil, men hun tænkte, at han kunde selv være en Oldenborre. Og det kunde han for den Sags Skyld ogsaa. For tung og kluntet var han som en Oldenborre, og brumme kunde han ogsaa — og om det saa var den brune Farve, manglede den heller ikke! For Grosserer Ludvigsen gik Sommer og Vinter i brun, langskødet Frakke.

»Bliver dette ikke bedre,« sagde han, »kan jeg ikke give Dem flere Bestillinger.«

Frøken Bjørnson svarede ganske spagfærdigt, at det skulde nok blive bedre, der skulde nok komme mere Flugt deri, og saa var hun gaaet hjem. Hun havde grædt — men det værste var, hun maatte give Grosserereren Ret. Hendes Arbejde var mindre godt, hun følte det selv, hendes Syn tog af.

Skolen, som hun havde været ansat ved, var bleven nedlagt. Ingen havde Brug for den gamle, udslidte Lærerinde; nye Kræfter trængtes der til alle Vegne; gamle, svage-lige Mennesker kunde man ikke bruge. En af de andre Lærerinder ved Skolen havde skaffet hende Arbejde hos sin Onkel, den rige Porcelænshandler. En lille Pige, Datter af Slagter Mogensen, havde Frøken Bjørnson faaet at læse med; kunde hun faa Arbejde, broderede hun Navnetræk for Folk. Men det var alt saa usikkert — og svigtede Øjnene hende, hvad skulde der saa blive af hende? Det var netop Paaske nu, tre lange Helligdage havde

hun siddet heroppe paa sit lille Tagkammer, alene med sine triste Tanker. Udenfor laa Tagene og Træerne hvid-pudrede; Østenvinden trængte ind ad Vinduet til hende. Ikke et Menneske havde hun set i disse Dage.

Hendes lille Elev skulde tilbringe Paasken med sine Forældre hos Slægtninge paa Landet. Hvor havde hun dog haabet paa, at Slagterens ligesom de andre Aar skulde have sendt lidt Kød til Festdagene. Ja, i sit stille Sind havde hun endogsaa haabet paa, at de ligesom i Fjor skulde have bedt hende derover til sig en af Paaskedagene. Lidt Kød, syntes hun, kunde de dog gerne have sendt, inden de vare tagne fra Byen. Uret, som saa ofte ellers havde trøstet hende med sit »Tik—Tak—Tik—Tak«, irriterede hende næsten i Dag. Det var hele Tiden, syntes hun, som om det sagde: »Snik—Snak—Snik—Snak; lad du bare alle dine Bekymringer fare!« Naar hun tænkte tilbage paa sin glade Barndom i Præstegaarden, hvor hun havde trillet Paaskeæg eller søgt om de første Vintergækker, medens Folk efter endt Gudstjeneste kom over i Præstegaarden, hvor Kaffeboardet ventede dem med Søsterkage og alle de gode Sager, Bønderne havde bragt med — ja, naar hun sammenlignede den Tid med den nuværende, saa blev hun saa bedrøvet, saa bedrøvet. Eller dvælede hun i Tanken ved de Aar, hvor hun efter Forældrenes Død maatte ud mellem fremmede og arbejde for Brødet, strenge Aar, hvor hendes bedste Kræfter vare gaaede med, Aar, hvor hun Dag efter Dag havde læst og gentaget det samme med sine Elever, hvor hun daglig maatte møde glad og fornøjet til sin Gerning, uden at Børnene tænkte paa, hvor meget Arbejde der fra hendes Side var nedlagt i hendes Gerning, da kom der et smerteligt Træk om hendes Mund.

Engang havde hun drømt om at blive Kunstnerinde. Hun havde gode Anlæg for Tegning og Malning — men hvem skulde have bekostet hendes Uddannelse? Havde blot en af hendes mange Elever imellem tænkt lidt venligt paa hende! Flere af dem vare nu voksne, havde selv Hjem, gode, lykkelige Hjem . . . men ingen havde en lille Plads for hende. Naa, som Børn havde de alle været glemsomme, hvorfor skulde de saa efter saa mange Aars Forløb mindes hende? Man maatte ikke blive uretfærdig, fordi man blev gammel. De visne Blade, som faldt til Jorden, hvem tænkte mere paa dem? Og var hun andet end et vissent Blad? Glemmt var hun! Glemmt af alle! Hvem vilde spørge om hende, hvis hun frøs ihjel heroppe? Ingen. Slet ingen. Det var en bitter Tanke — at være glemmt! Men bitter, det var det, hun sidst af alt vilde være. Hvor ofte havde hun ikke hørt sin Fader sige, at det Menneske, som var bittert, fordærvede Livet for sig selv og andre! »Vær glad,« havde han sagt, »naar Folk ere venlige imod dig, men tag det aldrig som en Ret!« Hun rejste sig op, kastede et Blik paa sin Faders Billede, satte sig til Klaveret og med sin gamle, tynde Stemme, der engang havde været frisk og fyldig, sang hun:

Hvor ene jeg maa være
den hele lange Dag!
I husker ej, I kære,
jeg gammel er og svag.
Som Fugl i Bur jeg synger:
Ak, Livet er saa svært!
Hvor Ensomheden tynger,
det har jeg Stakkel lært.

Forglemmt, forglemmt! hvo tyder
det tunge, bitre Ord!

Forstemt min Sang nu lyder,
 den bærer Sorgens Spor.
 Ak, vidste I, som glædes
 og med hverandre ler,
 hvor bitterligt her grædes,
 naar ingen Sjæl det ser.

Hun havde næppe sunget disse Vers til Ende, før det bankede paa Døren.

Frøken Bjørnson fo'r sammen og standsede sin Sang, hun syntes, det var saa naragtigt af hende, den gamle, at sidde her og synge.

»Kom ind,« sagde hun sagte. I Døren stod hendes lille Elev, Nicoline. Paa Armen havde hun en Kurv. Ved Synet af Kurven fo'r den Tanke gennem Frøken Bjørnsens Hoved: Kødet! som du i hele fire Dage har haabet paa! Du har altsaa gjort dem Uret i din Tanke; de har ikke glemt dig, de gode, de rare Mennesker! . . .

»Men Barn! er det dig? Jeg troede, du var paa Landet,« sagde hun og gik hen til Barnet.

»Ja, men vi kom ind med et tidligere Tog, end vi først havde bestemt,« sagde Nicoline, »og saa,« begyndte hun nølende, »aa, saa har jeg noget til Dem; men De skal blive rigtig glad derfor, for den er saa gruelig sød, og jeg vilde selv saa gerne beholde den, men Fader og Moder siger, at Katte kan man ikke have her i Byen. De syntes saa, jeg skulde bringe den til Dem, det er en sød, lille Killing, som jeg har faaet af Onkel dernede paa Landet.«

Blodet skød op i Frøken Bjørnsens Kinder.

En Kattekilling! nej! det manglede bare! nej, det var dog for galt! Hun, som selv havde ondt ved at komme igennem, skulde have et Dyr til at føde; enhver vidste

jo nok, hvordan saadan en Kat kunde sjappe Mælk i sig. Og hun, som sad og ventede paa Kødet!

Der var noget, som hun netop gennem Sangen havde søgt at dæmpe, der nu skød op i hende igen. Hun var lige ved harmfuldt at svare Barnet: »Nej Tak, gaa du hjem med din Kattekillling og sig dine Forældre, at kan de ikke have Kat her i Byen, kan jeg nok endnu mindre.«

Men hun saa, hvor glad Barnet var ved at give Katten, som hun dog selv saa gruelig gerne vilde beholde, og hun havde ikke Hjerte til at afslaa Gaven.

»Tak, mit Barn,« svarede hun stille, »nu kommer det jo an paa, om den vil blive hos mig.«

»Ja, men naar jeg kommer herop, maa den nok være min Kat, ikke?« bad den lille Pige.

Katten, der var glad ved at komme ud af sit Fængsel, rakte og strakte sig hen mod Frøken Bjørnson, missede med Øjnene, strakte sin lille, røde Tunge ud og slog med Forpoterne.

»Er den ikke sød?« udbød Nicoline. Det var den. Den var snehvid, ikke en Plet, ikke et Stænk graat eller sort paa dens hvide Pels. Poter og Øren var rosafarvede, den var saa glat og lækker, at Frøken Bjørnson straks tog den op til sig og kælede for den. Hun glemte helt Kødet og syntes virkelig glad for den.

»Og saa skulde jeg spørge fra Fader og Moder, om De ikke vilde drikke Te ovre hos os i Aften; der kommer fremmede, og Fader og Moder vilde saa gerne se Dem.«

Frøken Bjørnson fik formelig Hjertebanken — der kom fremmede, og de vilde saa gerne se hende! Hvor havde hun dog været uretfærdig og ond i sine Tanker.

Hun var saa glad, den gamle Frøken Bjørnson. Der

var nogen, der havde tænkt paa hende! Silkekjolen, den gamle Silkekjole med Modesten blev tagen frem. Ja, gammel var den, tyndslidt og gammeldags. Men Glæden havde givet den gamle Pige et fint Skær af Rødme paa Kinden, og som hun stod der, lille og spinkel, bøjende sig ned over Killingen, saa hun helt ungdommelig ud.

Hun syntes nu næsten, det var Synd at gaa fra den; den vilde jo saa blive lige saa ene, som hun selv havde været. Men saa bad hun den ligge ganske stille, til hun kom igen, og den missede med Øjnene og forstod hende, rullede sig sammen i Kurven, lukkede Øjnene, som om den vilde sove, — og Frøken Bjørnson gik.

Godt var det, at hun ikke var bleven hjemme for Kattens Skyld. Det blev en dejlig Aften. Alle vare de saa hjertelige imod hende derovre hos Mogensens, og det bedste ved det hele var: hun traf her en af sine gamle Elever, Fru Ebbesen, der var gift med en Proprietær, som ejede en smuk Ejendom oppe i Nordsjælland.

»Nej, Frøken Bjørnson! at jeg skulde træffe Dem her! det var da morsomt!« udbrød hun. »Tænkte jeg det ikke næsten, at det maatte være Dem, da jeg hørte, at Nicoline læste med en Frøken Bjørnson. Husker De mig?« spurgte hun.

»Om jeg husker Dem, jo, De var min allerflinkeste Elev i Tegning.«

»Ja, De sagde altid, jeg duede ikke til andet. Husker De, hvor glemsom jeg altid var? Men De kan tro, jeg er lykkelig nu; jeg har den dejligste Mand og de sødeste Børn. Frederik og Karl, kom herhen! De skal da se mine to Drengene.« Og de to Drengene bleve kaldte ind og løb saa straks deres Vej igen.

»Og min Mand vil da blive glad ved at hilse paa

Dem,« vedblev hun. »De skulde bare engang komme ud og se de Billeder, jeg har malet, de hænge derude paa Gaarden. Min Mand er helt stolt af dem og viser dem til alle. Han siger altid: Man kan nok se, du har haft en dygtig Lærer i Tegning. De kan tro, det glæder mig, og det kan jeg jo takke Dem for, kære, rare Frøken Bjørnson. Men lad mig nu ogsaa høre lidt om Dem. De ser saa bleg ud; De maa ud til os og faa røde Kinder og drikke sød Mælk. Ja, til Sommer maa vi have Dem ud til os.«

Sød Mælk! Frøken Bjørnson kom til at tænke paa Missen derhjemme, og hun syntes næsten, at hun længtes efter at komme hjem til den. Men da hun begyndte at tale derom, vilde ingen høre noget derom. Hjem! nej, nu skulde de først til at have det rigtig rart, nu kom jo Hr. Ebbesen, og saa skulde de have et Parti L'hombre. L'hombre, det kunde Frøken Bjørnson spille.

»De spiller skam bedre end baade Dyrslægen og Forpagteren ude hos os,« sagde Hr. Ebbesen. Ja, Frøken Bjørnson havde jo ogsaa været vant til at spille med sin Fader, den gamle Præst.

Men da Nicoline fortalte, at Frøken Bjørnson ogsaa spillede Klaver, fik hun ikke Ro, før hun havde spillet for dem. Da Frøken Bjørnson skulde gaa, vilde ingen lade hende gaa alene hjem; Ebbesens skulde samme Vej og vilde absolut følge hende, og Fru Mogensen hviskede til hende: »Jeg maa jo nok i Morgen sende Dem lidt af den forlorne Skildpadde. I Aar skal De have noget, der er tillavet. Det var lidt ubetænksomt af mig de andre Aar, at De selv skulde gaa og lave den til.«

Ved Afskeden sagde Hr. Ebbesen: »Ja, De skal rigtig nok komme ud til os og se, hvor rart min lille Kone har

lavet alt derude hos os. Saa skal vi have os et Parti L'hombre sammen!«

Frøken Bjørnson var helt overvældet; hun nejede og takkede.

Fra den Dag sluttede hun og Mignoletta, som hun kaldte Katten, sig sammen. Nu var hun aldrig ene mere. Den var klog og forstod, naar Frøken Bjørnson trængte til at trøstes, saa sprang den op paa hendes Skød og ringede med sine Bjælder, som hang i et rødt Baand om dens Hals. Det var, ligesom den vilde ringe alle Sorger og Bekymringer bort; og den gjorde saa mange Krum-spring, lagde sig paa Ryggen og slog ud med Poterne, slikkede sig saa morsomt om Munden og kneb Øjnene sammen. Men den vidste ogsaa godt, at den skulde ligge ganske stille, naar hun sad og malede. Saa satte den sig gerne ved hendes Side og spandt. Ganske alvorligt sad den og fulgte hendes Pensel med Øjnene. Det saa næsten ud, som om den forstod sig paa, hvad hun malede; og naar hun havde været ude, og den hørte hende komme op ad Trappen, kom den hende missende i Møde.

Hele Aaret rundt glædede Frøken Bjørnson sig til Sommerferien, — og det er saa dejligt at have noget at glæde sig til i trange Timer. Men da Ferien kom, holdt Ebbesens uden for Frøken Bjørnsons Bolig med deres eget Køretøj, og Frøken Bjørnson kom ned ad Trappen med Mignoletta paa Armen og sort Mantille paa, og hun var saa glad og lykkelig, at Hr. Ebbesen udbrød: »Hvordan er det, De kommer jo til at se yngre ud, for hver Gang vi se Dem.« Og det var virkelig ogsaa sandt. Det var ligesom ingen Rynker kunde faa Adgang til Frøken Bjørnsons lille, fine Ansigt. Og saa var hun saa mild og saa glad over al den Venlighed, der vistes hende, at man

altid glemte, at hun var en fattig Pige. Ude hos Ebbesens fik hun ogsaa Venner. Børnene vare glade baade over hende og Mignoletta, som de fik sig mangan Latter over, naar de legede med den.

Frøken Bjørnson kunde saa mange morsomme Lege og Gaader, kunde skære saa mange Ting ud af Agurker og Kartofler, ingen kunde tegne Billeder som hun; synge og spille kunde hun ogsaa, og Børnene syntes, at ingen kunde fortælle saa morsomme Historier som Frøken Bjørnson.

Men hendes Syn tog af; det var kendeligt baade for hende selv og de andre. Hun havde maattet opgive at male paa Porcelæn, og til Efteraaret skulde Nicoline i en rigtig Skole.

Hun tænkte derfor nu saa smaat paa at købe sig en Strikkemaskine og saa skaffe sig Strikkearbejde — men hvorfra skulde hun faa Pengene dertil? Hun havde talt med Fru Ebbesen derom. Men hun havde bare svaret: »Det skal vi nok klare alt sammen.« Og Fru Ebbesen klarede det alt sammen.»

»Hør,« sagde hun en Søndageftermiddag til sin Mand, som var ked over, at Dyrlægen var kaldt i Praksis og ikke kunde komme over og spille L'hombre med ham. »Hvad mener du, lille Ebbesen, hvis vi tilbød Frøken Bjørnson at flytte indovre i det lille, ubenyttede Gartnerhus? Du kan tro, hun vilde blive glad, — og du vilde aldrig mangle en at spille din L'hombre med.«

»Jeg har saamænd selv gaaet og tænkt derpaa,« svarede hendes Mand, »men hun er gammel og skrøbelig, sæt hun blev syg, saa har vi hende paa Halsen med som Faders gamle Husholderske, du nok husker.«

»Er det min gode, rare Mand, der tænker saadan; nej! fy! det er det bestemt ikke« — og saa kyssede hun

ham, og han kløede sig i Nakken og rystede paa Hovedet — og saa fik hun sin Vilje. og Frøken Bjørnson flyttede fra sit Tagkammer ud i Ebbesens lille Gartnerbolig, som helt var omranket af Roser. Og aldrig fortrød de, at de havde faaet hende derud.

Hun blomstrede formelig op i de landlige Omgivelser og blev Ebbesens til megen Hjælp med deres Dreng, hvem hun ofte gav en Haandsrækning med deres Skoleting.

»Men tygge Lektierne igennem med jer,« sagde hun, »det vil jeg ikke: raske Dreng maa selv bruge deres Hoved og ikke være som Pølser, andre stopper Indmad i, som bare løber ud igen. I skal selv tænke og arbejde — saa vil jeg nok hjælpe jer.«

Og gamle Frøken Bjørnson kunde sin Kongerække udenad paa Fingrene — hun vidste, hvor mange Indbyggere Lande og Byer havde, ja, og som hun kunde regne! Og naar der kom Børn i Besøg, saa kan det nok være, de alle legede med Mignoletta. De klædte den ud, gav den en lille Natkappe paa, som den saa saa morsom ud med; eller de bandt et Lommetørklæde i Halen paa den, som den løb rundt og snappede efter. Men kunde den ikke faa det af, lagde den sig til sidst ned paa Ryggen og bed efter det og fik det skubbet løs, og saa lo Børnene, saa de faldt over hverandre. Men blev de alt for vilde, kaldte Frøken Bjørnson paa Mignoletta.

»Saa, Mis, hør nu op, kom og sæt dig pænt hos mig, og løb I andre ud i Haven, I kan da nok se, at Mignoletta nu er træt.« Og Mignoletta sprang lige op paa Skødet af Frøken Bjørnson og lod sig kæle for.

Mellem Ebbesens Have og Nabohaven strakte der sig en smal Strimmel Jord. »Paradis« kaldte Børnene den. Her voksede en Snes forkrøblede Grantræer, nogle spæde

Birketræer og et Par vilde Rosenbuske og Berberisser. Bregner og Paddehatte skød op mellem Træerne, og i Tasmørket puslede Pindsvinene herinde. Et stort Valnødtræ havde ogsaa forvildet sig herind; det ragede højt op og strakte ligesom velsignende sine mægtige Grene ud over de andre Træer og Buske. Trods alle Advarsler kastede Børnene med Stene efter Nødderne, og især Ebbesens ældste Søn, Frederik, var slem dertil.

»Kom,« sagde han en Dag til sin Broder, »kom, lad os gaa over og se at faa fat i nogle Valnødder. Se den Gren der, hvor den er bugnende fuld.«

»Den kan vi jo slet ikke naa,« svarede Karl.

»Jo, naar vi kaster med Sten efter den.«

»Det maa vi jo ikke; Fader og Moder har jo, lige inden vi gik, paalagt os ikke at kaste med Stene efter Valnødderne.«

»Aa, for en Gangs Skyld kan det ikke gøre saa meget; der er jo ingen derinde.«

»Jeg gaar ikke med.«

»Ja, saa lad du bare være, saa gaar jeg alene; men du sladrer ikke, hører du.«

Frederik gik. Karl blev staaende uvis og saa efter ham, gjorde et Skridt, som om han vilde gaa med, — men vendte pludselig om.

Det var dejligt klart Efteraarsvejr med Solskin; Frøken Bjørnson, som selv vadskede sin fine Vadsk som Kapper, Strimler og Forklæder, havde travlt med at faa den tørret ude i Solen, inden der kom Fugtighed i Luften. Mignoletta sad uden for Huset og varmede sig i Solstraalerne, fulgte hende med Øjnene og miavede.

»Ja, nu kommer jeg, nu kommer jeg, og du skal faa Mælk,« sagde hun, »bare lidt taalmodig.«

Og Mignoletta ventede taalmodigt. Men pludselig hørte den noget rasle inde mellem Buskene. Mon det var et vissent Blad, der faldt? nej! en Fugl! og med Halen til Vejrs satte Mignoletta i et Spring af Sted og glemte helt sin hvide Kjole, som den ellers var saa bange for at tilsmudske. Af Sted satte den, over paa den anden Side Vejen, lige ind i »Paradis«.

Da Frøken Bjørnson var færdig med sit Tøj, kaldte hun: »Mignoletta! Mignoletta! kom nu og faa din Mælk!« Men ingen Miaven svarede hende. »Naa, Skælm, hvor har du nu gemt dig, skal vi maaske lege Skjul?« Men der var ingen Mis at se eller høre.

Hun blev saa urolig, den gamle Frøken Bjørnson. Der kunde jo da umulig være tilstødt den noget. Frøken Bjørnson gik tværs over Vejen, hen imod »Paradis«, stadig søgende og kaldende. Bare den dog ikke alligevel var kommen noget til.

Hun mødte Frederik og spurgte ham, om han ikke havde set Mignoletta. Nej, Frederik havde ikke set den. Han havde Bukselommerne fulde af Valnødder og en daarlig Samvittighed, saa han skyndte sig af Sted; ellers havde han naturligvis tilbudt Frøken Bjørnson at hjælpe hende med at søge om hendes Kat.

Frøken Bjørnson gik nu helt ind i »Paradis« og søgte der. Pludselig standsede hun. Der laa en stor Sten midt i Gangen Frøken Bjørnson maatte støtte sig til et Træ. Mignoletta! hendes Mignoletta laa ved Siden af Stenen. Hvor bankede den gamle Frøkens Hjerte! Hun bøjede sig ned, følte paa den — den var jo varm endnu, saa havde det ingen Nød, den vilde snart slaa Øjnene op n. Mignoletta var bare bleven forskrækket over et eller andet; det gik nok snart over. Men Mignoletta laa der

med sin lille, røde Tunge halvt hængende ud af Munden og de smaa Forpoter foldede over Brystet; den saa ud, som om den vilde bede Frøken Bjørnson om Forladelse, fordi den voldte hende denne Sorg. Fluerne summede om den, Berberisserne dryssede deres røde Bær ned paa dens hvide Pels, Gaaseurterne saa medlidende paa den, og nu sank Solen dybere og dybere, og en klam Taage begyndte at lægge sig over Egnen. Men Frøken Bjørnson mærkede det ikke. Hun sidder med Missen paa sit Skød, stryger den ned ad Ryggen, kalder den ved alle dens Kælenavne og venter, den skal slaa Øjnene op. Men med den svindende Sols Straaler føler hun ogsaa Varmen svinde fra dens Pels; hun rejser sig, bærer den hjem og lægger den i dens Kurv, medens Taarerne stille rulle ned ad hendes Kinder.

Aftenen kommer. Der er saa stille i hendes lille Værelse; kun Stueuret dikker, og Blæsten udenfor suser i Trætoppene. Mignoletta hverken miaver eller spinder; den ligger ubevægelig. Om Natten staar Frøken Bjørnson op og ser til den. Den er død. Der er ingen Tvivl derom

Ganske stille, næste Morgen, løser hun dens røde Baand med Klokken, gemmer det i sin Kommodeskuffe og gaar saa ud og graver en lille Grav under Rosenbusken. Nu er hun ene igen, den gamle Pige! Hun bryder sig ikke om at vide, hvem der har ramt den med Stenen. Den kan jo dog ikke kaldes til Live igen.

Det rygtes snart, at Mignoletta er død, og alle Børnene kunne nok se paa Frøken Bjørnson, at hun er bedrøvet, skønt hun er lige mild og venlig, naar hun taler med dem.

Men Frederik har ingen Ro paa sig. Ham, og ingen anden, maa det være, der har dræbt Mignoletta, da han

slog med Stene efter Valnødderne. Hvor vilde han ikke langt hellere nu have undværet dem! Havde han dog bare været lydig! Aa aldrig, aldrig skulde han dog gøre det mere. Men Frøken Bjørnson skal vide, at det er ham, der har gjort det! han vil selv gaa over til hende og fortælle hende det, fortælle, hvor bedrøvet han er, og bede hende ikke at være vred paa ham. Nej! maaske var det bedre, han slet ikke talte derom. Der er jo ingen, der har set ham kaste med Sten.

Men Frederik kan ikke faa Ro — og saa beslutter han sig endelig en Eftermiddag til at gaa over og fortælle Frøken Bjørnson, at det var ham, der havde kastet den Sten, der havde dræbt den stakkels Mignoletta. Hvad mon hun dog vilde sige, naar hun hørte det? . . . Han har allerede Haanden paa Dørlaasen, men tør ikke gaa ind.

»Er der nogen?» spørger Frøken Bjørnson indefra. Hun syntes, der var nogen, der puslede ved Døren.

Nu gaar Frederik ind, i sin Angest har han helt glemt at banke paa.

»Frederik! er det dig? Det var kønt af dig at se over til mig i min Ensomhed. Men hvordan er det, du ser ud?» spørger Frøken Bjørnson, da hun rigtig faar set paa Frederik.

»Jeg er bare kommen for at sige . . . Frøken Bjørnson, jeg skal aldrig gøre det mere . . . det gør mig saa ondt, men Valnødderne!«

»Hvad skal du aldrig gøre mere?» spørger Frøken Bjørnson forundret.

»Aldrig mere slaa Mignoletta ihjel!«

»Frederik! er det dig, der er kommen til at ramme Mignoletta, da du kastede med Sten efter Valnødderne?»

»Ja, det er mig, men jeg vidste jo ikke . . . jeg

kunde jo ikke vide, at Mignoletta var i »Paradis«, og der var en styrtende Mængde Valnødder derinde.»

»Ja, men var det dig ikke forbudt at kaste med Sten efter dem?« Frederik nikkede.

»Barn,« sagde Frøken Bjørnson, »vidste du, hvor tungt det er at være ene, havde du aldrig gjort det. Havde du været lydig, havde jeg nu haft Mignoletta.« Med disse Ord trækker hun den grædende Dreng hen til sig.

Aldrig kunde Frederik senere i Livet glemme, at Frøken Bjørnson ikke havde skændt paa ham eller talt haarde Ord til ham. Aldrig! Og fra den Dag fik Frøken Bjørnson en trofast Ven i Frederik. Hver Dag gik han over til hende. Havde hun ikke mere Mignoletta, skulde hun ikke derfor sidde alene. Ogsaa hun fik Drengen kær og tilbød at læse med ham efter Skoletiden — og hver Eftermiddag sad de to og arbejdede sammen. Han bragte hende Blomster hele Sommeren, grønne Grene og Bær til langt ud paa Efteraaret; og han læste højt for hende, naar hendes Øjne gjorde alt for ondt.

Da Frederik skulde op til Eksamen, bestod han med bedste Karakter, og det kunde han, sagde alle, takke Frøken Bjørnson for.

Rosenbusken over Mignolettas Grav blomstrer hvert Aar — men der bor andre Mennesker i det lille Hus; ingen tænker mere paa Mignoletta. Men hvert Aar springe røde, duftende Roser ud paa Frøken Bjørnsens Grav — Rosenbusken har Frederik ladet sætte.

Hun er ikke glemt, gamle Frøken Bjørnson.

Min Prinsesse.

Det var i 1848. Jens Skytte og hans unge Hustru havde sagt hinanden Farvel. Han skulde af Sted med Tropperne, over at kæmpe for sit Land.

»Græd nu ikke,« sagde han, da han tog Afsked med hende, »om Gud vil, kommer jeg hjem igen, hjem og med Sejr.« Saa kyssede han hende og de skiltes; men hun stirrede efter sin bortdragende Mand, saa længe hun kunde øjne ham.

Jens Skytte saa aldrig sin Hustru og sin lille Hytte igen — han blev derude mellem de faldne; og tre Uger efter hans Død kom lille Jens Skytte til Verden. Hans Moder græd. Hvor kunde hun andet? At hendes Mand ikke skulde have den Glæde at se deres lille Barn, det syntes hun dog var for haardt.

Men oppe paa Herregaarden havde Kammerherrens ogsaa faaet Tidende om, at deres Søn, den unge, stolte Officer var falden i Krigen, — og der var Sorg paa Herregaarden som i Hytten. Kammerherreinden trøstede Madam Skytte og sagde: »Det skal trøste os, naar Sorgen synes os for tung, at begge ere de faldne for Konge og Land!«

»Ja det var jo kønt nok af Kammerherreinden at tale saadan,« havde Madam Skytte svaret, »men derfor bliver Sorgen lige stor.«

»Ja, lige stor, men dog derigennem mildnet, baade for Dem og mig,« svarede Kammerherreinden.

»Og han, som mente, at han skulde komme hjem med Sejr!« græd Madam Skytte.

»Husk, I har jeres Dreng; ham skal I nu vogte og leve for, og se at faa en lige saa brav Mand ud af ham engang, som Jens Skytte var,« svarede Kammerherreinden.

Ja, hun havde Ret deri! Det var kønt af Kammerherreinden at komme ned og trøste hende — og hun maatte vel mene, hvad hun sagde, hun, som selv havde mistet sin smukke Søn.

Men lade være at græde kunde Madam Skytte ikke, og mest græd hun, naar hun sad med sit Barn paa Skødet og puslede det. Men en Dag fløj der et Glædesmil over hendes taarevædede Ansigt; Drengen lignede jo Jens Skytte! Og jo fremmeligere han blev, des mere traadte Ligheden frem. Det var et lille Solglimt i Sorgen.

Jens trivedes godt og voksede op som andre Hyttebørn. Vorherres Sol og Regn og Moderens kærlige Røgt gjorde deres for at faa en køn Dreng ud af ham. Køn blev han nu alligevel aldrig, men han blev det, som er ti Tusind Gange bedre: han blev en rask og kraftig Dreng.

Hans første Legekammerat var Lammet, som sammen med Hønsene aflagde ham Visit, medens han laa og krøb paa Lergulvet. De gjorde ham ingen Fortræd, han heller ikke dem — og saa blev de da Perlevenner. Men Geden,

Mette, viste sig at være af en saa misundelig Natur, at den for Husfredens Skyld maatte lukkes ind med i Hytten. Lammet holdt Jens mest af, men Geden morede ham mere; Hønsene skønnede han dog var de klogeste. Helst vilde han dog altid være hos Moderen. »Han hænger mig i Skørterne, hvor jeg staar og gaar,« sagde hun. Havde hun Arbejde oppe paa Herregaarden, fik hun Lov at tage Drengen med derop.

»Nu skal vi snart have dig i Skole,« sagde hun til Jens, da han havde fyldt sit sjette Aar. Men saa gav Jens sig til at græde. »Jeg vil altid blive hos dig,« sagde han.

»Nej, saadan en Kællingedreng maa du ikke blive,« sagde hun og kyssede ham. »Du skal i Skole og blive den flinkeste af alle Drengene. Husk, du er Jens Skyttes Dreng. Fader kan godt se dig, fordi du ikke kan se ham.«

»Kan han da se mig, ligesom jeg kan se Lammet og Gedebugken?« spurgte Drengen.

»Nej, ikke saadan, men han kan alligevel se dig.«

»Det var underligt,« tænkte Jens, »at han kan se mig, men jeg ikke ham, det maa være underligt at være død og se al Ting, men ikke ses af nogen.«

»Saa kan Fader altsaa gøre, hvad han vil, naar ingen kan se ham?« vedblev Jens.

»Nu snakker vi ikke mere om det, lille Jens,« sagde hans Moder, »men nu skal vi se at lære Bogstaverne. Dem skal du da kende, inden du kommer i Skole.«

Den Dag, Jens skulde i Skole, græd han. »Du skal faa en stor Rundtenom med Fedt paa, naar du kommer hjem,« trøstede Moderen. Men det hjalp ikke. Heller ikke Løftet om et stegt Æble.

»Du skal gaa med,« bad han. Og saa fulgte Moderen ham lige til Skolen.

»Saa,« sagde hun, »hertil har jeg fulgt dig. Nu maa du gaa alene ind. Vis nu, at du er Jens Skyttes Søn og græd ikke, ellers gør de andre Drengene bare Nar af dig.« Det hjalp. Fader skulde da heller ikke se, at han græd, fordi han skulde i Skole.

»Hvidkaalshovedet« døbte Drengene ham straks for hans hvidgule Haars Skyld. Jens holdt sig lidt tilbage fra de andre Drengene, og han var altid den, der kom først hjem fra Skolen. Af de andre Drengene blev han anset for at være lige saa dum som de Gæs, det den følgende Sommer blev betroet ham at vogte nede fra Svend Larsens store Bondegård, hvor der baade var Ko- og Gedehold. I Skolen var han flittig, passede sine Ting, men holdt sig jævnt nede i Klassen. Var han nu ikke saa dum, som Drengene ansaa ham for, var han i ethvert Tilfælde ikke nogen begavet Dreng, det mærkede Skolelæreren nok.

Naar han var færdig med sine Lektier, og Moderen om Aftenen spandt eller kartede, var hans kæreste Beskæftigelse at tegne og klippe alle Slags Figurer ud. Forærede nogen ham en Tiære, købte han Blyant, Papir eller Kridt derfor — og havde han ingen Papir, tegnede han i Luften med Fingrene. Naar de andre Drengene saa ham gøre alle Slags Streger i Luften med Fingrene, troede de tit, han var lidt »tusset«. Men alle havde de alligevel en vis Respekt for ham.

»Han er svært nem paa Fingrene,« sagde Moderen, naar nogen saa og beundrede hans Tegninger; »det er det eneste, han ikke har efter sin Fader.«

En Drage havde han selv lavet sig. Han havde

paa den ene Side malet Trolde med Horn og Haler i rødt og sort, og paa den anden Side i lyseblaa Bund klippet Maanen ud i Sølvpapir og klistret Stjerner rundt omkring. Selv oppe paa Herregaarden havde man beundret den Drage. Men han kunde aldrig lide, at de andre Drengene rørte ved den; han vaagede over den som Trolde over deres Skatte, og da de andre Drengene mærkede dette, begyndte de at drille ham. »Han er vigtig,« sagde de, »vi andre kunde gøre det lige saa godt, naar vi havde Lyst dertil. Du skal bare ikke bilde dig noget ind, fordi du har den Drage.« Men røre ved den turde de ikke, og Jens brød sig ikke om deres Drillerier, for han vidste, at vigtig af den var han ikke, bare saa glad, saa glad, fordi han havde faaet Held til at lave den.

En Aften havde han taget en Klump Ler med ind fra Mergelgraven. I Stedet for at tegne begyndte han at rulle og bearbejde Leret mellem Fingrene.

»Hvad skal du nu til at lave?« spurgte Moderen ham.

»Jeg ved ikke, hvad det bliver til,« svarede han.

Det blev til ingen Ting den Aften. Men Jens sad flere Aftener i Træk og tumlede med Lerklumpen.

»Mo'r se!« udbrød han pludselig. Der stod en Gris paa Bordet.

»Det er jo Grisen! Vores egen Gris!« sagde Moderen.

»Ja, men Halen mangler; jeg havde ikke Ler til den, og saa duer den ikke, for den ligner alligevel ikke,« svarede Jens.

Men fra den Dag gik Jens med en Klump Ler i sine Bukselommer, og naar han skulde vogte Gæssene, kunde det hændes, at han faldt i Tanker og under Stenhegnet glemte Gæssene, medens Lerklumpen i hans Haand

formede sig til alle Slags forunderlige Dyreskikkelser. Men han vogtede omhyggeligt paa, at ingen af de andre Drengene fik at se, hvad han lavede; de vilde bare gøre Nar af ham og kalde ham vigtig og drille ham.

Moderen syntes, at Jens blev saa stille; det kom bestemt af al den Lærdom i Skolen, mente hun, men for Resten havde jo hendes Mand ogsaa været saadan en stille Natur — og Jens var ham jo op ad Dage.

Med sit trettende Aar var Jens avanceret til at vogte Svend Larsens Køer. Han skulde derfor have 10 Kr., et Par nye Træsko og sin Konfirmationstrøje.

»Sej du! hej du! Vil du se til, du kan — Naada!« Med saadanne Tilraab styrtede han fra den ene Ende af Marken til den anden efter Køerne, som helst vilde være alle Steder, hvor de ikke maatte være. Nej! saa holdt Jens dog mere af at passe Gæssene. De lod ham mere i Ro. Nu kunde han sjældent ligge i Læ af Stengærdet og arbejde med sin Lerklump. Bonden var en streng Herre, og kom Køerne noget til, gik det ud over Jens. En Dag lod han Køer være Køer og fordybede sig i et Blad, som Moderen havde faaet lidt Sylte oppe fra Herregaarden svøbt ind i. Der stod Eventyret om »Prinsessen med Guldskoene«. Han læste om Guldgynger og Sølvbolde, om den dejlige Prinsesse med Guldsko og røde Silkestrømper. For den, der turde se hende ind i Øjnene, svandt alle Sorger og al Træthed, og alt, hvad det Menneske begyndte paa, fik han Held til, saa at det lykkedes. Lykke og Livsmød drog ind i Hjertet paa ham. Men kun de færreste havde Mod til at se hende ind i Øjnene; de fleste blændedes af Straaleglansen, der udgik fra dem. Jens vilde se hende lige ind i Øjnene, ikke slaa dem ned, selv om Lyset skar ham i Øjnene,

det vidste han ganske bestemt. Saa vilde det lykkes ham at tegne alt det, han nu ikke kunde komme ud af, og saa vilde der komme noget godt ud af Lerklumpen.

Han lukkede Øjnene og drømte, aa, saa dejligt, saa dejligt! Da han igen slog Øjnene op, laa hele Marken og Egnen i gyldent Lys. Den nedgaaende Sols Straaler lueforgyldte Køerne, og lille Jens syntes, han stod selv midt i Flammer.

Men hvad var det? Den »blissede« var jo kommen over paa Naboens Mark; og »Krumhorn« gnavede Barken af Træerne deroppe paa Højen. Jens fik ikke Tid til at falde i Staver — men maatte af Sted efter dem i en Fart.

Den Aften tegnede Jens slet ikke — han fløjtede ikke som sædvanlig sine Sange, men da han havde taget en Bid af sin Rundtenom, lagde han den fra sig og gav sig pludselig til at græde. Det var nyt for Madam Skytte. »Er du syg, Barn?« spurgte hun.

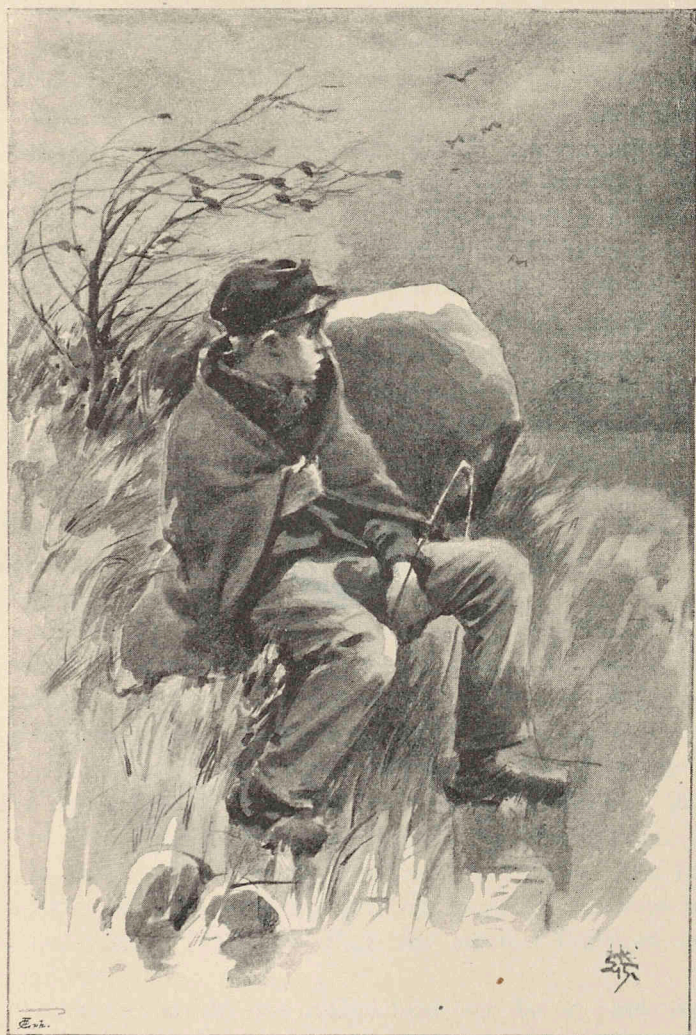
»Ikke det jeg ved af,« svarede Jens.

»Har Drengene drillet dig? Hvad skal ellers saadanne Kruseduller betyde?«

»Jeg vil være Prins,« erklærede Jens stadig grædende, rimeligvis i Følelsen af det uopnaaelige heri.

»Prins? sagde du Prins?« udbrød Moderen, »saa er du jo syg, Jens. Du har Feber. Du skal have Hyldebærsuppe; den hjælper for saadanne Syner.« Og Jens fik Hyldebærsuppe, og medens han spiste den, tænkte han paa, om Prinsessens Strømper vare lige saa røde som Suppen.

Syg blev Jens imidlertid ikke; men han lod Køerne skotte sig selv lidt mere end gavnligt, og det hændte ham

Jens krøb ind under Stenen ved Højens Fod i Ly for Bygen.

endog, at han i Timen hos Præsten kom til at tænke paa Guldsko og Silkestrømper i et stort Lyshav.

Vejene vare opblødte, Regn og Slud piskede de sidste Blade, der sad og vippede paa Enden af de nøgne Grene, til Jorden. Regndraaberne samlede sig i smaa Strømme og løb ned ad Træerne. Uf! det var saa koldt, saa vaadt! Kun de tunge Krager fløj med deres hæse Skrig hen over Markerne. Jens rystede af Kulde. Køerne, tænkte han, kunde man give Dækkener paa; men mon han da ikke var mere end en Ko? En gammel Sæk havde han bundet over sig, men hvad tog den af? Han følte det med eet som en Ulykke at skulle vogte Køer; men om seks Uger saa skulde det være til Ende; — dem kunde man vel holde ud endnu, og saa — Konfirmationstrøjen! den vinkede, den holdt Modet oppe.

Køerne æltede og gled ud i den tunge, lerede Jord. Ikke en Fugl at kige efter, ikke en levende Sjæl, og Jens krøb ind under Stenen ved Højens Fod i Ly for Bygen.

Pludselig saa han noget bevæge sig nede ved Leddet, ved Indgangen til Skoven. Hvem kunde det vel være i saadant et Vejr? Der stod en Dame med en lille Pige; de saa sig spejdende om, som om de søgte nogen.

»Derhennie ligger han,« udbrød den lille Pige, og nu gik de hen imod Jens over den opkørte Markvej. Jens blev saa underlig bange paa een Gang. Hvad kunde de ville ham? De styrede jo lige hen imod ham. Han trak Sækken helt ned over Ansigtet og gemte sig tættere ind under Stenen. Den lille Pige var løben i Forvejen hen imod ham.

»Sikken en du er,« raabte hun, »er det at passe dine

Køer? Der gaar en af dem og brøler efter dig derinde i Skoven.«

Jens tog Mod til sig, saa op — og saa — . . . store Gud! han saa et Par røde Strømper — og et Par gule Safians Sko med Remme over den fine Barnevrist; det var jo »Guldskoene«, de røde Strømper — og Prinsessen. Kom hun nu endelig? Nej! se hende ind i Øjnene, det følte han, at han aldrig fik Mod til.

»Mo'r, han lader, som om han sover,« sagde den lille Pige.

Damen gik tæt hen til Jens.

»Hvad tror du, Bonden vilde sige, hvis jeg fortalte ham, at en af hans Køer gaar inde i Skoven, medens du ligger her og tænker paa ingen Ting?«

Jens tav og blev liggende.

»Tror du ikke, han vilde jage dig af Tjenesten?« spurgte hun.

»Jo, det er troligt nok,« svarede Jens, »og en Dragt Prygl . . .« »Min Konfirmationstrøje!« fo'r det pludselig ud af ham, og med et Sæt sprang han op, smed Sækken fra sig, og saa godt den opblødte Vej tillod det, ilede han gennem Leddet ind i Skoven.

»Mo'r, tror du, han fryser?« spurgte Rigmor.

»Ja, men han bliver nok varm af at løbe efter Koen.«

»Han var saa vaad,« sagde den lille Pige. »Saa du, hvordan Vandet drev ned af hans Haar? Mo'r, synes du ikke, han ligner den »uartige Dreng« paa Billedet i Andersens Eventyr? Mo'r,« føjede hun til, da Moderen ikke svarede, men med Øjnene fulgte Jens, som nu forsvandt inde bag Leddet, »Mo'r, skal vi ikke passe de andre Køer for ham, medens han søger om Koen?« spurgte Rigmor.

»Nej, han maa selv om det,« svarede Moderen, »blot han gaar fri for Pryglene; det vilde være Synd,« og hun saa ængsteligt ned mod Bondegaaarden, hvor hun saa Bondens svære Skikkelse i Ladeporten.

»Kom,« sagde hun, »vi maa forhindre, at Bonden slaar ham,« og med hastige Trin fjernede de sig.

Svend Larsen havde stort Gedehold og havde lagt sig efter Fabrikation af Myseoste, som var meget efterspurgt der paa Egnen. For at Jens kunde vinde Tid, forlangte Rigmors Moder at se Ostene; hun løftede paa dem, vragede dem og snakkede med Bonden, medens Rigmor morede sig med at betragte Gederne. Det lykkedes hende at trække Tiden ud, og da Svend Larsen fulgte hende ud gennem Gaarden, saa hun Jens, der rolig passede Køerne, som om intet var forefaldet.

»Det er en vaad Dag for Deres Vogterdreng,« sagde Fruen, idet hun tog Afsked og pegede paa Jens.

»Saadan en mærker ikke til det,« sagde Bonden, »han fløjter og synger og er li'e glad, hva' heller der kommer vaadt eller tørt over ham.«

Tiden led; sludfuldere og sludfuldere blev Efteraaret. Men Jens havde ligesom ingen Følelse derfor, siden han havde set Prinsessen. Man skulde, naar man hørte ham synge, medens Regnen skyllede ned, virkelig tro, at Svend Larsen havde Ret, at han var lige glad, hvordan saa Vejret var. Han sang, saa det rungede, den lille Sang, han havde lært i Skolen:

Stræk din Fod
fremad, frem med frejdigt Mod,
bort med alle vege Drømme,
styr dit Sind med Troens Tømme,
drik af Himlens Solskinsstrømme,
til det ildner i dit Blod.

Hvælv dit Bryst,
 se paa Livet frit og lyst,
 fyld med friske Pust din Lunge,
 lær af Skovens Fugl at sjunge,
 alt det lette, alt det tunge
 syng det ud med Haabets Røst!

Om i Slot
 eller Hytte, lige godt,
 blot i Hjertet Luen tændes,
 Evnen øves, Viljen spændes,
 Kraften prøves, saa det kendes
 du vil frem til noget godt.

Stol paa Gud,
 om det end ser broget ud,
 om saa hele Verden slipper,
 vi kan klare alle Klipper,
 blot Vorherre selv er Skipper,
 og vi ærligt holde ud.

I Tanken legede han nu, at han var Prins. Naar han kom træt hjem om Aftenen og skulde lære sine Remser i Balles Lærebog til Præstetimerne, kunde han ofte se et Par røde Ben og et Par Guldsko for sig. Hans Køer var nu ikke længer Køer for ham, de bleve springende Raadyr, som han, Prinsen, jagede efter i Skoven og nedlagde for Prinsessens Fødder. Om Aftenen, naar han sad hos Moderen og arbejdede, syntes han, at nu kunde han slet ikke mere faa Skik paa sin Lerk lump. Havde han dog bare haft Mod til at se Prinsessen lige ind i Øjnene, hvor let skulde det saa være faldet ham at faa frem det, han vilde.

Han havde i flere Aftener hverken haft Lyst til at

tegne eller klippe, og Lerklumpen havde han i næsten otte Dage ikke haft imellem Hænderne.

Men saa, pludselig en Aften, hvor han havde siddet med den i Haanden og trillet og bearbejdet den, imedens han fløjtede, gav han sig pludselig til at le højt. Han havde lavet en Gedebuk, der stangede, akkurat som han havde set den ude paa Marken stange en anden. Han lo, saa det klukkede i ham — man kunde da se, hvad det skulde være! En Gedebuk! traf han nogen Sinde Prinsessen, saa vilde han se at faa Mod til at give hende den.

Der var nu ikke mange Dage igen til Konfirmationsdagen. Sommergæsterne paa Herregaarden, med Undtagelse af Rigmor og hendes Moder og en Ven af Kammerherren, en ældre Kunstner, vare alle rejste, og snart skulde Kammerherrens selv ogsaa flytte ind til Hovedstaden.

Rigmor havde plaget sin Moder om Tilladelse til at bringe Jens nogle Æbler. Hun havde faaet Lov dertil, og Moderen havde oven paa Kurven lagt et strikket Hals-tørklæde til ham.

Det var en kold Efteraarsdag, Solen skinnede, men varmede ikke mere. Den første Rimfrost var falden og laa som et Sølymors Flor bredt over de nøgne, brune Træer og Marker. Jens havde puttet sin Gedebuk i Lommen — engang maatte vel Prinsessen komme igen. Hun og ingen anden skulde have den. Skønt Jens ikke havde turdet se Rigmor i Ansigtet den Dag, hun og Moderen vare komne hen til ham, og skønt den lille Pige, der nu kom oppe fra Herregaarden ned ad Alléen, ingen røde Strømper havde paa — saa følte Jens dog paa sig, at

hende maatte det være, som nu kom løbende ned imod ham.

»Se her, Jens, hvad jeg har til dig!« raabte hun.

Men Jens turde ikke se op. Han blev staaende uden at røre sig, saa næsten dum ud med Tungen halvt hængende ud af den ene Mundvig.

»Naa, bliver du ikke glad?« og hun krammede sine Æbler ud.

»Aa, jo, vi har ellers ogsaa Æbler hjemme.«

Rigmor blev ærgerlig; var det da ogsaa en Maade at sige Tak paa. Saadan en Bondeklods! og hun tabte rent Lysten til at give ham det strikkede Halstørklæde.

»Du bryder dig maaske heller ikke om det?« spurgte hun og holdt Tørklædet hen til ham.

»Aa, jo, det skorter det paa,« svarede Jens.

»Du maa nok have det,« sagde Rigmor.

»Tak,« og Jens tog det, besaa det, bandt det om Halsen, prøvede, om det var langt nok, løste det saa op igen, glattede det ud, lagde det sammen og gemte det under sin Hue.

»Tak, ska' I ha' for ded,« sagde han og gjorde en Bevægelse, som om han vilde række Haanden ud, men da Rigmor ikke kom ham i Møde med sin, nøjedes han med at tørre sig med Bagen af Haanden under Næsen.

»Har du ingen Lommetørklæde?« spurgte hun.

»Lommetørklæde!?«

»Ja, et Lommetørklæde.«

»Hva' sku' jæ med ded?«

Nej, han var dog vist alligevel en tosset Dreng, en dum Dreng, tænkte Rigmor og vilde gaa.

Saa stak Jens Haanden ned i sin Bukselomme og

sagde pludselig, idet han samlede hele sit Mod og frygt-somt saa op paa Rigmor:

»Ka' I li'e Gedebukke?«

»Ja, naar de ikke stanger mig,« svarede Rigmor.

»Denne hersens stanger Jer itte, den ska' I ha',« og han rakte Haanden med Gedebukken frem til hende. Men Rigmor tog ikke imod den. Hun saa paa ham. Han var vist for Resten slet ikke saa tosset eller dum en Dreng endda.

»Vil I kaske itte ha'e ham?«

»Jo, du kan jo gerne give mig den,« sagde hun og rakte nu Haanden ud efter den. Da hun saa nærmere paa den, gav hun sig til at le.

»Ka' du li'e ham?«

»Hvor har du den fra?« spurgte hun.

»Selv gjort ham.«

»Har du? har du selv lavet den?«

»Ja.«

»Kan du lære mig at lave saadan en?«

»Ja, naar du en Dag ka' komme her nær.«

»Nej, det kan jeg ikke. Vis mig det hellere nu med det samme.«

»Nej, saadan gaar ded itte.«

»Jo, jeg lærer al Ting saa hurtigt.«

»Ja, men der ska' li'e godt no'et andet til.«

»Hvad for noget andet?«

»Ja, ded ved . . . jeg itte.«

»Ja, saa beholder jeg Gedebukken,« sagde hun. »Tak skal du have.«

Jens var glad den Dag.

»Se, hvad jeg har faaet,« raabte hun glad allerede nede fra Haven, da hun kom hjem. »Sel!« og hun holdt

Gedebukken frem. »Den har Vogterdrengen, Jens Skytte, selv lavet.«

»Ja, det har han nok bildt dig ind,« mente de andre.

»Se du,« sagde hun til Kunstneren, »er den ikke pæn? Kan du lave saadan en, saa har jeg to, der stanger hinanden.«

Kunstneren tog Gedebukken i sin Haand og betragtede den nøje.

»Har han sagt, at han selv har lavet den?« spurgte Kunstneren.

»Ja, og han ser saa ærlig ud; han lyver saamænd ikke. Du kan jo gaa med mig i Morgen og selv spørge ham derom,« sagde Rigmor. »Har han bildt mig noget ind, vil jeg ikke have den; saa kan han selv beholde sin Gedebuk.«

Næste Dag søgte Kunstneren Vogterdrengen op og gav sig i Snak med ham uden at omtale Gedebukken.

»Falder Tiden dig lang herude paa Marken med dine Køer,« spurgte han Drengen.

»Somme Tider,« svarede Jens.

»Har du ikke noget, du kan læse i?«

»Nej, men jeg har »Klumpen«.«

»Hvad er det for en Klump?«

Jens trak en Klump Ler op af Lommen.

»Med den kan du da ikke forkorte dig Tiden?«

Jens lo saa smaat. »Med den, jo,« og han nikkede, som for at bekræfte Rigtigheden af sine Ord. »Og saa har jeg min Prinsesse,« tænkte Jens — men det sagde han ikke.

Oppe paa Herregaarden syntes de alle, at der ikke var rigtig Humør i den gamle Kunstner i dette Efteraar,

og man drillede ham lidt derfor. Men ingen deroppe vidste, at han daglig gik ned og fik sig en lille Passiar med Jens Skytte, og at han efterhaanden vandt Drengens Tillid. Kunstneren var forbavset over hans smaa Arbejder i Ler, der trods al deres Ubehjælpssomhed røbede Anlæg, og han gik omkring med den Tanke: den Dreng maa hjælpes frem, han skal ikke vedblive at gaa herude paa Landet og passe Køer, hans Evner skal udvikles — men det vil koste Penge, og dem havde Jens ingen af, og Kunstnernes Punge ere sjældent fulde.

Rigmor havde ingen Ro, før hun af sin Moder havde faaet Lov til at forære Jens en Ting til Konfirmationen; men hvad det skulde være, det kunde hun slet ikke komme paa det rene med.

»Vi kan jo give ham nogle Penge,« mente Moderen, »det kan han altid trænge til.«

»Nej,« sagde Rigmor, »nu ved jeg det! Han skal have et Lommetørklæde, det trænger han til — og jeg vil selv sømme det.«

»Begynd nu ikke paa mere, end du kan udføre,« sagde Moderen, som kendte sin lille Piges Ustadighed og Ulyst til at bruge Naal og Traad. Men Rigmor holdt fast ved sit Forsæt og sømmede flittigt. Den Søndag, da Jens skulde konfirmeres, skulde Rigmor og hendes Moder rejse tilbage til København, og Rigmor fik derfor Lov til selv at bringe Jens sit Lommetørklæde Dagen før.

»Se, hvad jeg kommer med!« raabte hun, saa snart hun fik Øje paa ham, og holdt Lommetørklædet i Vejret. »Se, det har jeg sømmet til dig,« og hun bredte Lommetørklædet ud paa Bordet. Jens sagde ikke et Ord.

Prinsessen! hans Prinsesse havde sømmet det til ham.

»Er du ikke glad derfor?« spurgte Rigmor skuffet, da Jens ingen Ting sagde.

»Jo vist er han glad, er du ikke, Jens?« sagde Moderen, da Jens stadig tav.

»Du skal passe godt paa det, for det er mig, der har sømmet det,« gentog Rigmor ikke uden Selvfølelse, da det slet ikke lod til at gøre mindste Indtryk paa Jens. Og dog var han saa glad, men Ordene, dem havde han aldrig mange af.

»Tak,« sagde han og gav hende Haanden.

»Ja, nu gaar jeg,« sagde Rigmor, »og kommer ikke mere igen, for ved du hvad, i Morgen rejser jeg; men din Gedebuk, den vil jeg gemme, til vi ses igen.«

Og saa gik hun.

Hun kom ikke mere igen! hun rejste, men de skulde ses igen! saadan havde hun jo sagt. Jens var saa glad, men alligevel vilde han helst græde.

Medens dette foregik nede i Madam Skyttes Hytte, sad Kammerherren og Kunstneren oppe paa Herregaarden i Kammerherrens hyggelige Læseværelse.

»Ja,« sagde Kammerherren, »som jeg siger dig, det er vedblivende min Hensigt at styre Gaarden ganske i samme Aand som min afdøde Fader. Jeg vil følge i hans Fodspor.«

»Det glæder mig at høre,« sagde Kunstneren, »det giver mig Mod til at bringe en Sag paa Bane, som længe har beskæftiget mine Tanker. Du vil altsaa ogsaa ligesom din Fader støtte og hjælpe Kunsten frem; dit Hjerte og din Pung . . .«

»Min Pung staar til din Tjeneste,« afbrød Kammerherren ham overrasket, »det ved du jo.«

»Tak, jeg tager dig paa Ordet; jeg tager imod den,

ikke for mig selv, men for den lille Vogterdreng hernede, Jens Skytte,« og nu fortalte Kunstneren Kammerherren, hvorledes han mente, at Jens Skytte burde hjælpes frem.

»Jeg frygter for, at Moderen ikke giver sit Samtykke,« sagde Kammerherren; »de to ere uadskillelige.«

»Nu faa vi at se,« svarede Kunstneren.

Børnene sad i lange Rækker i den lille Landsbykirke; Solen skinnede ind over de mange Barnehoveder i den blomstersmykkede Kirke. Præsten talte saa mildt og kærligt til de unge, der nu skulde ud i Livet, bort fra Hjemmene. Madam Skytte græd, og da Jens saa sin Moder græde, fik ogsaa han Taarer i Øjnene, men Lomme-tørklædet, som han bar i Vestelommen, maatte ikke blive vaadt, saa undertrykte han Graaden og nøjedes med at viske sig med Bagen af Haanden over Øjnene.

Kammerherrens var ogsaa i Kirken, og Kammerherrenden bad Madam Skytte, da Konfirmationen var til Ende, om hun og Jens om Eftermiddagen vilde komme op paa Herregaarden, da Kammerherren ønskede at tale med hende. Det huede ikke rigtig Madam Skytte, at de samme Dag skulde derop; hun var helt urolig, for hvad kunde Kammerherren ville hende? Ti Kroner havde han sendt Dagen før, og naturligvis skulde de op at takke for dem — men nu straks i Dag! Han kunde da umulig ville jage hende ud af Hytten, som hørte ind under Herregaarden.

Men derop maatte de; og derop kom de!

Der stod nu Jens og drejede paa sin nye Kasket og følte sig lidt trykket af den tunge Konfirmationstrøje, der var syet saa rigelig til ham, og som han saa ærlig havde fortjent.

Han saa saa forlegen og kejtet ud i denne sin nye Dragt. Pludselig hørte han en bekendt Stemme — det var Kunstnerens.

»Naa, Jens, nu skal du høre nyt!« og derpaa vendte han sig til Madam Skytte. »Ja, Madam Skytte, Kammerherren og jeg sidder nu her og lægger Planer for Deres Søns Fremtid. Men først maa vi jo høre, hvad De siger dertil.«

Madam Skytte forstod ham slet ikke.

»Ser De,« begyndte nu Kammerherren, »denne Kunstner mener hos deres Søn at have sporet Anlæg, der kan tyde paa, at han egner sig mere for Kunsten end for Køerne.«

»Ja, han tegner jo pænt, men det kommer der ikke noget ud af,« mente Madam Skytte.

»Ja, men det var netop det, der skulde.« Og nu forklarede de hende og Jens, at hvis Jens selv havde Lyst og vilde love at være flittig, saa vilde Kammerherren betale for ham, saa han kunde komme ind til Byen og lære noget rigtigt.

»Jeg ser jo nok, at Kammerherren vil Drengens Bedste, og jeg skulde vist sige Dem saa mange Tak,« begyndte Madam Skytte, »men jeg er bange, det aldrig skal blive til noget rigtigt, og saa mener jeg, han hellere maa blive herude og passe sin Gerning ordentlig — end lave noget Fusk og Makværk, som hverken ligner efter det ene eller det andet. Det samme, ved jeg, hans Fader vilde have sagt. Og desforuden, Jens kan nu ikke snakke for sig, det kunde hans Fa'r heller ikke, og det ved jeg da, at derinde i Byen skal det gaa med en farlig Snak, om man ellers skal komme frem.«

Jens kom alligevel til Byen. Tre Maaneder senere finde vi ham i Kunstnerens hyggelige Hjem i Byen. Han kom i Skole og fik særlig Undervisning i Tegning. Men Ferierne tilbragte han altid nede hos sin Moder i den lille Hytte, og det var Festtider for ham. Skønt han arbejdede flittigt og trofast, bragte han det ikke vidt i Skolen; men paa Tegneskolen overgik han alle de andre. Og da han senere kom paa Akademiet, blev han den første af alle Eleverne. Hans Lærer ansporede og opmuntrede ham af bedste Evne, og det kunde han nok trænge til; thi der kom lange og tunge Tider, hvor han tvivlede om, at han nogen Sinde skulde naa sit Maal. De andre jog ham forbi, han derimod blev staaende i Stampe, faldt hen i Drømmerier og Tvivl. Der var Tider, hvor han var saa forknytt og mismodig, at han brændte sine Tegninger eller rev dem itu; han saa det jo helt anderledes i Drømme, end det stod her paa Papiret.

Ofte var han lige ved at opgive det hele, rejse hjem og sige: »Jeg kan ikke, jeg magter intet. Det, som du mest af alt frygtede for, Mo'r, det er jeg bleven — en Fusker!«

Han var nedtrykt i Sindet, stille og alvorlig. Kunstneren, som han boede hos, kendte af egen Erfaring saadanne Kampe og søgte at tale ham til Rette.

»Tag dig sammen,« sagde han, »gør mig ikke til Skamme, jeg troede saa vist paa dig. Vis os, hvad du duer til; begynder du først at tvivle om dine Evner, kommer du ikke frem. Tvivl er Mosedynd, du bliver siddende fast deri og kommer ikke af Stedet.«

»Du skal tage Del,« sagde han en Dag til Jens, »i den Konkurrence, der nu finder Sted; ikke for Medaljens Skyld, der er udsat, men for din egen Skyld. Det er en

Opgave for dig, Dronning Dagmar, der kommer sejlene til Danmark paa sit gyldne Drageskib og spejder i Forventning ind mod sit nye, fremmede Land.«

Og Jens tog fat. Tog fat med hele Fortvivlelsens Mod. Men under Arbejdet steg Troen paa egne Kræfter, og med den kom Glæden, saa man hørte ham fløjte sine Sange fra Barndomsaarene, medens han arbejdede.

Ingen maatte, saalænge dette Arbejde stod paa, faa Lov at betræde hans Arbejdsstue; han vilde ikke vildledes eller retledes af Venners ofte flygtige, henkastede Domme. Først naar Arbejdet var helt færdigt, kunde Dommen fældes.

De store Jærnstænger, Skelettet til Figuren, vare opstillede, og han formede Leret derover. Hvor ofte afbrød han sit Arbejde og betragtede det. »Fuskeri! Makværk!« udbrød han. Men saa kom der atter Dage, hvor alt gik saa let for ham.

Intet er saa svært som gerne at ville, føle Evnerne i sig og arbejde flittigt og anstrengt og alligevel ikke at kunne faa frem, hvad man gerne vil. Jens fik at føle, hvor svært det var, hvor svært at staa ene med sin Kamp og staa saa magtesløs.

Og da endelig Figuren stod færdig for ham, Dagmar paa det gyldne Drageskib med det blide Øje spændt seende mod Danmarks Kyst, da følte han til fulde, hvor langt han var fra det, han havde villet give. Længe sad han hensunken i Tanker foran Figuren, saa rejste han sig pludselig og greb efter en af de tunge Jærnstænger. Nej! aldrig blev han Kunstner — det var falske Drømme rier, Gøglespil. Hjem vilde han, hjem til sin Moder, til Hytten, Køerne, Gæssene; hjem! bort herfra! Han skulde være bleven derude, aldrig skulde han være slaaet ind

paa Kunstnerbanen. Bondefødt var han! Bonde vilde han vedblive at være. Knuses skulde denne Figur, som, det synes han, saa koldt og haanligt ser paa hans fortvivlede Forsøg paa at puste Liv i den døde Masse. Ja, knuses skulde den! . . .

»Rør den ikke,« siger en Stemme, og en Haand holder hans Arm tilbage. Det er Kunstneren, der stille er traadt ind.

»Uden at du vidste af det,« fortsatte han, »har jeg, naar du har været borte, listet mig herind. Jeg har fulgt dit Arbejde, du har arbejdet dig frem, og jeg har glædet mig. Du har sejret.« Og han klapper Jens, der er sunken ned paa en Stol, paa Skulderen. Store Sveddraaber perler paa hans Pande; bleg og udmattet sidder han der.

Da Figuren, som skulde paa Udstillingen, skulde afhentes, og Mændene, der skulde bære den bort, kom, rakte Jens sin Haand ligesom afværgende ud mod dem; han syntes, der var saa meget endnu, han gerne vilde forandre. —

»Der er i Aar en Figur paa Udstillingen, som særlig har vakt vor Opmærksomhed. Det er en mesterlig Fremstilling af Dronning Dagmar, der kommer sejlene paa sit gyldne Drageskib, udført af den unge, talentfulde Kunstner, Jens Skytte, der med Rette har vundet Guldmedaljen. Det er et mægtigt Arbejde, en ægte Kunstners Arbejde: Det bærer Vidne om Geniet, der har overvundet alle Hindringer og banet sig Vej frem til Sejr.«

Saaledes omtrent stod der at læse i det første Blad for Kunst, og de andre Blade stemmede i med.

Jens Skytte var ganske stille; han gemte Bladet;

pakkede sin Kuffert og rejste straks ned til sin Moder; hun skulde være den første, der delte hans Glæde.

»Mo'r, se hvad her staar,« sagde en ung Pige, der sad og gængede i en Gyngestol med Avisen foran paa sit Skød, og hun læste for Moderen.

»Jens Skytte! var det ikke saadan, at den lille Ko-driver hed, der forærede mig Gedebukken?«

»Det husker jeg saamænd ikke,« svarede Moderen.

»Jo, ham maa det være. Jens hed han. Skytte? ja, Skytte hed han bestemt.«

Den unge Pige faldt i Tanker. Saa sprang hun pludselig op, gik hen og trommede paa Ruden.

»Mo'r, nu gaar jeg op paa Udstillingen. Gaar du ikke med? Jeg synes dog ikke, vi kan være bekendt at rejse ned til Italien og beundre de italienske Mestre uden at kende vore egne Kunstnere herhjemme.«

»Barn, saa gerne jeg vilde, faar jeg ikke Tid; husk, der er kun otte Dage, til vi rejser, tænk selv, hvor meget jeg har at pakke og ordne til Rejsen.«

Rigmor gik.

Da Jens Skytte vendte hjem fra sin Moder, var der en stille Glæde udbredt over ham. Han tog glad mod de mange Lykønskninger, man henvendte til ham, men var endnu mere tavs end ellers.

Da han aabnede sin Brevkasse for at se, om der var kommet Breve til ham under hans Fraværelse, fandt han et forseglet Brev mellem de andre. Han kendte Seglet; det var fra Kammerherren.

»Min unge Ven,« stod der. »Kom til os i Morgen. Min Hustru og jeg længes efter at ønske Dem til Lykke.«

»Jeg har anmodet Dem om at komme,« sagde Kammerherren den næste Dag. »Min Hustru har en lille Overraskelse til Dem,« og han saa hen paa Kammerherreinden, som nu tog Ordet.

»De skal til Italien,« sagde hun, »De skal rejse ned og samle nye Indtryk, hvile Dem ud og glæde Dem over alt det skønne dernede. Det er det, De nu trænger til. Og naar Foraaret kommer, rejser min Mand og jeg ned og besøger Dem,« sagde hun, idet hun overrakte Jens en Veksels paa en Sum Penge til hans Rejse og Ophold.

Jens Skytte kunde knap fremstamme sin Tak. Men i Hjertet var han glad og bevæget.

»Tillad mig nu at forestille Dem for en gammel Bekendt af Dem,« sagde Kammerherreinden, medens hun og hendes Mand rejste sig op og førte ham ind i det tilstødende Værelse.

»Billedhugger Skytte; Frøken Rigmor Bergh.«

Et Par tindrende Øjne lyste ham i Møde.

»De kender vel næppe Rigmor mere?« spurgte hun.

Rigmor? Rigmor! Hans Prinsesse; ja, hende var det jo, der stod for ham som en nydelig ung Pige. Hans Barneprinsesse. Nu kendte han hende, men han kunde ikke faa et Ord frem.

»Kender De ikke mig, saa kender De maaske denne, som jeg tog med herhen?« sagde Rigmor og viste ham Gedebukken, han som Dreng havde foræret hende ude paa Marken.

»De har gemt den?« fik han saa frem.

»Ja, og jeg vil fremdeles gemme den,« svarede hun.

»De mangler en, som stanger denne.«

»Ja,« svarede hun skælnsk, »men ikke en, som »stikker« den. Denne vil for mig altid være et kært

Barndomsminde om den lille Jens Skytte, der nu er bleven den store Billedhugger.«

»Stor!« udbrød han, »fordi et enkelt Arbejde er lykkedes?«

»Ja, stor,« svarede hun; »De har kæmpet, og De har vundet Sejrr!«

Om Aftenen sad han og Rigmor og talte sammen; da de skiltes, trykkede de hinandens Haand og sagde:

»Paa Gensyn!«

»Paa Gensyn — i Italien!«

Paa Gensyn! ja ogsaa vi tage Afsked med dem, sige Farvel og paa Gensyn!

To Aar efter denne Aften hos Kammerherren træffe vi dem igen. I den lille blomstersmykkede Landsbykirke, hvor Jens var bleven konfirmeret, blev den forudms Vogterdreng viet til sin Prinsesse, som han vedblivende kaldte hende. Kun hans gamle Moder, Rigmors Moder og Kammerherrens vare med i Kirken.

Da det lykkelige Par paa Bryllupsaftenen drog ind i sit nye Hjem, overraskedes den unge Frue ved Synet af to Gedebukke, der stangede hinanden, mesterligt udført i Bronze, der var opstillede i hendes Kabinet — det var hendes Mands Bryllupsgave til hende.

»Tak,« sagde hun og kyssede ham, »men min lille af Ler slipper jeg ikke.«

»Min Prinsesse! husker du, første Gang vi saas? Du i røde Silkestrømper og gule Sko?«

Hun lo. »Silkestrømperne, du, var ganske almindelige Bomuldsstrømper, og de fine Sko — skal jeg hviske

det til dig, det var Træsko. Husker du Vejene den Dag, og kendte du Mo'r . . .«

Men det vilde han ikke høre noget om. Og de lo begge.

»Men se nu du,« sagde han, »kender du dette? Som du har gemt paa din Gedebug, har jeg gemt paa dette!«

»Mit Lommetørklæde! dit Lommetørklæde!« udbrød hun glad, »det har du endnu?«

»Ja, og om du saa forærer mig nok saa mange, — skiller jeg mig ikke ved dette.«

»Mo'r!« sagde han næste Dag til sin Moder, der kom og besøgte de unge, »dette er næsten for stor en Lykke!«

»Ja, tro du mig, din Fader er nu glad over sin Dreng, glad og stolt over ham.« Og Moder og Søn saa kærligt paa hinanden.

Siden den Tid er der gaaet mange Aar. Jens Skytte har faaet langt Skæg — og nu er han den ansete og fejrede Kunstner, der faar mange Bestillinger. Men selv er han altid den, der er mindst tilfreds med sine Arbejder.

Hvert Aar flytter han med sin Hustru og deres Børneflokk i Sommerferien ned paa Landet til sin Fødeegn. Her kan I finde ham glad og fornøjet midt imellem Ænder, Duer og Høns, Hunde eller Katte; omringet af sine Børn fortæller han dem, hvordan han fandt sin Prinsesse, medens han drejer et Stykke Ler i sin Haand.

Prinsessen har faaet Sølvstænk i Haaret; men Øjnene tindre lige saa muntert, som da han første Gang saa hende, og hendes Latter lyder lige saa barneglad som dengang.

Men nede paa Egnen er Bønderne stolte af, at det er

en af »deres«, der blev en berømt Billedhugger — og
Etatsraad, for det er Jens nu ogsaa bleven.

»Der kan man se, hvad det kommer an paa i Livet,«
siger Per Røgter — »Skeniet — det er det, jeg altid har
sagt. Havde Jens ikke haft det, var han aldrig bleven
Etatsraad.«

Men skal vi, som ved bedre Besked, være enige om
at sige, at uden det var han aldrig bleven Kunstner?

Den lille Violsælgerske.

Har I Lyst til at høre en Historie om en lille Pige, der solgte Violer?

Det var Søndag. Solen skinnede dejligt, men hvor der var Skygge, var der bidende koldt. Ned gennem Bredgade kom en Herre gaaende, fulgt af tre Børn, en lille Pige og to Dreng, som ivrigt snakkede med ham; de spurgte og fortalte alle i Munden paa hverandre. Det var Overlægen fra Hospitalet, der gerne om Søndagen gik en Tur med sine Børn. De glædede sig hele Ugen igennem dertil; den værste Straf for dem, naar de havde været uartige eller ulydige, var den, ikke at maatte gaa med Faderen; thi ingen kunde som han lege og snakke med dem. Nu i Dag havde de igen haft en dejlig Søndag; de havde gaaet en rask Tur over Langelinie og set paa det blaa Hav og de mange Skibe, som de store Maager kredsede om, og Fader havde fortalt om dengang han som ung havde været paa Rejse som Læge paa Korvetten »Stjernen«, og bagefter havde Fader trakteret med Kage og Chokolade i Pavillonen. Ja, det havde rigtignok været en dejlig Dag!

Men henne paa Hjørnet af Gaden stod en lille Pige; hun gik paa Krykker og saa forfrossen ud. Paa Armen

havde hun en Kurv med Violer og hun rakte sine Buketter frem til de forbigaaende. Nogle købte, andre gik hende forbi uden at ænse hende, og hendes store, bedrøvede Øjne fulgte dem alle. Da Børnene saa hende, bleve de et Øjeblik tavse og trykkede sig tættere ind til Faderen.

»Saa du den lille Pige?« spurgte Ida Faderen ganske sagte, da de vare komne forbi. Men Doktoren havde ingen set. »Fader,« sagde Ida og blev staaende, »jeg vil hviske dig noget.«

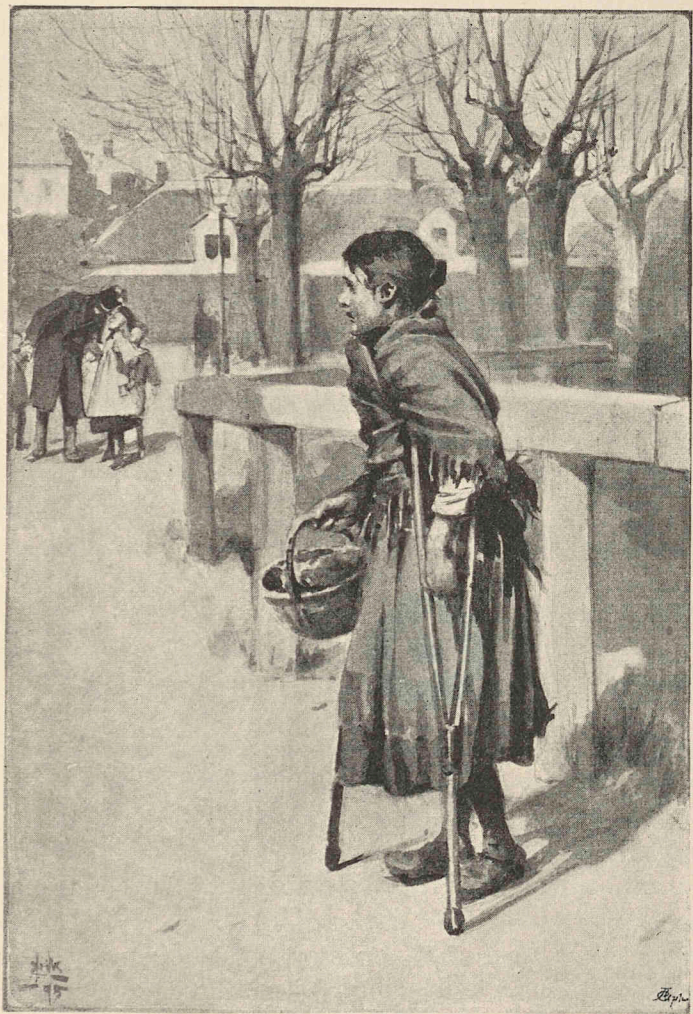
Lille Ida vilde altid hviske, naar hun havde noget paa Hjertet. Men da Faderen ikke kunde høre, hvad hun sagde, maatte hun sige det højt. Og saa bad hun, om de ikke maatte købe Violer til Moderen. Det havde Doktoren ikke noget imod; saa vendte de om og købte Violbuketter, for de vilde hver give Moder en. Fader skulde ogsaa have en i Knaphullet, sagde Børnene; men det vilde Doktoren ikke; han vilde ogsaa give Moder en, og saa gik de alle, hver med sin Buket i Haanden.

»Fader, kunde du ikke gøre den lille Pige rask,« spurgte Ida, »saa hun ikke behøvede at gaa paa Krykker?« Men det troede Doktoren ikke, at han kunde.

»Ja, men du satte jo Hovedet paa Karoline forleden,« sagde Ida (Karolinè var Idas Dukke), »og Halen paa Viggos Hest.« Ja, men Doktoren troede alligevel ikke, at han kunde gøre den lille Pige rask.

Naar de siden om Søndagen kom forbi Violsælgersken, købte de paa ny hver Gang fire smaa Buketter hos hende. Børnene behøvede slet ikke at spørge, om de maatte, for Moder var bleven saa glad, saa det var en Selvfølge, at hun hver Søndag skulde have Violer.

Men saa hørte pludselig Søndagsturene op — og det var ikke, fordi Børnene havde været uartige eller ulydige,

Henne paa Hjørnet af Gaden stod en lille Pige; hun gik paa Krykker og saa forfrossen ud. Paa Armen havde hun en lille Kurv med Violer.

nej! slet ikke! Men lille Ida blev syg. Ikke engang Doktoren kunde blive klog paa, hvad der fejlede hans lille Pige. Skarlagensfeber var det ikke; heller ikke Mæslinger. Men syg var hun, og Feber havde hun. Doktoren saa helt alvorlig ud, og hans Hustru spurgte ham slet ikke, hvad Ida fejlede, men hendes Øjne hang ved ham, som om hun paa hans Ansigt vilde stove sig til, hvad der var i Vejen med Ida.

Men i sine Feberanfald talte Ida hele Tiden om den lille Violsælgerske, og om at Fader skulde gøre hende rask.

»Det er mærkeligt, saa det vanføre Barn har gjort Indtryk paa Ida,« sagde Doktoren til sin Hustru.

»Ja, hun er saa blød, det kære Barn,« svarede Modernen, »hendes lille Barnehjerte taaler daarligt at se andre bedrøvede.«

»Vor kære lille Stump!« sagde Faderen, og han saa over paa sin Hustru, »jeg er bange«

»Du tror da ikke, der er Fare paa Færde?« afbrød Fru Bentsen sin Mand.

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige,« svarede han, stod op og gik ind og saa til hende.

Lille Ida laa og kastede sig uroligt frem og tilbage paa sin Seng. Hendes Kinder blussede, og hun bad om lidt at drikke. Og Fader gav hende selv rød, kølende Mikstur og blev siddende den Nat ved hendes Seng, og saadan skiftedes Forældrene til at pleje hende. Det var vist det, der gjorde, at Ida igen begyndte at komme sig. Faren var ovre, sagde Doktoren efter nogle Ugers Forløb, nu skulde hun spise og drikke dygtigt for at faa Kræfter. Men det var netop det, som Ida ikke vilde. Hun, som ellers saa gerne vilde glæde Fader og Moder, sagde nej

til alt, hvad de rakte hende — og saa kunde hun jo ingen Kræfter faa.

»Lad mig nu se, du er flink og drikker den dejlige Kødsuppe, som Mo'r selv har pisket Æg i,« bad Doktoren hende. »Drik den nu, at vi snart kan komme ud og spadserere sammen.«

Men Ida vilde ikke smage paa den dejlige Suppe. Hun vendte sig ind imod Væggen og gav sig til at græde.

»Se du,« sagde Doktoren til sin Hustru, »om ikke du kan faa hende dertil.«

Det var Tid for Doktoren at gaa paa Hospitalet; han kunde ikke blive længer.

Paa Hjemvejen derfra tænkte han, hvad han dog skulde glæde Ida med. Nu vidste han det! Derinde i Butikken stod en dejlig Dukke; den skulde hun have, og Doktoren gik ind og købte den allerstørste Dukke, han kunde finde. Den havde rigtigt Haar og Øjne, som kunde lukkes op og i, hvid Skindhue og en lille, hvid Muffe og fiks Kaabe. Den vilde da Ida blive glad for, tænkte han, hun havde ofte ønsket sig en »rigtig stor« Dukke.

»Nu skal du bare se, hvad Fader har til dig,« sagde Doktoren, og holdt Dukken hen til Ida. Men tænk jer, Ida gav sig til at græde.

Doktoren havde haft med mange Patienter at gøre, han var en stor Børneven og vidste nok, hvordan han skulde tage Børn; men noget lignende som dette havde han dog aldrig oplevet! Græde for en dejlig Dukke! Hans lille Pige maatte være meget syg — mere syg, end han tænkte.

»Fader,« hviskede Ida. »Har du set den lille Pige med Violerne i Dag?«

Men Doktoren havde ikke set hende, skønt han var

gaaet lige forbi hende og hun havde holdt sine Blomster hen til ham. Doktoren havde set ned i Jorden; han gik og tænkte paa alle sine syge, hvordan han skulde faa dem alle raske og sin egen lille Pige med.

»Jeg vilde hellere haft Violer end Dukken,« græd Ida.

Doktoren blev helt glad; saa var der altsaa dog noget, hans lille Pige gerne vilde have! Og Doktoren gik selv ud og købte Violer til hende. Hele fire smaa Buketter! De stod ved Idas Seng og duftede saa dejligt. Og siden stod der hver Dag, saa længe Ida var syg, en lille frisk Violbuket ved hendes Seng; Doktoren købte dem, naar han gik fra Hospitalet, hos den lille Violsælgerske.

En Dag, da Doktoren sad ved Idas Seng og talte om, at nu skulde hun snart op, sagde hun, at der var noget, hun vilde hviske til ham. Moder maatte ikke engang høre det. Doktoren lagde sit Øre ned mod Barnets Mund. Saa slog hun sine smaa Arme om hans Hals og hviskede:

»Fader! vil du ikke nok gøre den lille Pige paa Krykker helt rask igen. Vil du, Fader? Ja, for du kan godt. Og saa skal jeg spise og drikke, alt hvad du vil have, og være en rigtig god Pige, jeres egen Pige; men du skal gøre hende helt rask, hører du.«

Doktoren blev ganske blød om Hjertet, men vilde ikke love noget endnu. Men da hans Hustru hørte, hvad det var, Ida vilde, sagde hun: »Du skulde dog se lidt paa hende, naar du køber Blomster i Morgen hos hende.«

Og det lovede Doktoren; han skulde nok »se lidt« paa hende.

Og det gjorde han saa.

Og hvad saa han? En lille mager, forfrossen Pige med et Par bedrøvede Øjne og noget halvt krøllet, halvt

pjusket Haar, der hang hende ned i Øjnene. Da han havde set lidt paa hende, gav han sig i Snak med hende.

»Hvad hedder du?« spurgte han.

»Franciska.«

»Hvad er dine Forældre?«

»Jeg har ingen!«

»Stakkels Barn,« tænkte Doktoren; »hun har ingen Forældre,« og hans graablaa Øjne saa deltagende paa hende.

»Hvem har da sendt dig ud med Blomsterne?«

»Den Kone, jeg bor hos; Pengene derfor beholder jeg ikke; Gartneren faar de fleste — og Madam Bjælke Resten.«

»Madam Bjælke?!«

»Ja, det hedder den Kone, som jeg bor hos.«

Da Doktoren havde faaet at vide, hvor Madam Bjælke boede, og skrevet det op i sin Notebog, spurgte han ikke mere. Ikke med et Ord nævnede han hendes syge Fod eller Krykken.

Men saa en Søndag — det var første Gang, Ida skulde op, og de andre Børn troede, Fader vilde gaa en Tur med dem, — søgte Doktoren Madam Bjælke op.

Madam Bjælke skøttede ikke om at faa uventet Besøg af fremmede Folk, og da Doktoren spurgte, om her ikke boede en lille Pige, der hed Franciska, havde hun mest Lyst til at smække Døren i for Næsen af ham.

»Franciska er ikke hjemme. Man maa benytte det gode Vejr om Søndagen, saa sidder de riges Penge lidt løsere paa dem end til Hverdag og i Regnvejr,« brummede hun.

»Det træffer sig ganske heldigt,« sagde Doktoren, »det er egentlig heller ikke Franciska, men Dem, jeg vil tale med.«

Saa lukkede Madam Bjælke ham ganske trevent ind.

»Fortæl mig, hvordan hun er kommen til Skade med sit Ben, og hvor hun egentlig hører hjemme,« sagde Doktoren. »Jeg er Læge, og maaske der kunde gøres noget for hende.«

»Nej,« svarede Madam Bjælke mut; »det Ben kan ikke blive anderledes, end det er, og jeg behøver ikke at staa Dem til Regnskab for, hvordan hun har faaet det. Jeg var helst fri for at have hende. For de lumpne seks Kroner, jeg har for hende om Maaneden, kan man hverken føde eller klæde hende, og det gaar kun daarligt med Salget af Blomsterne.«

»Sæt, jeg kunde skaffe Dem lidt højere Betaling om Maaneden, vilde De saa fortælle mig, hvordan hun er kommen til Skade med sit Ben? Eller er hun maaske født med det daarlige Ben?«

»Ja, det er jo en anden Sag, Herre. Kunde jeg faa mere for hende, skal jeg ogsaa fortælle Dem, hvordan det gik til. Men min Skyld var det nu alligevel ikke.«

Og saa fortalte Madam Bjælke en lang, vidtløftig Historie om, hvordan hun havde faaet Franciska i Pleje; da hun var en ganske lille Pige: at hendes Moder var død, og at der med Nød og næppe kunde skraves de usle seks Kroner om Maaneden sammen til hende, og at hun var nødt til at gaa ud og vadske og lade Barnet sidde alene hjemme. Men saa en Dag havde Madam Bjælke glemt at lukke Døren, og hvordan det var gaaet til, vidste ingen, men Barnet havde man fundet liggende paa Trappen i Graad.

»Det hele var saamænd ikke saa farligt, for jeg tog mig straks af hende og lagde Frimærkepapir paa Hullet, hun havde slaaet. Doktor havde jeg ikke Raad til at sende Bud efter, da det blev værre. Men saa sendte

Justitsraadens, jeg vadskede for, deres Søn, den unge Læge, herop for at se paa det. Til Franciska sagde han, »at det Ben skulde han nok faa i Stand«; men da han kom udenfor paa Trappen med mig, holdt han et farligt Hus med mig. »Kan vi faa hende paa Krykker,« sagde han, »kan De være glad. Det har De, fordi De selv har villet være Læge.« Han havde nu godt nok ved at snakke« Men videre kom Madam Bjælke ikke i sin lange Beretning. I det samme hørtes Lyden af Franciskas Krykke paa Trappen.

Hun saa angst og forskræmt ud; hun havde kun solgt faa Buketter.

»Hvad er det?« udbrød Madam Bjælke. »Du har jo Kurven halv fuld.«

Franciska bøjede Hovedet tavs.

»Jeg siger det hver Dag til hende,« henvendte Madam Bjælke sig til Doktoren. »Hun er alt for tilbageholden. Hun skal trænge mere paa, gaa efter Folk og nøde dem til at købe, blive ved at holde sine Buketter frem. Havde du gjort det, var du ikke kommen hjem med alle dem!«

Franciska saa ulykkelig ud og kæmpede med Taarerne, som vilde frem.

»Hun er altid saa stridig og vil kun, hvad hun selv vil,« sagde Madam Bjælke. Men Doktoren nikkede opmuntrende til Franciska. Han og hun var jo gode Bekendte.

»Jeg har hjemme en lille, syg Pige,« tog han nu Ordet, »som har været glad for dine Blomster. Jeg tror, hun vilde blive glad, hvis du vilde komme lidt hjem til hende. Skal vi to følges ad?« og han saa spørgende paa hende. Men Franciska turde ikke svare for Madam Bjælke og stod der ganske frygtsom.

»Ja, for mig gerne,« sagde Madam Bjælke, som bare var glad ved at blive af med Franciska, selv om det kun var for en Eftermiddag.

Saa fulgtes Doktoren og Franciska sammen hjem til lille Ida, som endnu var lidt svag, men saa glad over at vise Franciska alt sit Legetøj.

»Har du ogsaa Legetøj?« spurgte hun Franciska.

Franciska rystede paa Hovedet.

»Slet ikke? Heller ingen Dukker?«

Franciska havde kun en lille Kanariefugl; men den elskede hun over alt i Verden; den kendte hende og sang for hende, naar hun var bedrøvet; den var meget bedre end alt Legetøj:

Men Ida gav Franciska en af sine pæne Billedbøger, da de sagde Godnat til hinanden, og da hun gav Fader sit Godnatkys, takkede hun ham, fordi han havde bragt Franciska op til hende. Fra den Dag kom Franciska hver Dag og fik dejlig varm Mad hos Doktorens.

Da Franciska havde lært Doktorens at kende og var mindre sky og ængstelig end de første Dage, bad Doktoren hende en Dag, om han maatte faa Lov til rigtig at se paa det kedelige Ben. Og da han havde set det, sagde han til sin Hustru: »Ida lader mig ikke have Ro, før jeg forsøger paa at kurere Franciskas Ben, jeg faar vel prøve.«

»Tror du, du kunde?« spurgte Fru Bentsen.

»Det ser næsten ud dertil. Meget kunde der gøres, og Krykken, tror jeg næsten, hun kunde komme til at undvære; men noget bestemt tør jeg ikke sige derom.«

Doktoren vilde aldrig love mere, end han kunde holde, og derfor sagde han altid, at »noget bestemt« vilde han ikke sige. Han syntes, det var bedre end at love Folk,

at de skulde blive raske. For han vidste jo, at hvad man lover, maa man ogsaa holde.

Saa tog Doktoren Franciska i Kur og Pleje paa sit Hospital. I hele fem Maaneder maatte hun blive derude. Franciska kunde slet ikke forstaa, at Folk saa nødtigt vilde paa Hospitalet. Alle, baade Lægerne og Sygeplejerskerne, vare saa gode og venlige imod hende, og alt var saa rent og pænt. Det var rigtignok noget andet end at ligge inde i Madam Bjælkes snavsede, lille Kammer. Og alt, hvad Doktoren maatte gøre ved hendes syge Fod, som gjorde ondt, det vidste hun jo, at han ikke gjorde for at gøre hende Fortræd, men for at faa en rask Pige ud af hende.

Ja, saa rask blev Franciska, at hun kom til at gaa uden Krykke — men lidt stift blev dog Benet ved at være. Da Franciska første Gang kom for at besøge Doktorens Familie, efter at hun var kommen hjem fra Hospitalet, bar hun noget under sit Forklæde. Det var det kæreste, hun ejede, hendes lille Kanariefugl. Men netop derfor skulde den rare Doktor have den. Men da hun gav Doktoren den, sagde han: »Det er slet ikke mig, du skal takke; det er Ida, for hende er det, der ikke har ladet mig i Fred fra første Gang, hun saa dig. Jeg var jo ligefrem nødt til at tage mig af dig. Min lille Pige vilde jo hverken spise eller lege, før jeg havde faaet en rask Pige ud af dig.« Og saa fik Ida Fuglen.

Men Doktoren var ikke den Mand, der gjorde en Ting halvt; var han begyndt, saa vilde han hjælpe videre.

»Ja, det er godt nok,« sagde han, »at hun nu gaar uden Krykke, men hvad nu? Ja, hvad nu?«

Da Doktoren sent om Aftenen sad paa sit Værelse, og alle i Huset sov, var han dygtig træt af Dagens strenge

Arbejde — for I kan jo nok tænke jer, at det er trættende fra Morgen til Aften, Sommer og Vinter, Aar efter Aar, at løbe op og ned ad Trapperne og se al den Sygdom og Sorg i Hjemmene. — Men Doktoren tænkte ikke paa Trætheden, men satte sig til sit Skrivebord og skrev:

»Kære Hr. Svendsen!

Nu tager jeg Dem paa Ordet. Husker De, dengang De for fem Aar siden blev helbredet her fra Hospitalet? De var lykkelig over igen at kunne tage Deres Arbejde op og over at kunne bruge Deres Ben igen. Da De sagde mig Farvel, var Deres sidste Ord: »Glem nu ikke at henvende Dem til mig, hvis De engang har en Patient, der trænger til at styrkes i vor gode, jyske Luft. Send ham saa over til mig paa min Gaard.« Husker De det? Jeg lærte Dem dengang saa godt at kende, at jeg tror, Deres Ord virkelig vare alvorlig mente. Jeg har en lille Pige paa tolv Aar, fattig, svag, uden Forældre, vil De tage Dem af hende og give hende det, hun i Øjeblikket mest trænger til: kraftig Kost, lidt god og venlig Behandling og Deres jyske, styrkende Landluft?

Deres forbindtlige
Nicolai Bentsen.«

De paafølgende Dage spurgte Doktoren, hver Gang han kom hjem fra Hospitalet: »Har Postbudet været her?« Ja, Postbudet havde nok været der — for der kom mange Breve til Doktoren —, men fra Jylland var der ikke noget Brev. Men en Dag kom Svaret fra Jylland dog. Og da Doktoren havde læst det, gned han sig fornøjet i sine Hænder og rakte Brevet hen til sin Hustru.

»Læs,« sagde han, og Fru Bentsen læste.

»Sandgaarden, d. 16. Marts.

Kære Doktor Bentsen!

De skal ret have Tak, fordi De har henvendt Dem til mig. Intet vil være mig og min Hustru kærere end at faa en lille Pige herover, som kan nyde godt af vor jyske Luft. Jeg tør nok indestaa for, at hun nok skal faa Kræfter herovre. Vi havde sidste Aar et Par smaa Københavner-Blegnæb hos os, og ingen kunde se paa dem, at det var de samme, da de som rødkindede, buttede Børn forlod os. Lad Deres lille Pige bare komme! Eller bedre endnu: min Hustru og jeg kommer til Byen til Paaske, saa komme vi selv og hente hende.

Deres

Jakob Svendsen.«

»Hvad tror du, Madam Bjælke vil sige?« spurgte Fru Bentsen sin Mand.

»Jeg tænker, naar det kommer til Stykket, vil hun være mere ked af at miste sine »lumpne« seks Kroner end Franciska,« svarede Doktoren. »Men lad mig nu se,« sagde han, »at du tager dig lidt af hendes Tøj, at hun kan komme lidt pænt derover.«

Det lovede Fru Bentsen, og da der kun var tre Uger til Paaske, blev der taget fat paa Franciskas Tøj. Men Franciska selv blev mere og mere stille, jo nærmere Tiden kom, da hun skulde rejse. Hun var saa glad for lille Ida og alle de rare Mennesker hos Doktorens, og hun syntes, det var lidt haardt at skulle skilles fra de nye Venner, som hun havde faaet saa kære. Men det var jo kun for en kort Tid, tænkte hun, og hun vidste, det skete til hendes Bedste.

Da hun stod paa Dampskibet og viftede Farvel til

Doktorens midt imellem den rare Proprietær Svendsen og hans lille, trivelige Hustru, vilde Taarerne nok frem, men saa tænkte hun paa, hvor yndigt det skulde blive, naar Doktorens til Pinse kom over og besøgte hende paa Sandgaarden. Proprietæren havde indbudt dem alle. Hermed trøstede hun sig og viftede ganske fornøjet Farvel til dem.

Proprietær Svendsens kom til at holde saa meget af Franciska, at de slet ikke vilde af med hende igen. Da hun var kommen godt til Kræfter, kom hun i Skole, og herovre blev hun ogsaa konfirmeret. Efter sin Konfirmation lod Fru Svendsen Franciska gaa med i Huset, saa hun baade lærte at lave Mad, at bage og sylte. Og Fru Svendsen lærte hende selv at sy og stoppe, og lappe, for at hun engang kunde faa Plads som Husjomfru.

Men hvert Foraar, længe før de blaa Violhoveder nysgerrigt tittede ud under deres grønne Parasol og forraadte deres Skjulested ved deres Duft, plukkede Franciska dem, og hun fik altid Lov til at sende de første til Doktorens. Saa kunde hun falde i Tanker. Hvor taknemmelig var hun ikke over, at hun nu ikke mere behøvede at humpe om med Krykke i Kulden og falbyde sine Violer. Saa tænkte hun paa, hvor gode dog alle Mennesker havde været mod hende, og om hun slet ikke kunde gøre lidt for andre. Hørte hun om et sygt Barn der paa Egnen, havde hun ingen Ro, før Fru Svendsen havde givet hende Lov til at bringe det lidt Mad, eller hun plukkede Blomster og bragte dem til de syge. Hun havde vundet sig mange Venner herovre mellem store og smaa, og den Tanke at blive Sygeplejerske slog mere og mere Rod i hende. Men endnu vilde hun ikke tale derom til sine

Plejeforældre, som hun kaldte Svendsens; hun vidste, hvor bedrøvede de vilde blive, naar hun forlod dem, og hun syntes ogsaa, det vilde være saa utaknemmeligt af hende at forlade dem.

Medens Franciska gik med saadanne Tanker, fik hun hyppigt fornøjelige Breve fra Ida ovre fra Hovedstaden. Ida var bleven en voksen Pige og en nydelig Pige. Og Ida kom meget paa Baller og i Selskab og morede sig af Hjertens Lyst.

»Du kan tro,« skrev hun til Franciska, »det er dejligt saadan at flyve fra det ene Bal til det andet og vugge sig i Dansen efter den brusende Musik. Jeg glæder mig hele Ugen igennem til saadant et Bal og til min nye Baldragt. Du skulde bare se mig, naar jeg kommer hjem med hele Favnen fuld af Buketter, som jeg har faaet i Kotillon; ja, for jeg faar altid en styrtende Mængde, skal jeg sige dig. Jeg har faaet en hel ny lyseblaa Baldragt, og tænk dig! Fa'r har selv foræret mig en lyseblaa Silkevifte dertil. Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal bruge den — men det kommer jeg nok efter. Mo'r ryster paa Hovedet og synes, jeg kommer alt for meget ud. Bliver det saadan ved, siger hun, sender hun mig over til dig, at jeg kan lære at gaa i Huset og blive adstadig. Ja, til Sommer skal det være yndigt at ses. Men nu midt om Vinteren sidde ovre i Jylland! Nej, Tak, det skal jeg dog ikke have noget af! Og selv om Moder virkelig skulde ville gøre Alvor af sin Trussel, saa giver Fa'r ikke Slip paa mig, for han siger selv, at han slet ikke kan undvære mig. Nu maa jeg slutte, for jeg skal nu i Teatret.

Din egen Ida.«

Ja, Ida morede sig rigtignok; men medens Franciska tog til i Kræfter og blev rødmusset og fyldig, blev Ida

lang og smal og blegnæbbet. Næste Vinter, sagde Doktoren, fik hun ikke Lov til at komme paa saa mange Baller.

Men hvem tænkte nu paa næste Vinter? Foraaret bankede paa, alt smykkede sig til Pinsefesten, som Doktorens skulde tilbringe hos Proprietær Svendsens. Da kom der pludselig et Telegram, som bad dem opsætte deres Rejse, da Hr. Svendsen var bleven meget syg, og to Dage efter kom et nyt, som meldte, at han var død.

Det skulde saaledes blive den sidste Sommer, Franciska skulde tilbringe paa Sandgaarden. Til Efteraaret maatte Gaarden sælges. Fru Svendsen skulde flytte til Byen og bo hos en gift Søster — og Franciska?

Ja, Franciska mente, at nu var Øjeblikket kommet til at tale med Doktor Bentsen om, hvad der saa længe havde opfyldt hende, men som hun ikke havde nænnet at omtale for Svendsens. Hun vilde være Sygeplejerske; det var hun fast bestemt paa. Doktoren syntes slet ikke derom, da han hørte det.

»Du maa ikke tro,« sagde han, »at det er en let Sag altid at gaa om syge og pleje dem, og du vil blive meget bunden.«

Ja, det vidste Franciska nok.

»Et Spørgsmaal er det ogsaa, om du i Længden vil have Kræfter dertil,« indvendte Doktoren. »Du har i alt Fald ikke altid været stærk!«

»Jeg føler mig saa kæmpestærk,« sagde Franciska; »det er heller ikke en Flyvegrille; jeg har længe tænkt derover. Og jeg tror, at jeg vil egne mig bedre til Sygeplejerske end til Husjomfru.«

I sit Hjerte tænkte Doktoren det samme. Dog bad han hende endnu nøje overveje det. »Husk,« sagde han,

»det er her ikke nok med en god Vilje og et kærligt Hjerte. Man maa ogsaa have særegne Evner og gennemgaa en lang Skoletid.«

Ida, som ogsaa havde hørt derom, kunde slet ikke forstaa, at Franciska vilde ofre sig for de syge.

»Aa, hvor det er kedeligt,« sagde hun. »Nu du kom til Byen, troede jeg, vi to rigtigt skulde more os sammen og spadserere sammen.«

Men Franciska lod sig ikke rokke i sin Beslutning og fik da ogsaa sin Vilje.

Franciska blev glad ved sin Gerning. De syge vilde gerne have hende om sig; Lægerne satte Pris paa hende og roste hendes gode Haandelag. Og da Lære- og Prøvetiden var endt, fik hun Ansættelse paa et Børnehospital; det var netop en saadan Bestilling, hun helst vilde have. Hun var utrættelig i sin Pleje og Omsorg for de smaa og blev som en kærlig Moder for dem. Og den jyske Luft syntes virkelig at have gjort en Kæmpe af hende. Det var utroligt, hvad hun kunde holde ud.

»Jeg tror,« sagde Ida, »at jeg er mere træt efter et Bal end du efter en gennemvaaget Nat.« Og deri havde Ida Ret.

Ida kom ofte og besøgte Franciska paa hendes lille Værelse; her var saa hyggeligt. Men hver Gang Franciska opfordrede hende til at gaa ind med til hendes syge, vægrede Ida sig. »Aa, nej! bed mig ikke derom,« sagde hun. »Jeg tror ikke, jeg mere vilde kunne mere mig paa Ballerne, naar jeg først havde set alle de smaa, lidende Væsener.«

Franciska saa deltagende paa hende.

»Naar du bliver ældre og ikke mere har Ballerne at more dig med, hvad vil du egentlig saa?« spurgte hun.

»Aa, der er mange Aar, til jeg hører op at danse; jeg er jo ung endnu,« svarede Ida.

Fordi Ida ikke vilde se Franciskas syge Børn, var hun dog slet ikke kold eller hjerteløs over for de smaa Lidelser. Hun følte med dem, som dengang hun saa Franciska første Gang; men i den Ballernes Verden, hun nu som fejret Baldame levede i, maatte Livets Skyggesider helst holdes borte. Havde hun rigtigt villet kende dem og fordybe sig deri, saa tror jeg nu ogsaa, at hun ikke vilde have moret sig nær saa godt — det var det, hun selv følte. Og dejligt er det jo dog at more sig, naar man er ung, rask og glad.

Men Ida tog aldrig ud i Skoven, naar Foraaret kom, uden at bringe Foraarsblomster og udsprungne Grene hjem med til Franciskas Børn. Og hun havde hellere undværet sine Balsløjfer og Balblomster, end at de syge Børn skulde have undværet de Billeder og det Legetøj, som hun for sine Maanedspenge købte til dem.

Men de Aar kom kun alt for hurtigt, hvor hverken Franciska eller Ida vare unge længer. Ballerne og Selskabslivet tabte deres Tiltrækning for Ida, og den Tid var længst forbi, hvor Ida glædede sig til at faa en ny Dragt. Ofte saa hun træt og mismodig ud, medens der over Franciskas Ansigt lyste en stille Glæde.

»Hvad er der i Vejen med dig, kære Ida?« spurgte Franciska hende en Dag, da hun var kommen for at besøge hende. »Kom og sæt dig hos mig og fortæl mig, hvad du har paa Hjerte. Du har vist noget, du, ligesom da du var Barn, maa »hviske« til mig, ikke?«

»Jeg ved det ikke selv,« svarede Ida. »Men glad er jeg ikke. Ja, tænk dig, jeg keder mig endogsaa nu ofte, naar jeg har været i Selskab.«

»Ja, det er jo meget slemt, Ida.«

»Synes du ikke ogsaa,« udbød nu Ida livligt og saa med sine smukke Øjne op paa Franciska, som om hun vilde læse Svaret paa hendes Ansigt, »synes du ikke ogsaa, at jeg gaar omkring som et unyttigt Menneske og driver Tiden hen uden at udrette noget? — Jo, jeg gør,« sagde hun heftigt, da Franciska vilde til at svare, »sig ikke nej, jeg ved og føler det godt selv. Og derfor, ser du, er jeg i daarligt Humør og bedrøvet.«

»Vil du følge mit Raad,« sagde Franciska, »saa skulde du beskæftige de Børn herinde, som maa ligge længe, og som ikke er for syge til at have lidt for. Vil du ikke prøve det? Jeg skal tale med Overlægen derom?«

Jo, Ida vilde nok prøve det. Og Overlægen gav Lov. Saa kom Ida hver Dag nogle Timer paa Hospitalet og beskæftigede de Børn, der kunde taale det.

Ida var selv saa glad derover; det kunde man se paa hendes fornøjede Ansigt.

»Naa, er det saa saa slemt?« spurgte Franciska.

»Nej, du skal rigtignok have Tak, fordi du fik mig til det,« svarede Ida. »Jeg begynder at kunne forstaa, hvor glad du maa føle dig ved dit Kald. Bare jeg kunde hjælpe dig mere: men jeg har jo aldrig lært Sygepleje.«

»Du hjælper mig jo af bedste Evne, og dertil behøver du ikke at have lært Sygepleje. Jeg vidste det saa godt, det varme Hjerte, som ingen har haft saa stærke Beviser paa som jeg, banker endnu i dit Bryst trods alle Baller og al Selskabelighed.

Hele Aaret rundt arbejdede Ida hver Søndag nogle Timer paa forskellige Smaating, der kunde glæde de syge

Børn til Julen. Flere af hendes Veninder fik Lyst til at hjælpe hende dermed. Der blev syet og strikket, klippet og klistret, og mange varme Klædningsstykker og mange fornøjelige Gaver kunde Ida hvert Aar Juleaften uddele paa Børnehospitalet. Saasnart Julen var forbi, tog hun straks fat igen, »for det er aldrig værd,« sagde hun, »at opsætte al Ting, til Julen staar for Døren.« Og netop fordi hun straks tog fat, fik hun udrettet saa meget.

Idas Fader havde med Glæde fulgt Franciska i hendes Gerning. Han havde for Resten i alle disse Aar gaaet med en lille Hemmelighed, som han først nu betroede Franciska. En gammel Frøken, som han i mange Aar havde været Læge hos, og som havde hørt om den lille Violsælgerske, havde, hver Gang hun sendte Doktoren sit Honorar, lagt en mindre Konvolut inden i hans Nytaarsbrev. Kan I gætte, hvad det indeholdt? . . . En Hundredkronesedel, og uden paa Konvolutten stod: »Til Deres lille Blomsterpige«. Hvert Aar havde Doktoren sat de hundrede Kroner i Sparekassen for Franciska — dem skulde hun have, naar hun blev saa gammel, at hun ikke mere kunde passe sine Børn, som hun kaldte sine smaa syge.

Men hver Sommer rejste Franciska over til sine Venner i Jylland. Fire Ugers jydsk Luft maatte hun have for at holde sin Gerning ud.

Men denne Sommer vilde hun ikke rejse derover. Hun havde en lille, syg Pige, hun ikke vilde forlade.

»De skal rejse,« havde Overlægen sagt, »ellers holder De det ikke ud hele næste Vinter. Vor lille Patient er i Bedring.«

»Hvis Overlægen mener, at Barnet kan taale at flyttes,« havde Franciska svaret, »kunde jeg tage det med over til Jylland.«

»Saa vilde det jo ikke blive nogen Ferie for Dem. Husk, hvor megen Pleje Barnets Tilstand endnu fordrer?« sagde Overlægen.

»Det har jeg tænkt paa, Hr. Doktor. Men jeg tager hende alligevel gerne med.«

Det var en Kærlighedsgerning, sagde Overlægen, da han kom hjem til sin Hustru, en Kærlighedsgerning, som var større end mangen en, der blev slaaet paa Tromme for i Aviserne.

»Rejs De,« sagde han til Franciska. »Barnet kan ikke være i bedre Hænder end i Deres.«

Og Franciska rejste og passede den lille lige saa kærligt og trofast i sin Ferietid som i sin Tjenestetid paa Hospitalet. Men aldrig talte hun til nogen om de søvnløse Nætter og al den Uro, Barnet voldte hende.

— — — — —
Mange, mange Aar ere svundne siden den Sommer. Vor rare Overlæge er bleven ganske hvidhaaret. Ida har mistet sin Moder, hun og Franciska ere blevne gamle Piger, og Franciska har til sidst maattet opgive sin anstrengende Virksomhed. Men helt opgive at leve for andre har hun ikke kunnet. For sine Sparekassepenge har hun oprettet et lille Hjem for smaa Rekonvalescenter ovre i Jylland — for dem ofrer hun sig helt.

Ida lever for sin gamle Fader, spadserer med ham, læser højt for ham og hygger om ham paa alle Maader. Naar Ida engang mister ham, tror jeg, hun rejser over til Franciska og hjælper hende med hendes Gerning. Tror I ikke ogsaa?

Men hvis I nogen Sinde træffer paa en lille syg, forladt Stakkel, lad mig saa se, I ere gode imod hende.

Kan I ikke gøre saa meget for saadanne smaa Stakler, som Overlægen gjorde for Franciska, saa kan I dog altid være lidt hjælpsomme, lidt milde og gode imod dem.

Ja, det er saa for Resten hele Historien om min lille Violsælgerske! —

Hvad Sygeplejersken fortalte.

Alle Børnene hos Justitsraad Kaspersens havde haft Mæslinger, og det havde været nødvendigt at tage en Søster fra »Røde Kors« til at pleje de mange smaa. Uger med Feber, Uger tilbragte i halvmørke Værelser vare forløbne, dog nu vare Børnene atter paa Benene — men dygtig blegnæbde saa de rigtig nok ud.

Det var den sidste Aften, Søster Petra var hos dem, den næste Dag skulde hun som en Kriger, der sendes i Felten, igen gaa til den Valplads, det Sygeleje, hvorhen hendes overordnede sendte hende. Den sidste Aften! Alle Børnene flokkedes tæt om hende.

»Aa, fortæl os en Historie!« bad de.

»Ja, en rigtig rask en,« sagde den niaarige Kaj.

»En rask en?« sagde Søster Petra smilende, »nej, saa beder jeg mig straks fritagen, dem kan jeg ingen af, alle mine Historier er alvorlige.«

»Det gør heller slet ikke noget,« sagde Louise, sprang op paa Søster Petras Skød, slog Armene om hendes Hals og sagde: »Fortæl saa!«

Og Sygeplejersken fortalte:

»Naar jeg nu sidder her med jer alle, som igen er raske efter de mange Ugers Sygdom, sidder her i jeres hyggelige, lune Hjem, hvor intet er blevet sparet af kærlig Omhu og Pleje, hvor saa megen Kærlighed er bleven jer til Del fra Fader og Moder, maa jeg uvilkaarlig mindes min lille Elly, som knap otte Aar gammel, i næsten et Aar har ligget paa Hospitalet. Der laa det stakkels Barn, der var opvokset i et Hjem, hvor Raahed hørte hjemme. Medens de andre Børn paa Stuen, naar Smerterne ikke afpressede dem Graad eller Skrig, nu og da indbyrdes smaasnakkede, eller endog med de smaa, magre Fingre legede med en Dukke, der kaldte et Smil frem paa de smaa Ansigter — laa den lille Elly ganske stille uden at jamre sig eller klage trods sine ofte store Smerter.

Saa man hende, kom man til at tænke paa en af disse Skiftinger, som der i Eventyret fortælles om, at Troldene lægge i Vuggen i Stedet for de Menneskebørn, de have rovet. Hendes Ansigtssfarve var graableg, Huden stærkt fregnet, og det røde, tjavsede Haar, der altid faldt ned i Øjnene, gav hende et rigtigt forpjuasket Udseende og syntes lige saa genstridigt, som den lille Pige af alle paa Stuen blev anset for at være. Strøg hun Haaret lidt til Side, faldt det straks ned og dækkede over disse graa-blaa Øjne, der med et paa en Gang haabløst og tillige næsten onskabsfuldt Udtryk stirrede ud for sig. Der var tillige i dette Blik noget haardt og trodsigt, næsten tirrende. Ofte saa det ud, som om hun gemte paa stygge Minder, og det lille Ansigt blev da endnu mere frastødende. Hvad Under, at de andre Børn vare bange for hende; hun indlod sig aldrig med dem og saa paa dem som noget hende uvedkommende. Ogsaa den Plejerske, som havde haft med hende at gøre, inden jeg fik den

Stue at passe, hvor hun laa, ansaa hende for et ondt, stygt Barn, som der intet Udkomme var med.

Af og til gik der en Skælven gennem det lille Legeme og et smertefuldt, forpint Udtryk pressede de tynde Læber sammen — men ikke et Skrig, ikke et Smertesudbrud hørtes; kun en uafbrudt Virren fra højre til venstre Side med dette ejendommelige Hoved forraadte Smerten. Hun kunde i Timevis ligge saaledes og kaste det lille Hoved frem og tilbage med dette haabløse Udtryk, der altid skar mig i Hjertet; tog Smerterne heftig paa, sang hun: »Paa'n, paa'n, paa'n igen!« eller en københavnsk Gadevise af en langt grimmere Natur end denne. Det var, ligesom hun herved søgte at døve Lidelsen. Der var en af Sygeplejerskerne, der havde tildelt hende en Irettesættelse for en begaaet Forseelse. Hver Gang denne nu kom forbi hendes Leje, lod hun Tungen hænge ud af den Mundvig, der var Sygeplejersken nærmest. Jeg bebrejdede hende dette, sagde hende, hvor stygt det var, iagttog hende derefter, men saa ogsaa, naar hun troede sig ubemærket, at hun vedblev med sin Uartighed. Jeg tav og lod, som om jeg ikke saa det. Sjælden kom der nogen og forhørte sig om hende. Faderen levede et Liv i Synd og Skam, og naar hendes Søsken en sjælden Gang besøgte hende, syntes den lille Sparebøsse, der var stillet ved hendes Seng, og hvori nu og da Lægerne, Kandidaterne og Sygeplejerskerne lagde en lille Skærv, mere Genstand for deres Opmærksomhed end det lidende Væsen, — thi Bøssen var altid tom efter deres Bortgang. Selv var hun ordknap og tilbageholden, naar Talen førtes hen paa hendes Hjem, det var ligesom hun krympede sig, naar vi spurgte hende om Hjemmets Forhold.

En Dag spurgte jeg hende:

»Længes du slet ikke efter din Mo'r?»

»Mo'r bryder sig ikke om mig,« svarede hun.

»Men din Fa'r da? Kunde du ikke have Lyst til at se ham?»

Hun lukkede sine Øjne højt op, saa stift paa mig, vendte sig om paa Siden, lukkede Øjnene, virrede med Hovedet og svarede sagte: »Fa'r er næsten altid fuld.«

Jeg kunde ikke bringe det over mit Hjerte at skænde paa dette stakkels Barn, som laa der med saa mørke Minder fra Barndomshjemmet.

Naar jeg kunde finde Tid dertil, satte jeg mig ved hendes Seng, tog hendes lille udmagrede Haand i min, strøg Haaret fra Panden og saa hende kærlig ind i Øjet; og jeg syntes næsten, det lille, fregnede Ansigt var kønt, saa kær var hun bleven mig.

En Dag, da jeg stod op for at gaa, sagde hun: »Bliv hos mig; jeg fryser, naar du ikke er hos mig.«

»Skal jeg fortælle dig en Historie?» spurgte jeg.

Hun nølede lidt med at svare.

»Ja, du kan jo lave en!« sagde hun saa.

»Nej, det kan jeg ikke,« sagde jeg, »men nu skal du faa en Historie, der er sand.«

Og saa fortalte jeg hende om den store Børneven, der elsker alle og forbarmer sig over alle, fortalte hende, hvordan han tager de smaa i sin Favn, og hvorledes han blev født i en Stald. Hver Gang, jeg holdt op, sagde hun blot hurtigt og kort: »Om igen, om igen!« og det lille Hoved holdt sig roligere under Fortællingen.

En Dag kaldte hun ad mig, hun vilde hviske noget til mig: »Jeg rækker nu ikke mere Tunge ad hende, du nok ved . . . naar hun gaar forbi.« Jeg kyssede den lilles Pande. Ud paa Eftermiddagen sagde hun til mig:

»Nu vil jeg nok være artig; tror du saa nok, Jesus vil have mig? Du siger jo, at han kalder ad alle artige Børn?«

Dybe Skygger lagde sig i de følgende Dage over det lille, gamle Ansigt, blaa, mørke Ringe tegnede sig under Øjnene, krampagtigere og krampagtigere greb hun efter min Haand. Nu sang hun ikke mere de stygge Gadeviser. Kun de fire Verslinier, jeg havde lært hende, nynnede hun paa:

»Han sender sine Engle ned
Om Vuggen Kreds at slaa,
thi luk dit Øje, Barn, med Fred,
Guds Øjne aabne staa.«

Jeg havde gaaet og glædet mig til at overraske hende, nu Julen stod for Døren, med et lille Juletræ; men hendes Tilstand forværredes stadig, og jeg troede næppe, hun vilde overleve Juleaften. Jeg skyndte mig derfor allerede Dagen forud at faa et lille Grantræ i en Urtepotte pyntet og stillet hen ved hendes Seng. Et Øjeblik straaede hendes ellers saa matte Øjne om Kap med de smaa Julelys. Saa lukkede hun træt sine Øjne.

Det var den 23de December, Sneen laa kold og gnistrende uden for, og ud paa Eftermiddagen trængte en kold Taage gennem Vindues- og Dørspærker. Det havde været en travl Dag for os alle; hele Dagen igennem var der kommet nye, smaa Patienter, og jeg havde kun haft Stunder til faa Minutter ad Gangen at se til Elly. For det meste havde hun da ligget stille og med lukkede Øjne. Julelysene havde vi slukket, for at de paa ny, naar det blev Aften, kunde tændes. Der var netop et Øjebliks Pavse i Arbejdet, og jeg smuttede hen til Ellys Seng.

Hun strakte Hænderne ud efter mig, klamrede sig fast op til mig, og med et ængsteligt Udtryk i Ansigtet bad hun: »Bliv hos mig!«

Jeg beroligede hende, strøg Haaret fra Panden og tog hendes Haand i min, men i det samme traadte Lægen ind til Stuegang, og jeg maatte, hvor ondt det end gjorde mig, rive mig løs fra hende, men hviskede hurtig: »Jeg kommer snart igen.« Der er noget, der hedder Hospitalsorden, Børn, som vi Sygeplejersker maa bøje os for. Der maa nødvendigvis aflægges Beretning om de syges Tilstand og om de nyankomne.

Men saa snart Stuegangen var til Ende, ilede jeg hen til Elly; Krampen rystede det lille Legeme, Øjnene saa stift ud for sig . . . hun kendte mig ikke længer.

Tyve Minutter senere holdt jeg det lille, afsjælede Legeme i mine Arme. I ved slet ikke, kære Børn, hvor man kan komme til at holde af saadant et lille forladt og sygt Barn. Skønt jeg var glad ved at vide Elly udfriet af sine Lidelser, græd jeg dog, medens jeg vadskede det lille Lig. Jeg strøede Grankvistene fra hendes lille Juletræ om hendes Leje og lagde en Vinterrose paa det kolde Bryst. Ingen spurgte om hende; ingen modtog Dødsbudskabet med Sorg.

Tre Uger efter Begravelsen kom en Kone, hendes Moder, og ønskede at tale med mig. Hun havde derude, borte fra Hjemmet, hørt, at Elly var død. »Det var jo godt det, for saa havde hun det jo godt og ingen Smerter mere,« mente hun.

Ja, hun har det sikkert godt hos den store Børneven, som hun ogsaa om end først i den ellefte Time lærte at elske . . .

Kærligt og blødt lagde Sneen sit Liglagen om den blomsterløse Tue.«

Børnene havde lyttet til i Tavshed uden en eneste Gang at afbryde Søster Petra, nu sagde Kaj pludselig:

»Jeg bryder mig slet ikke om en rask Historie nu.«

»Nej, jeg ikke heller,« forsikrede Louise.

Søster Petra saa stille hen for sig, som om hun i Erindringen genkaldte sig den lille Elly. Saa bragte hun Børnene til Sengs og sagde God Nat til dem. Den næste Dag var Søster Petra borte, inden de smaa havde slaaet deres Øjne op. Men de hverken glemte hende eller Historien om den lille Elly — de vidste, at Søster Petra kun fortalte sandfærdige Historier, naar hun en sjælden Gang fortalte dem en.

Gedehyrden.

Som det vilde Græs, der vokser op og grønnes uden Pleje eller Tilsyn, var den lille Wenzel vokset op. Man vidste knap nok, hvorfra han stammede. Moderen var kommen vandrende over Bjærgene med ham som en Bylt paa Nakken. Hun var tyet ind til den rige Svejtserbonde, Merli, som hun var langt ude beslægtet med. Hvad de to havde talt om, fik ingen at vide. Jaget hende bort havde han ikke, men set mildt til hende og Barnet havde han heller ikke. Koldt og afmaalt havde han anvist hende og Drengen Plads paa Høstænet. For Opholdet her maatte hun arbejde strengt i Bondens Tjeneste. Hun og Drengen blev kun lige taalte — som ubudne Gæster vare de komne, og ubudne Gæster ere sjældent velkomne.

Bonden selv havde kun en lille Datter, Rose hed hun. Hans Hustru var død, men en Søster til ham opholdt sig der i Huset sammen med sin Søn, Muriccia. Om Vinteren opholdt den lille Wenzel sig mest i Gede-stalden. Dér var lunt og varmt, og Gederne vare hans Venner fra hans spæde Alder. Om Sommeren løb han

og kravlede i Flok med Landsbyens andre Børn. Helst søgte han dog op i Bjærgene, hvor han tidligt havde vænnet sig til at klatre og springe som en Ged. Ofte, naar han vendte tilbage derfra, havde han smykket sig med de dejlige, røde Alperoser, der vokse paa de stejleste Steder. Blomsterne bleve i Regelen købt af de rejsende, der kom ned over Bjærgene i den store Postvogn, som holdt ovre i »det gyldne Lam«, lige over for Merlis. Men aldrig solgte han af Blomsterne uden først at give Rose nogle deraf.

Bonden talte næsten aldrig til ham. Til Bords med Merli og hans Familie kom han heller aldrig. Han og Moderen maatte nøjes med Levningerne fra det rige Bord — om der var nogle. Men ofte bragte Rose Wenzel lidt Fødevarer. Hun havde saaledes en Dag set Lejlighed til at tage et halvt Brød, en Skive Ost og to Æg fra Spisekammeret. Wenzel var netop den Dag særlig sulten. Han havde løbet og klatret i mange Timer, og Bjærgluften, kan I tro, giver Appetit. Af Levninger havde der den Dag saa godt som ingen været. Wenzel havde staaet udenfor og med Sorg set paa, hvorledes Fadene inde ved Bordet efterhaanden ganske tømtes. Der var daarlige Udsigter for den lille Fyrs Appetit, og mismodig var han i Færd med at gaa sin Vej. Tigge havde han aldrig gjort; hver en Skilling, som han ved Salget af Blomster fortjente, havde han hidtil givet Moderen. Nu i Dag ønskede han for første Gang, at han havde holdt et Par Skilling tilbage, saa kunde han derfor have købt Brød til Moderen og sig. Han vilde gaa, tænkte han, gaa bort fra sin Moder, fra Bonden, bort fra dem alle. Men først vilde han op i Bjærgene og malke en af Gederne for at drikke Mælken. Saa fik han da lidt til at stille Sulten

med. Men var det ikke det samme som at stjæle? Nej, ikke naar man var saa sulten som han i Dag. Og dog nej! — hellere sulte end tage af, hvad der tilhørte andre. I det samme kom Muriccia forbi ham. Skønt han vidste, at Wenzel ingen Middagsmad havde faaet den Dag, var han grusom nok til at raabe til ham: »Dejlig Æggekage i Dag! Har den smagt dig godt?«

Men med Lynets Fart bukkede Wenzel sig og tog en Sten op; den skulde træffe Muriccia. Det var ikke første Gang, han havde haanet den fattige Dreng. Ja, Stenen skulde træffe ham lige i Hovedet — saa kunde der bag-efter komme, hvad der vilde. Væk herfra vilde han. Ile paa sin rappe Fod over Bjærgene, vandre langt bort, ud at opsøge sin Fader. Thi en Fader havde han — om end maaske en fattig Fader —, det vidste han. Armen, der skulde slynge Stenen, var alt løftet, da han hørte sit Navn blive nævnet.

»Wenzel!, kom! Wenzel, skynd dig!«

Det var Rose, der kaldte paa ham. Han lod Armen synke og Stenen falde, men kastede et forbitret Blik efter Muriccia, som om han vilde sige: »Ja, vent du!« og langsomt fulgte han efter den lille Pige, der vinkede ad ham.

»Se, hvad jeg har til dig,« sagde hun, da de vare komne ud paa Vejen, og hun trak Brødet, Osten og Æggene frem, som hun havde gemt under sit Forklæde.

»Det skal smage dig, ikke?« spurgte hun og saa mildt op paa ham. »Og siden skal du faa Kirsebær.«

Han tøvede med at række Haanden ud efter de medbragte Levnetsmidler.

»Skynd dig at spise dem,« sagde hun, »du er jo ganske bleg!«

Ja, Wenzel var ganske bleg. Sulten, den stærke Sindsbevægelse, og nu Glæden over, hvad Rose bragte ham, havde jaget alt Blodet fra hans ellers saa rødmussede Kinder.

»Tak skal du have,« sagde han og rakte Haanden ud til hende; »det skal jeg aldrig glemme dig for.« Derpaa tog han en Kniv, der hang ved hans Bælte, og delte Brødet og Osten i to lige store Dele og lagde det ene Æg ved.

»Er du ikke sulten?« spurgte Rose forbavset.

»Jo, du kan tro, jeg er sulten,« svarede han og var alt i Færd med at spise. »Men denne Halvdel rører jeg ikke; den skal Moder have. Hun trænger lige saa meget dertil, som jeg. Og du maa ikke tro, at hvad du her har bragt mig, vilde smage mig, hvis jeg ikke kunde dele det med Moder.«

Rose saa op paa ham. Hvor var han dog smuk! Det sorte Haar faldt i Lokker om hans Pande. Hans mørke Øjne straaledede saa mildt og venligt, at de varmede den lille Pige lige ind til Hjertet. Og hvor uforfærdet og kæk saa han ikke ud! Ja, smuk var han, men saa bedrøvet saa han ud.

»Er du ikke glad?« spurgte Rose ham. »Hvorfor ser du saa bedrøvet ud?«

»Glad?« svarede Drengen. »Jeg er glad, naar jeg oppe i Bjærgene jodler og synger, medens jeg springer og klatrer om. Ja, deroppe er jeg undertiden glad. Men det kan ikke blive saadan ved, Rose. Jeg vil ud — langt bort herfra — ud at søge om min Fader.«

»Hører I aldrig fra ham?«

»Kun sjældent,« svarede Drengen mørkt. »Skrive kan han jo ikke selv.«

»Og naar du saa ikke finder ham, hvad saa?«

Drengen tav.

»Men hvis du finder ham, hvad vilde du saa?«

»Arbejde, arbejde sammen med ham og Moder, saa vi kunde leve sammen og ikke altid spise Naadsensbrød her. Og var Hytten end nok saa lille og ussel, og maatte vi leve af Roer og vilde Frugter og slide og slæbe fra Morgen til Aften, saa hellere det end at se Moder trælle i andres Tjeneste. Her er jeg vokset op som et vildt Dyr og i Lediggang. Din Fader taler knapt til mig. Muriccia haaner mig. Nej, bort herfra!« og Drengen sprang heftigt op.

»Wenzel!« bad Rose, »vent endnu i Taalmodighed nogle Uger.«

»Og hvad skulde det nytte til?«

»Om et Par Uger skal Gedehjorden drives op i Bjærgene til Græsning. Maaske Fader i Aar lod dig blive Hyrde for dem.«

»Aldrig! og hvis han gjorde det, vilde han ikke give mig Løn derfor, knap nok Levningerne fra hans Bord.«

»Wenzel,« bad hun, »tag ikke herfra. Jeg holder jo dog af dig.«

»Ja, du har altid været god imod mig, men — —«

»Betænk dig, inden du tager herfra. Du ved ikke, alt hvad du kommer til at gaa igennem paa vildsomme, øde Veje, mellem fremmede Mennesker. Wenzel, lov mig i det mindste at vente til Foraaret kommer,« bad Rose. Og Wenzel lovede det.

Inde i Ko- og Gedestalden var der Uro. Foraaret nærmede sig. Ligesom vi Mennesker faa Uro i Blodet, naar Foraaret kommer, og faar Lyst til at komme ud og se os om, saaledes mærke Dyrene straks, naar der er

Foraar i Luften. De blive urolige og længes efter Bjærgene med de saftige og krydrede Urter. De vide godt, at Tiden nu nærmer sig, da de skulle af Sted.

I de Uger, som Rose havde bedt Wenzel om at vente, havde de to talt mere end sædvanligt med hinanden, og Rose havde, hver Gang hun kunde se sit Snit, taget af Spisekammeret og forsynet Wenzel med Mad. En Dag sad hun og Wenzel paa Stenbænken under det store Kastanjetræ uden for »det gyldne Lam«. Wenzel spiste det Brød, som Rose havde bragt ham. Han var stille og saa mere alvorlig og bedrøvet ud end ellers.

»Rose,« sagde han, »de Uger, som jeg lovede dig at vente, ere nu gaaede. Jeg maa gøre Alvor af at rejse herfra.«

»Maa du virkelig?« sagde hun.

»Ja, det nytter ikke at trække det længere ud. Jeg kan ikke holde det Liv ud: at spise Brød, som du enten for min Skyld selv maa undvære, eller vel endog tager fra din Fader, det er dog for drøjt. En skønne Dag bliver det opdaget, og din Fader er i Stand til ogsaa at behandle dig haardt.«

»Nej,« svarede Rose, »det tør han ikke, for jeg har Moders Øjne; dem er han bange for. Jeg ved det godt. Fader har aldrig været god imod Moder, skal jeg sige dig. Da hun laa paa sit Dødsleje, bad hun ham være god imod mig, ellers vilde hendes Øjne forfølge ham overalt. Jeg hørte det selv, jeg var krøben ind i Stuen ved Siden af — ingen vidste, jeg var der. Men jeg hørte Moder sige, at havde han været ond mod hende, skulde han her ved hendes Dødsleje love at være god mod hendes Barn.«

»Og din Fader lovede det?«

»Ja, han lovede det og sagde: Roses Øjne skal minde mig om mit Løfte. Ser du ikke selv, at Fader næsten altid undgaar at se mig ind i Øjnene, naar han taler med mig?« Wenzel havde nok lagt Mærke dertil. »Han tør ikke, skal jeg sige dig!«

Hun havde næppe udtalt disse Ord, før der bag ved dem hørtes Latter. Det var Muriccia, der havde skjult sig bag ved Tjørnehækken, som Bænken stødte op til. Hvor han kunde, søgte han at skade Wenzel; han var misundelig paa ham, fordi Rose holdt af ham. Da Muriccia kom hjem, fortalte han Merli, at Rose stjal Brød til Wenzel. »Jeg har selv hørt det lige nu.«

Men i Stedet for at blive vred paa Rose og Wenzel, som Muriccia havde ventet, raabte Merli: »Ti! eller jeg skal prygle dig, til Lysten til at sladre forgaar dig.«

Muriccia listede slukøret ud af Stuen, medens Merli i heftigt Oprør gik frem og tilbage i Værelset. Rose stjal Brød fra sin Fader til den fattige Dreng. Ja, havde han ikke nægtet Wenzel og hans Moder den nødvendige Føde? Men hvem havde bedt dem komme og slaa sig til Ro i hans Hus? Dog havde det kunnet gøre ham fattigere, om han havde delt med dem? Der maatte en Ende paa dette. Rose skulde ikke mere tage fra sin Fader; han vilde selv give. Og Wenzel! Ja, han skulde ikke mere gaa omkring og drive Tiden hen i Lediggang.

Det var lige ved Solnedgang, Landsbyklokkerne ringede. Den nedgaaende Sols Straaler faldt hen over Wenzel og Rose, der nu kom ind i Gaarden. Merli stod og betragtede dem fra Vinduet. Det var to smukke Børn. Han i sin lasede, forrevne Dragt, men stolt og smuk at se til. Hun i sin smukke Nationaldragt med det

Fløjels Liv, besat med Sølvkæder og Sølvknapper og saa disse Øjne, disse uendelig blide Øjne — Moderens Øjne!

»Kom herhen, Wenzel,« kaldte Bonden.

Det var saa sjældent, at han talte til Drengen, at det gav et Ryk i ham.

»Nægt ikke, at jeg har givet dig Brød, hvis han skulde spørge dig derom,« hviskede Rose til ham.

»Du skal i Aar,« sagde Merli til ham, »drage med Gedehjorden i Bjærgene. Du kender Stierne og Vejene deroppe og klatrer som en Ged. Jeg stoler paa dig.«

Der var ingen, der spurgte, om Wenzel troede, han kunde eller vilde — det hed kun: du »skal«.

Men Wenzels Hjerte bankede. Dette Hverv havde Bonden ikke givet ham, hvis han ikke havde haft Tillid til ham.

Naar man er ung og rask, er det en herlig Ting at have et Ansvar. Som Bjærgluften og Søluften hærdet og styrker Legemet, saaledes giver Ansvaret Menneskesjælen Kraft og Selvtillid. Men sin lille Pige kaldte Bonden ind til sig.

»Rose,« sagde han; »holder du meget af Wenzel?«

»Ja, Fader, det gør jeg, og jeg har saa ondt af ham.«

»Hvorfor?«

Bonden slog sine Øjne ned for hendes forunderlig blide Øjne, som de lange Øjenvipper skyggede over.

»Fader! kan du spørge hvorfor? Ingen bryder sig om ham her i Huset. Han og hans Moder taaes næppe; intet har han lært, og i vort rige Hus lider han Sult,« og Rose saa sin Fader roligt ind i Ansigtet.

»Jeg tror dog ikke, Barn, at han sulter,« svarede

han. »Du tager af din Faders Brød og giver ham. Jeg ved det.«

»Aldrig vilde jeg lyve for dig og nægte det. Ja, jeg har givet ham Brød. Hellere saa jeg, at jeg ikke behøvede at tage, men at du selv gav. Moder vilde have gjort det samme.«

»Det vilde hun!« svarede Bonden. »Gaa nu, Barn.«

Rose vilde gaa, men vendte sig om, løb hen mod sin Fader, slyngede sine smaa Arme om hans Hals og kyssede ham.

»Du er ikke haard og ond, vel, Fader? Du vil ogsaa være god mod Wenzel, ikke?«

Men Faderen afværgede hendes Kærtegn. »Gaa, gaa,« sagde han.

Saa blev han længe siddende i dybe Tanker

Morgenens var kommen, hvor Wenzel i Spidsen for Gedeflokken skulde drage op i Bjærgene. Der var en Uro og et Virvar, en Kimen og Klingren af alle Klokkerne, som Gederne bar om Halsen. Nysgerrige og viltre sprang de om til alle Sider, snusede her og der og vilde i overgiven Glæde lege og støde hverandre. Smaa Afstikkere gjorde de til alle Sider. Wenzel havde ondt nok med at holde Styr paa dem. Som han stod der, hyllet i sin Faareskinds Kappe med den store Filthat over det smukke Haar, med Hyrdestaven i Haanden og en Pose med Salt, som er Gedernes Livret, over Skulderen, lignede han næsten en lille Konge, syntes Rose, der med Beundring saa efter ham. Nu var han henvist til at være ene med sine Geder. Oppe i Bjærgene, paa de vildsomme Stier, hvor Græsset vokser i sparsomme Totter. Der klatrede han om Kap med dem, og de kendte ham alle

og adlød ham. Heroppe mellem de vilde, ludende Klippekløfter kendte han hver Sten, hver Sti, og med utrolig Behændighed og Uforfærdethed forstod han at slippe forbi paa de smalleste og bratteste Klippeskrænter. Han fløjtede og jodlede, medens han behændig som en Kat sprang om paa vildsomme Steder, hvor kun Krogfyrren sender sine lange Grene ud. Han kappedes i Kaadhed med sine Geder og kunde svinge sig, kun holdende sig i Krogfyrrens Grene, fra det ene Klippestykke til det andet. Svimmelhed kerdte han ikke til; han var jo opammet med Gudemælk, og den giver Kækhed og Mod. Men ikke altid var han i Bevægelse, ikke altid klatrede og jodlede han. Hjorden kan ogsaa for nogle Timer trænge til Hvile. Saa opsøgte han en Plads, hvor Solens Straaler ikke vare for brændende, og i Læ af et Klippestykke overgav han sig til sine Drømmerier, medens han fortærede sit Brød, der ofte var saa tørt, at han knap kunde tygge det. Var han tørstig, kastede han sig ned ved Gedens Yver og lod den skummende Mælk strømme lige ned i Munden paa sig. Han kendte alle Smuthuller heroppe, og han vidste, hvor han i Uvejre kunde ty hen. Og Uvejrene heroppe ere frygtelige, kan I tro. Tit tænkte han paa sin Fader. Tanken om engang at skulle leve sammen med sine Forældre havde han ikke opgivet. Om Halsen bar han sit lille Madonnabillede, som i Følge hans Tro beskyttede ham mod alle Farer og alt ondt. Ved Siden af det hang en fedtet Læderpung; deri samlede han hver en Skilling, han fik for de smukke Alpeblomster, som ingen plukkede smukkere end han, fordi han vovede sig ud paa Steder, hvor ingen Mennesker endnu havde sat Foden. Det var netop saadan en Hvilestund, hvor Gederne nippede til deres sparsomme Føde,

og Wenzel henslængt paa Ryggen med Armene under Hovedet havde overgivet sig til sine Drømme. Det var en brændende hed Sommerdag. Solen stod højt paa Himlen, men under det store fremspringende Klippe-stykke, hvor Wenzel laa, var der svalt og køligt. Herindunder naaede Solens Straaler aldrig. Medens han laa hensunken i Tanker, havde han ikke Øje for den sælsomme Skikkelse, der pustende og stønnende kom stigende op ad Bjærget.

Det var en lang, mager Mand med store, rødlige Bakkenbarter og et rødt Ansigt. Han havde stortærnede Benklæder paa, en gul Lærredsfrakke og derover en blaa og grøntærnet Plaid. Over Skulderen hang en stor Rejsekikkert i en Rem; i Lommen havde han en rød Rejsebog og paa Hovedet en lille Stanleyhat, hvorfra et tæt, hvidt Slør hang ned over Nakken for at beskytte ham mod Solens Stik og Insekter. Med sin høje Alpe stok i Haanden stavrede han frem, standsede af og til og tørrede Sveden af sin Pande. Ved Lyden af Klokkeringingen fra Gederne saa han op og paaskyndte sine Skridt.

Lidt uden for det Klippe stykke, hvorunder Wenzel hvilede, laa en stor nedrullet Sten. Her tog den fremmede Plads, skjult for Wenzel, hvem Herren heller ikke kunde se. Her sad han og tog sig et lille Hvil. I Stedet for at se paa de smukke Omgivelser, med de tindrende hvide Alpe-toppe, trak Herren sin Rejsebog frem og gav sig til at blade i denne og gøre Notitser. Han regnede ud, hvor langt han havde gaaet, hvor langt han havde at gaa, samt hvad han vilde spise paa Gæstgivergaarden, naar han kom ned i Landsbyen. Under sine Beregninger havde han ikke lagt Mærke til, at Gederne havde nærmet sig ham. Nysgerrigt betragtede de ham fra alle Sider.

Saadan en havde de ikke før set. De kiggede paa ham, snusede om ham, nikkede til hverandre, som om de vilde sige: »Har du set Mage? Lad os se lidt nærmere paa ham!« En stor Buk var særlig nærgaaende og trængte tættere og tættere ind paa ham, uden at Englænderen lagde Mærke til, hvad der foregik om ham. Nu kunde Bukken ikke styre sin Nysgerrighed længer, den sprang op paa en Sten bag ved ham. Ja, den fordristede sig endog til med Hornene at løfte Fligen af det hvide Klæde, der faldt ham ned over Ryggen. Den havde ikke meget for sin Ulejlighed; den saa kun en rød, solskallet Nakke, og ligesom ærgerlig herover gav Bukken Herren et Stød, som om den vilde sige: »Uf! hvor du er kedelig!« Den intet anende Englænder, thi den fremmede var Englænder, udstødte et Forfærdelsens Skrig, rullede forover og var nær bleven spiddet paa Hornene af en Ged, der længe havde betragtet ham forfra. Hatten var røget af ham, Næseklemmerne havde han tabt, og Gederne trængte ind paa ham; de vilde alle se, hvad der var paa Færde. Ved den derved opstaaede pludselige Klokkringning vakte Wenzel af sine Drømmerier, sprang op og ilede til. Nu spredte han Hjorden og vilde komme den sprællende Englænder til Hjælp og række ham sin Haand. Men Englænderen tog ikke imod den fremrakte Haand. Han rejste sig halvt op, støttede sig med sine Hænder og betragtede Drengen, der som en Aabenbaring fra en anden Verden saa pludselig var kommen til Syne. Han studsede over Drengens Skønhed og Ynde. Men pludselig begyndte han at skælde Drengen ud: »Condemmed boy, I shall teach you to respect aged persons.« Og da Wenzel ikke forstod et Ord, prøvede han at finde Skældsord i Drengens Sprog: Canabiere! canabiere! Men paa Grund af hans for-

vrængede Udtale forstod Wenzel heller ikke nu et Ord af, hvad han sagde.

Englænderen børstede sig nu af, slyngede med fornærmet Mine sin Plaid om sig og vilde gaa, men Wenzel rakte ham først hans Alpestok og Bog. Noget efter at Englænderen havde fjernet sig, saa Wenzel noget blinke ved Stenen, hvor Englænderen havde siddet. Det var den fremmedes Næseklemmer. Drengen vendte og drejede dem, satte dem paa og lo saa ganske højt. Han, som med sit skarpe Blik kunde se milevidt, kunde ikke forstaa, hvad man skulde med fire Par Øjne. Syngende og jodlende indhentede han snart Englænderen og gav ham hans Næseklemmer tilbage. Englænderen studsede, tog dem paa og saa, at de vare ubeskadigede. Wenzel var allerede igen paa Vejen op ad Bjærget, da Englænderen gjorde Tegn til ham, at han skulde standse. Saa trak han først en Lommebog op af Lommen og betydede Drengen, at han skulde skrive sit Navn deri. Wenzel forstod ham nok; men skrive kunde han ikke, og han rystede sørgmodigt paa Hovedet. Englænderen slog Hænderne sammen af Forbavselse: en tolvaaers Dreng, der ikke kunde skrive! . . . Saa trak han sin Pung frem og tog en Sølvmønt ud deraf, vendte den, tog nok en frem, stak dem saa begge ned i Pungen igen og tog en Guldmønt ud: et Tifrancsstykke, som han rakte Drengen. Men Wenzel tog ikke imod det. Englænderen blev hidsig, stampede i Jorden og var i Færd med at smide det hen til ham. Men i Stedet for greb han pludselig efter Madonnabilledet, der hang om Drengens Hals og forklarede og viste ham, at dér, paa Brystet, skulde han gemme Guldstykket. Da rev Wenzel pludselig sin Skindpung frem fra Brystet og holdt den hen mod Englænderen; nu

forstod han, at han, den fattige Dreng, maatte beholde dette Guldstykke. Han hverken kyssede Englænderen paa Haanden eller sagde Tak, han løftede paa sin bredskyggede Hat, satte saa sit Hyrdehorn for Munden og blæste nogle lystige Toner, medens Englænderen ilede ned mod Landsbyen.

Nu ejede Drengen, hvad han i flere Aar maaske ikke vilde have kunnet spare sammen i Kobbermønter. Denne Guldskilling skulde gemmes, og til den skulde føjes flere og flere. Sommeren var sin Afslutning nær. Efteraaret vilde igen bringe Hyrderne og deres Hjord ned i Landsbyerne, i Dalene. Wenzel laa og tænkte paa, hvorledes han denne Vinter skulde faa lært at læse og skrive: det maatte og vilde han. I Landsbyen var der en omrejsende Skolelærer, der om Vinteren holdt en lille Skole i Præstens Hus, for Skolelokale havde Landsbyen ikke; til ham vilde Wenzel gaa og bede ham om at lære ham det, ja, selv om hans Guldskilling skulde gaa med dertil; lære det vilde han. Under disse Tanker havde han knap ænset, at et Uvejr var i Færd med at trække op. Med Stormskridt og rasende Hurtighed trækker Uvejret op i Bjærgene, og han fik lige Tid til at samle Gederne, der sprang ængsteligt og uroligt om i Forudfølelsen af det sig nærmende Uvejr. Pludselig hvirvler Vinden Skyer af Støv, visne Blade og Smaasten op i Luften; Kragerne og Mursvalerne flyve ængsteligt omkring, og Bjærgtinderne indhylles i tætte Taager. Angest og Stilhed hviler over Naturen, inden Uvejret bryder løs. Sortere og sortere sænker Mørket sig over Eggen, og fra de sortviolette, tunge Skyer hvisle paa een Gang Lynglimtene som Ildsnoge og oplyse alt. Tordenen ruller og ryster Klippeblokkene og giver Ekko fra alle Sider. Men Wenzel giver

ikke Agt derpaa; han spejder og spejder. En Ged, Roses kæreste Ged, Snehvide, mangler! Med sit skarpe Blik søger han overalt, lægger Hovedet paa Siden og lytter. Nu hører han langt borte en ængstelig Mikren, saa kommer et nyt Tordenskrald og overdøver alt. Lyn følger paa Lyn, og derovre paa den anden Side af Kløften ser han den savnede Ged. Han maa frelse den, hellere vil han sætte sit eget Liv til, end at et af Dyrene skal omkomme. Han ved, at saa længe Uvejret staar paa, ville Gederne forholde sig rolige og ængstelig holde sig sammen. Han tør forlade dem. Med Anspændelse af alle sine Kræfter stiger han ned ad den næsten lodrette Klippevæg; den er slibrig og glat, men hans Fod er sikker. Han lader sig glide et Stykke ned ad Klippen, til han naar det Sted, hvor de to Klippevægge ligge hinanden nærmest. Behændig svinger han sig over fra den ene Klippeskrænt til den anden. Regnen driver ham ned ad de sorte Lokker, Tordenen ruller som Kanonskud om ham; Stenene rulle ned ad Klippevæggene, mens Lynene gnistre. Hvad bryder han sig om Faren? Op! op, mod Geden. Han holder sig fast i de sparsomme Græstotter og Smaabuske, og nu staar han ved sit Maal. Et Lyn, der i Styrke overgaar alle de andre, lyser hen over ham; Geden, det ellers saa klatredygtige Dyr, tør ikke vove Springet ned mod Wenzel. Han maa helt op til den; endelig har han naaet den, slynger sine Arme om dens Hals og kryster den fast ind til sig. Langsomt stiger han ned ad Klippen med sin Byrde, ad samme Vej, som han er naaet herhen, maa han tilbage. Lige saa hurtigt Uvejret bryder løs i disse Egne, lige saa hurtigt stiller det af, og inden Wenzel med sin dyrebare Byrde paa Nakken naaede Hjorden, var det næsten hørt

op. Nikkende og springende komme de ham i Møde, de hilse paa deres Maade deres dristige Hyrde. Men nede paa Sæteren, hvor Merli om Sommeren lod sit Alpekvæg græsse, var denne under Uvejret stegen op paa et Klippe-stykke; herfra kunde han, hvad han oftere gjorde, gennem sin Kikkert betragte sine Geder. Han havde set den hvide Ged staa hjælpeløs paa Afgrundens Rand — men han havde ogsaa set Wenzel komme den til Hjælp, og i sit Hjerte beundrede han den modige og uforfærdede Dreng. Dette skulde han lønnes for.

De kolde Nætter vare komne; Efteraaret var indtraadt, og hjemad ned til Dalen dreve Hyrderne nu deres Kvæg. Rose var den første, der tog imod Wenzel. Glædestraalende løb hun ham og Hjorden i Møde. Hun kært tegnede sin hvide Ged og anede ikke, i hvilken Fare den havde svævet. Wenzel bragte hende en Buket af de smukkeste Alperoser, og ogsaa Wenzels Moder var lykkelig over at have faaet sin Dreng hjem. Men Wenzel var maaske den, der var mindst glad, han vidste, den lange Vinter nu stod for Døren.

Dagen efter Hjemkomsten kaldte Bonden Drengen ind til sig.

»Du har røgtet Kvæget godt,« sagde han, »jeg er tilfreds med dig.«

Merli ventede, at Drengen selv skulde fortælle, hvorledes han havde reddet Geden; men han tav. Da han intet sagde, fortsatte Bonden:

»Snehvide har været i Fare, det ved jeg; men jeg ved ogsaa, hvem der har frelst den. Jeg saa det i min store Kikkert, til Belønning skal du for Fremtiden spise med ved mit Bord.«

Da saa Wenzel op paa den stolte Bonde og svarede:

»Den Plads tager jeg ikke imod, saa længe Moder ikke sidder ved min Side.«

Bonden studsede. Der var noget i Drengens Holdning og Tone, som slog ham.

»Godt,« svarede Merli. »Saa gaa og sig hende, at hun kan faa Plads med ved vort Bord.«

»I gør bedst i selv at sige hende det,« svarede Drengen og saa Bonden aabent ind i Ansigtet.

Men fra den Dag spiste Wenzel og hans Moder ved Bondens Bord.

Ikke mange Dage efter Wenzels Hjemkomst kom der et Brev med østerrigsk Poststempel til Wenzels Moder. Hun kunde ikke læse det.

»Aa, Gud! min Mand!« udbrød hun. »Saa er han sikkert død!« Wenzel kunde heller ikke læse Brevet. Rose maatte læse det for dem. Det var ikke fra Wenzels Fader selv, for heller ikke han kunde skrive. Det var fra en Bagersvend, som han tjente sammen med. Der stod kun, daarlig skrevet og daarlig stavet: »Wenzel Stiefenhafer underretter Dem ved mig, Bagersvend Peter Breitbach, om, at De skal holde ud og vente paa ham. Han har Ansættelse ved det første Svejtserkonditori her, og han tænker paa Dem.«

Moder og Søn jublede! Wenzel! ja — engang vendte han sikkert tilbage. Og dette, at han levede, fyldte dem med Glæde.

Med Efteraarets Komme begyndte ogsaa Skolen i Landsbyen, og Wenzel gik over til den gamle, venlige Skolelærer og bad ham læse og skrive med ham. Og Læreren lovede ham det. Lovede at læse med ham, den nu snart trettenaarige Dreng, der uden egen Skyld aldrig havde været i Skole; uden for Skoletiden vilde han læse

med ham. Læreren syntes ikke, at han skulde sidde paa Bænk sammen med de allermindste Børn i Klassen. Hvor taknemmelig var Wenzel ham ikke herfor. Og hvor flittigt arbejdede han ikke! Om Aftenen i Bondens store Stue sad han med Rose, der taalmodigt hjalp ham at stave og lægge sammen. Selv Merli, der sad ved Ovn, havde sin Glæde af at betragte de ivrige Børn. Men Muriccia pønsede paa ondt. Naar Wenzel om Aftenen begav sig til sit Leje, listede han sig efter ham og udspjødte ham. En Aften havde han set, at Wenzel, inden han lagde sig til Hvile, løste Snoren af sin Hals, tog Pungen frem og talte sine Penge. Han havde set Guldet blinke, og en Aften, da Rose og Wenzel havde læst og skrevet længer sammen end sædvanlig, havde Muriccia fjernet sig. Han var søvnig, havde han sagt, og vilde gaa til Ro. Men i Stedet for var han listet ind i Sidehuset, som var bygget sammen med Forhuset; her laa Stalden, og derfra var han gaaet op paa Høloftet ovenover. Wenzel, som intet ondt anede, kastede sig paa sit Leje og faldt hurtigt i Søvn. Som han dér laa trygt sovende med Haaret fuldt af Hø, følte han pludseligt et Ryk om sin Hals. Det var Muriccia, der greb efter Snoren, hvori Wenzel havde sin Pung. Men Muriccia havde grebet efter den forkerte Snor; Snoren gik over, og han beholdt Madonnabilledet i sin Haand.

Wenzel, som var vaagnet, saa sig forundret om, og satte i eet Spring efter Muriccia, der søgte at flygte, men Wenzel indhentede ham. »Usling! Tyv!« raabte han, »du bruger Nattens Mørke til at stjæle i. Jeg kunde prygle din usle Krop igennem, saa du vel skulde vogte dig for at komme igen. Men jeg vil ikke røre ved dig. Mit Madonnabillede derimod giver du mig straks tilbage,« og

han strakte bydende Haanden ud derefter. Fejg og angst for Prygl, som Muriccia var, gav han skulende Wenzel Madonnabilledet tilbage.

Den Nat kunde Wenzel ikke sove; han kastede sig uroligt frem og tilbage paa sit Leje. Den næste Dag købte han en stærk Snor og hængte Madonnabilledet og Pungen deri. Om det forefaldne talte han ikke til nogen.

Wenzel var ikke glad ved Tanken om imod det nu tilstundende Foraar at skulle leve oppe i Bjærgene sammen med Muriccia, der tillige med Wenzel skulde hjælpe at røgte Alpekvæget. Merli selv, Rose og Muriccia skulde alle derop til de lavere liggende Græsgange, hvor Kvæget græssede. Wenzel følte, at han over for Muriccia maatte være paa sin Post.

»Op ad Bjærgene! op i det kære Land,
op ad Bjærgenes skyggefulde Rand,
i Bjærgenes Kløfter, i den sorte Bugt,
hvor Skovbækken bruser i sin vilde Flugt,
til Græsgangens varme duftende Grønne,
hvor Alperoserne staa,
de røde — de skønne!«

hørte man synge nede i Landsbyen, den Dag, Kvæget skulde slippes løs af Stalden. Kvæget kunde mærke, at det nu skulde ud af de trange Stalde. Køerne ringede med deres store Klokke, der i broderede Læderhalsbaand hang om Halsen paa dem. Og saa vare de saa blanke og saa fint striglede, at man næsten kunde spejle sig i dem. Haarene saa ud som tyk, blød Silke. I Spidsen gik den store, brummende Tyr. Dens Horn vare ombundne med Blomsterguirlander. Røgter og Drengene jodlede og jublede uafbrudt. Alle Folk strømmede til for at se det smukke Kvæg. Køerne selv vidste

godt, hvor smukke de vare, for Alpekvæget er saa klogt — meget klogere end mange Mennesker. Navne have de alle. Der er baade »Guldhorn«, »Ondskabsfuld«, den »Blissede«, den »Sorte«, og »Brune«; der er »Krumhorn« og »Langben«, og om Morgenens, naar Hyrden staar i Stalddøren og synger for dem og giver dem Salt, komme de alle hen til ham og holde nok af, at han kæler for dem.

»Er du ikke glad, Wenzel? du ser saa tankefuld ud,« spurgte Rose.

»Nu er det forbi med Læsning og Skrivning,« svarede han; »jeg er bange, jeg i Sommer skal glemme alt, hvad jeg har lært.«

»Saa tager vi fat igen til Vinter; og du maa da indrømme, at det er meget bedre at vogte Køerne end Gederne. Og saa være sammen med alle os andre. Synes du ikke?«

»Jeg ved det knap,« svarede Drengen. »I Fjor var jeg min egen Herre.«

»Ja, men da havde du ikke mig,« sagde Rose og saa kærligt op til ham; »heller ikke din Moder. Jeg tænkte ofte paa, hvor ensomt det maatte være for dig.«

»Ja, du har maaske Ret; men jeg følte ikke Ensomheden saa meget, som du maaske tror.«

Oppe paa Sæteren saa Rose og Wenzel ikke ret meget til hinanden. Arbejdet lagde Beslag paa alles Kræfter. Saa snart Stjernerne sluktes paa Himlen, og det første Dagskær viste sig, maatte Wenzel ud til Køerne, der vel ikke vovede sig ud paa saa farlige Steder som Gederne, men alligevel maatte der passes godt paa dem. Ofte laa der Sne, og Kvæget blev utaalmodigt og brølede af Sult,

medens Wenzel og Muriccia Dage igennem gik med vaade Klæder paa Kroppen.

Inde i Sæteren havde de andre travlt med at lave den dejlige, fløjelsagtige, fede Mælk til Ost. Det var især Wenzels og Muriccias Mødre, der vare dygtige til dette Stykke Arbejde. Men hver Aften, naar Mørket brød frem, traadte Merli ud af Hytten, og gennem den store Mælke-tragt sang han nogle Linier af Juleevangeliet. Det lød saa alvorsfuldt og stille ud over Bjærget, og alle knælede de heroppe og bad deres Paternoster og Ave Maria, som er deres Aftenbøn.

Det var i Slutningen af August Maaned, en smuk Efteraarsdag. Uden for »det gyldne Lam« holdt Diligencen, de rejsende stege ud og skyndte sig ind i Gæstgiveriet. Den gamle Krofatter stod selv i Døren og bød de rejsende ind. Paa Bordet dampede de dejlige Bjærgforeller, og den hvide Landvin kaldte ad de tørre Struber. Der var Appetit og Humør; men kun knap Tid til at nyde et Maaltid, mens der skiftedes Heste for Diligencen. Kun een af de rejsende, en Mand paa henved de fyrretyve Aar, syntes ingen Hast at have med at komme ind i Trængslen i de smaa Stuer.

Han steg langsomt ned ad Bukken, indtrak Luften i dybe Drag og saa sig om til alle Sider. Han var tarvelig, men net klædt. Al sin Bagage førte han med sig i en lille Rejsetaske. Det var en smuk Mand med dybe, mørke Øjne og svært, sort, krøllet Haar, hvori der var nogle enkelte Sølvstænk. Over hele Skikkelsen var der noget træt. Dog lyste en stille Glæde ud af hans Øjne, og et lykkeligt Smil spillede om hans Mund. Først da de andre Passagerer havde tilfredsstillet deres Appetit og

kørte videre med Postvognen, der nu havde faaet et Spand friske Heste. først da traadte den fremmede Mand ind i Stuen og bestilte sit tarvelige Maaltid. Den gamle Gæstgiver, som nok holdt af at faa sig en Passiar, satte sig ved hans Side; men Manden syntes ganske optagen af sine egne Tanker. Da han havde fortæret og betalt sit Maaltid, spurgte han Gæstgiveren, om han kunde sige ham, hvor Bonden Merli boede.

»Det ved jo hvert Barn. Ser I, der lige skraas over for, dernede, I kan se Huset her fra Vinduet.«

»Saa nær!« Manden skælvede let, tog sin Rejsetaske over Skulderen, betalte sit Maaltid og bød Farvel.

»Men er det Merli, I søger, træffer I ham ikke. Han er med Kvæget og sine Husfæller paa Sæteren, og der naar I ikke op inden Mørkets Frembrud.«

Det gav et Ryk i den fremmede. Saa var der altsaa alligevel flere Timer til, at han skulde gense dem, hans Hjerte i stigende Længsel søgte!

Med bævende Stemme spurgte han nu, tilsyneladende rolig og lige som henkastet: »Sig mig, I ved vel ikke, om der endnu hos Merli opholder sig en yngre Kone med en halvvoksen Dreng?«

»Wenzel! Det skulde jeg mene! Wenzel! jo, det er en smuk Dreng, kan I tro, og en flink Fyr. Naa, hvad Konens Ungdom angaar, da ser hun svært udslidt ud. Stadsen er gaaet af hende. Men køn maa hun have været.«

Den fremmede slugte hvert af hans Ord. Hans Ansigt vekslede i Udtryk. En smuk Dreng! da flammede der et hastigt Lyn i hans mørke Øjne. Men da Krovæerten talte om en udslidt Kone, da sukkede han dybt og saa bedrøvet ud.

»Kan jeg faa et Værelse for Natten?« spurgte han.
 »I Morgen ved Dagens Frembrud bryder jeg op igen.«

Sove kunde han ikke. Efter mange Aars Slid skulde han nu atter gense dem, han elskede højest i Verden, og vidste knap, om de vilde kendes ved ham, hvor kunde han da faa Blund i de trætte Øjne? At den fremmede, der nu ved Solens Opgang, begiver sig paa Vej, op ad den snoede Bjærgsti, er Wenzels Fader, har I vel for længe siden gættet?

Da han, for nu snart tretten Aar siden, var nødt til at skilles fra sin Hustru og sin nyfødte Dreng for ude i fremmede Lande at søge Fortjeneste, havde hans sidste Ord til hende været: »Hold ud, som jeg vil holde ud. Vi mødes igen, om der end skal gaa Aar!«

Han havde holdt ud, var begyndt som Bagersvend i et af Wiens Bagerier. Efter nogle Aars Arbejde havde han faat Ansættelse i et større Svejtserkonditori i samme By. Hvad han havde tjent, havde han, Skilling for Skilling, sparsommelig lagt til Side, altid med Tanker paa de to kære derhjemme. Hans højeste Ønske var jo: i sit Fædreland at købe sig lidt Jord og saa der at leve sammen med sin Hustru og Søn til sin Dødsdag. De sidste fem Aar havde han tjent saa meget, at han i en af den store Bys Sidegader havde kunnet aabne et Konditori, og her havde han tjent over Forventning godt, saa at han nu kunde vende tilbage. Ja, nu om lidt skal han gense de kære! Hvor tykkes Vejen ham lang. Han er ude af Vane med at færdes i Bjærgene. Hvert Øjeblik maa han standse og trods den friske Morgenluft tørre Sveddraaberne af Panden. Klokkerne fra Landsbykirken i Dalen og fra de smaa Bjærgkapeller tone op til ham, og nu blander Klangene fra Køernes Klokker sig derimellem. Allerede

ser han den brune Sennhytte; Hyrden staar i Stalddøren og rækker Dyrene Salt. Han knuger Haanden i heftig Bevægelse mod Brystet og iler hen mod Hyttens Dør. Derinde ligger hans Hustru paa Knæ og vadsker Mælkespandene. Hun ligger bøjet over sit Arbejde og vender Ryggen til. Men denne Nakke, denne Haarknude kan han ikke tage fejl af. Rose, som ser til ved hendes Arbejde, gør hende opmærksom paa den fremmede. Hun vender sig om og ser op.

Han tager ikke Øjet fra hende. Da genkender hun ham, slipper Mælkespanden, og med et Glædesskrik kaster hun sig om Halsen paa ham.

Der oppe i Sennhytten stod Mand og Hustru omslyngede efter de mange Aars Adskillelse. Ord havde de ikke mange af; Hjerterne vare for fulde.

»Tak, at du holdt ud!« hviskede han og trykkede hende ind til sig.

»Og du?« sagde hun kærligt og strøg hans tunge Lokker fra Panden.

Med Forundring havde Rose set paa den fremmede Mand og hvad her nu foregik.

Hun ilte over mod Stalden, hvor Wenzel netop var i Færd med at strigle Guldham.

»Kom! kom!« raabte hun glad til ham. Men sit Arbejde maatte han først fuldende, og før han var færdig, var hans Fader og Moder alt paa Vej over til ham.

»Wenzel, se, nu er han her, den Fader, som ogsaa du har ventet paa,« sagde hans Moder.

»Min Søn! min lange Dreng,« udbrød Faderen og krystede ham ind til sig. »Er du virkelig den lille Glut, som jeg for tretten Aar siden var nødt til at forlade og overlade alene til din Moder?«

Og han kunde ikke se sig mæt paa sin smukke Dreng. Ogsaa Wenzel var lykkelig. Men Kvæget gaar fremfor alt heroppe, og først da Aftenen kom, kunde de tre lykkelige Mennesker i den stille Sommeraften i Ro sidde uden for Hyttens Dør. Først da fik Ordet frit Løb og bragte Bud fra Hjerte til Hjerte.

Men Rose lagde sig bedrøvet paa sit Leje den Aften. Hun tænkte, nu vilde Wenzel ikke mere bryde sig om hende, nu vilde han sammen med sine Forældre drage til en anden Egn og maaske helt glemme hende. Den følgende Morgen kom Wenzel hen til Rose, der sad og bandt Blomster sammen til Helgenbilledet over Hyttens Dør. Hun sørgede altid for, at det var smykket med friske Blomster.

»Rose, er du ikke glad?« spurgte Drengen hende.

»Jo,« svarede hun, »jeg er glad over, at du har faaet din Fader igen; men jeg er bedrøvet over, at nu vil du ikke bryde dig saa meget om mig mere.«

»Aa, Rose,« sagde han glædestraalende; »du ved ikke, hvor glad jeg er. Nu har ogsaa jeg en Fader, nu faar ogsaa jeg et Hjem.«

»Men nu forlader du os maaske?« sagde hun og saa bange op paa ham.

»Ja, Rose, jeg maa følge med Fader og Moder.«

»Der,« sagde hun og brast pludselig i Graad, »tag mine Blomster. Jomfru Marie har faaet saa mange; hun kan nok undvære disse. Gem dem, ogsaa naar de visne.« Saa tørrede hun sine Øjne, sprang op og løb ind i Hytten. Han blev staaende et Øjeblik og saa efter hende, saa gik han til sit daglige Arbejde.

Merli havde givet Wenzels Fader Lov til at overnatte i Hytten, men ellers kunde han ikke blive her.

Hans Hustru og Søn vilde ikke pludselig unddrage Merli deres Hjælp; først til Efteraaret, naar Kvæget skulde drives hjem, vilde de forlade Bondens Hus. I den Tid vilde Wenzels Fader se sig om efter et lille Hus med lidt Jord, som han vilde købe, og ellers, naar Tid og Lejlighed gaves, komme og besøge dem. Men inden han vandrede tilbage til Landsbyen og bød Merli Farvel, sagde han til ham: »Nu skal I ikke alene have Tak for Natte-ly, men I faar ogsaa have Tak for alt godt, I har gjort for min Kone og Barn i disse Aar. Maaske der engang for eder kan komme en trang Stund. Stol da paa mig; I skal altid finde en Ven i mig.«

Men Merli blev staaende og betragtede ham, saa længe han kunde øjne ham.

Hvor talte nu Moder og Søn Dagene til Hjorden skulde drage hjem, men trofast til det sidste udrettede de deres Arbejde.

»Wenzels Fader havde lejet sig ind i Gæstgiveriet »det gyldne Lam« og følte sig snart som hjemme hos de gamle Gæstgiverfolk. Disse havde i snart henvend halvtredsindstyve Aar boet i »det gyldne Lam«. De tænkte nu paa at trække sig tilbage, for at leve i Ro og Fred i deres høje Alderdom. Men Tanken om at forlade den dem saa kære Plet faldt dem svær. De ønskede, at de havde haft Børn, der kunde have overtaget Ejendommen og hos hvem de kunde være blevne.

»Det gyldne Lam« var averteret til Salgs, og da Wenzels Fader en Dag med sin Pibe sad under det gamle Kastanjetræ med Avisen i sin Haand, faldt hans Øje paa Avertissementet. Købe »det gyldne Lam«? ja, om han havde kunnet; men der skulde vel flere Penge til, end han ejede, og han faldt i dybe Tanker.

»Der sidder I jo og falder i Staver, min gode Mand,« begyndte Kroværten, som altid var rede til en Passiar.

»I længes vel efter Mutter, hvad? og Fyren deroppe? Men nu har I jo ikke mange Uger at vente i.«

»Ja, naar jeg saa havde et Hjem at byde dem, naar de kom ned deroppe fra,« sagde Stiefenhofer. »I tænker paa at skille jer ved »Lammet«, ser jeg. Men det bliver vel mig for dyrt.«

Der glimtede et lille, skalkagtigt Smil i den gamles Øjenkroge; han bankede Stiefenhofer med sin Pibe paa Skulderen.

»Lad høre, hvad I kan byde.«

»Sig heller I, hvad I forlanger.«

»Ja, ser I,« sagde den gamle. »Mutter og jeg har lige talt om, at det bliver os farligt svært at tage herfra, og derfor, kunde vi finde en Køber, der vilde tage os to med i Købet, I forstaar nok, saadan have os boende i Huset, saa vi ikke skulde forlade den Plet, vi nu i saa mange Aar har virket paa — ja, saa kunde det saamænd gerne være, vi slog en hel Del af paa Summen, for vi har jo nok til det, vi behøve i vor Levetid.«

Nu var det i et af Stiefenhofers Øjne, at der glimtede et lille, skalkagtigt Smil.

»Hør, ved I hvad,« sagde han, »skal vi saa gaa op og snakke sammen om den Ting?«

Og snakke gjorde de om Tingen. For da det blev Middag, vare de ikke komne til Afgørelse endnu. Først hen mod Solnedgang kom de overens og drak paa, at Stiefenhofer skulde have hele Bedriften paa Afbetaling, og at de to gamle skulde blive boende hos ham og have deres egen Stue.

Stiefenhofer var helst med det samme gaaet op til sin Hustru og sit Barn; men Solen var gaaet ned, og det var

nu for sent. Om faa Dage vilde de jo alle deroppefra komme ned i Dalen. Sikken en Glæde der vilde blive, naar han kunde fortælle sin Hustru og sin Søn om Købet.

Oppe i Hytten bleve alle Forberedelser trufne til at drage hjem; Karrene bleve gemte hen, og alt blev stillet af Vejen, at det kunde være paa sin Plads til næste Aar. For sidste Gang skulde Køerne drives ind i Stalden. Medens Muriccio og Wenzel vare beskæftigede dermed, hørtes der pludselig høje Brøl. Det var Tyren, der var vred. Den havde aldrig kunnet lide Muriccio, der flere Gange havde været dumdristig nok til at tirre den. Muriccio havde netop overfor Wenzel pralet af, at Tyren dog ikke havde gjort ham noget under deres Ophold heroppe, og at han ikke var bange for den.

»Ser du, jeg tør godt kaste denne Kastanje ind mellem Hornene paa den.«

»Gør det ikke, tir den ikke. Den taaler det ikke. Hverken du eller jeg vilde finde os i, om en pludselig slog Sten paa os, og desuden, den staar jo ganske fredeligt der og gør dig jo intet.«

»Det er saa morsomt at se den rigtig rasende;« svarede Muriccio og løftede Haanden.

Wenzel tog ham i Armen for at forhindre Kastet, men Muriccio havde alt kastet. Brølende og rasende satte Tyren af Sted med løftet Hale og stødende Hornene ned mod Jorden. Som om den straks havde gættet, fra hvem Slaget kom, styrtede den i samme Retning som Muriccio, der søgte at dække sig og undfly. Drengen løb hurtigt og sikkert; han dukkede sig og sprang ned ved Siden paa Klippeskrænten i Haab om, at det tunge Dyr ikke vilde naa ham her. Men med snøftende, udspilede Næsebor indhentede Tyren ham, tog ham paa Hornene, kastede

ham højt op og lod ham falde igen. For Wenzel var intet at gøre. Han kunde kun gøre Anskrig. At kaste sig mellem Tyren og dens Offer vilde kun have været det samme som at lade sig stange til Døde. Han ilede skyndsomst til Sennhytten og underrettede Merli og Karlen om det forefaldne; men da de naaede til Stedet, laa Muriccio forfærdelig lemlæstet paa Jorden, medens Tyren skummende af Raseri styrtede af Sted, ned ad Bjærget.

De løftede den ulykkelige Dreng op, der for sin Kaadhed og Ondskabsfuldhed havde maattet bøde med Livet, dækkede ham med Wenzels Faareskindskappe, medens Merli, dybt rystet, gik i Forvejen ind i Hytten for at forberede hans Moder.

Denne sidste Aften var der Alvor og Sorg deroppe, og medens Moderen hulkede ved sin Drengs Lig, sang Merli for sidste Gang sin Aftensang i Hyttens Dør. Aldrig, syntes Wenzel og Rose, havde den lydt saa højtideligt og gribende som den Aften.

Men inden Nedfarten den næste Dag gik for sig, havde Rose og Wenzel plukket de smukkeste Blomster, de kunde finde, og bundet en Krans til Muriccio, der surret fast paa en Slæde nu blev ført ned til Landsbyen, medens alle Folkene blottede Hovederne og slog Korsets Tegn for sig; thi hurtigt var Rygtet om Ulykken naaet ned.

.....
 Ovre i »det gyldne Lam« herskede Travlhed. Inden Vinteren med sine Snemasser afspærrede Landsbyerne fra hverandre, maatte der arbejdes ude og inde. Den gamle Gæstgivergaard skulde rigtig sættes i Stand til Foraarets Komme; og Wenzel hjalp med overalt, hvor han kunde. Rose var glad over, at han og hans Forældre kom til at

bo hende saa nær. Wenzel gjorde nu gode Fremskridt i Læsning og Skrivning. Rose var næsten en daglig Gæst derovre. Ja, saa hyggeligt var der ovre i den gamle Kro mellem disse lykkelige, glade Mennesker, at selv Merli manglede en Aftenstund indfandt sig i Kredsen hos dem.

Foraaret indfandt sig dette Aar ualmindelig tidligt. Uden for Gæstgiveriet paa det grønne Vænge myldrede de gule og lilla Foraarsblomster frem; og alle Bjærgstrømme hoppede muntert ned ad Bjærgenes Sider. Alt, hvad der havde ligget bundet under Sneens tunge Dække, drog nu Aande, efterhaanden som Solen blødgjorde det hvide Tæppe. I Luften summede Bier og andre Insekter, Fuglene sang deres glade Sange, og de vævre grønlig-brune Firben solede sig, lagde Hovedet paa Siden og spillede muntert med Halen. De gule Nødderakler dryssede Guldstøv over det gamle, visne Løv, og med alle disse Foraarsbebudere kom ogsaa Turisterne, alle de mange rejsende til Vogns og til Fods. Lammet, der som Skilt hang uden for Gæstgivergaarden, var pudset op, og med sin nye Forgyltning skinnede det nok saa fornøjeligt og indbød til at komme indenfor. I Krostuen var der fuldt af Egnens egne Folk, medens de rejsende fordelte sig om de smaa Borde i den store Gæstestue. Udenfor lejrede Førerne sig og tilbød deres Bistand. Det var et muntert og livligt Skue, der frembød sig, og som forøgedes, hver Gang Postvognen bragte nye Gæster. Wenzel og hans Forældre vare i uafbrudt Virksomhed fra Morgen til Aften. Wenzel fangede de sprællende Bjærgforeller, der prydede Bordet, og hjalp at passe Hestene og Kvæget. Helst vilde han dog være Fører for de rejsende over Bjærget. Mangel Skilling blev føjet til hans i Forvejen sammensparede. Og saaledes svandt Aarene. Ved Flid og ihærdigt Arbejde

og Nøjsomhed lykkedes det Stiefenhofer efterhaanden at fortjene saa meget, at han kunde tilbagebetale, hvad der endnu hæftede ved Ejendommen.

Det havde været en travl Sommerdag i »det gyldne Lam«. Alle Førere, Køretøjer og Mølæsler vare beslaglagte. Wenzel var lige vendt tilbage fra en Tur op i Bjærgene med et Par unge Englændere og tænkte netop paa at gaa over til Merlis og se til Rose. Hun var nu en voksen Pige, der sammen med Muriccios Moder styrede Faderens Bedrift. Som Wenzel stod i Begreb med at udføre dette sit Forsæt, kom et ungt Par ind i Gæstgiveriet. De bestilte Middag, og da den unge Frue, der havde vandret mange Timer, var dødtræt, bestilte de en Vogn til at køre dem over Bjærget til Landsbyen paa den anden Side. Alle Vogne vare ude; og Stiefenhofer tvivlede om, at der kunde skaffes en. Men Wenzel mente, at han ovre hos Merlis kunde laane den lille Enspænder og en Hest, »og saa kunde jeg køre Herskabet over, inden Mørket falder paa,« føjede han til.

»Jeg er ikke meget derfor; du kan være flink nok til at klatre og stige, — men til at være Kusk,« sagde Faderen og saa kærligt paa Sønnen, »dertil hører der baade Øvelse og Besindighed. Merlis Heste ere unge og livlige. Lad os hellere opgive det.« »Fader,« svarede Wenzel, »Øvelse har jeg vel ikke; men at jeg kan være besindig, skal du faa at se. Maa jeg?«

Stiefenhofer nikkede, og Sønnen sprang af Sted.

Mod Forventning gav Merli Lov, og en Time senere sad Wenzel paa Bukken som Kusk for de unge Folk.

Det var første Gang, dette Hverv var Wenzel betroet, Kørevejen over Bjærget var en hel anden end den, Køerne og Gederne bleve drevne ad, naar de skulde til Sæters.

Den unge Frue var ængstelig, hver Gang de mødte andre Vogne og han maatte køre helt ud ved Kanten af de stejle Afgrunde. Hun lukkede sine Øjne og klamrede sig op til sin Mand. Det svimlede for hende, naar hun saa ned i disse skummende Bjærgstrømme, der som hvislende, skælvede Slinger blinkede nede mellem de mørke Stene. Snart gik det over Træbroer og gennem Gallerier, der vare opmurede for at tage af for Lavinerne. Mørke Grantræer ludede ud over Klippestykker; hist og her ragede et Kors frem. Her var en ensom Vandrers kommen til Ulykke og havde endt sine Dage dybt nede i Afgrunden. Skyggerne bleve længere og længere, og Wenzel indsaa, at der maatte iles, om Bestemmelsesstedet skulde naas, inden det blev mørkt.

Men besindig vilde han være og ikke opildne Dyret, der vel kendte ham fra den Tid, han og Rose havde kærtegnet det og givet det Brød, men som ikke kendte ham som Kusk. I Følelsen af at være under besindig Styrer gik Hesten sin støtte Gang. Inden Solen sendte sin luerøde Glød over de hvide Alpetoppe, naaedes Landsbyen lykkeligt og vel. De unge Folk vare glade over i rette Tid at have naaet deres Bestemmelsessted og gave Wenzel et Tifranks Stykke. Selv overnattede han i Landsbyen. Da han næste Morgen brød op, fik han uventet Passagerer med tilbage og tjente derved dobbelt.

Men fra nu af opgav Wenzel sin Førerstilling og blev Kusk for de rejsende, og alle vilde de gerne køre med den smukke og paalidelige Kusk. Ingen holdt sit Køretøj og sine Heste i saa god Stand som han.

Ja, Wenzel havde nu sit eget Køretøj, og om end Faderen havde betalt en Del deraf, vare dog alle hans egne sammensparede Penge ogsaa gaaet med dertil. Dog

den Dag skulde nok komme, hvor han kunde tilbagebetale sin Fader de Penge, han havde sat i Køretojet.

Ja, den Tid var nærmere, end Wenzel selv tænkte. Thi hvem skulde tænke, at det er den fordums saa forladte og fattige lille Gedehyrde, der nu sidder dér paa Bukken paa den store Rejsevogn, belæsset med tunge Kufferter. Indeni sidder et Par ældre, engelske Folk med deres nydelige Døtre, og udenpaa, under Kalechen, der skygger over Kuskesædet, ved Siden af Wenzel, sidder den stive, engelske Tjener i sit blaa Livré med blanke Knapper. Men foran Vognen stampe fire kraftige Heste. Deres Hove ere saa blanke som lakerede Støvler, Halerne gennemkæmmede, Haarene bløde og blanke, om Halsen og Bringen hænge polerede Stykker Metal, og røde Kvaster pynte Ørene, som der for Insekternes Skyld er Net over. Nu lægge Hestene Ørene tilbage og lytte efter Wenzels Tilraab. Selv sidder han højt paa Bukken med sin store, bredskyggede Straahat, den skinnende, hvide Skjorte, som Rose har syet og broderet til ham, om Livet det røde Bælte, og i Haanden svinger han sin lange Pisk. Nu rejser han sig op, samler alle Hestene med eet Ryk, hilser sine Forældre og Rose, som er kommen over for at se ham styre Firspandet for den nye Vogn, og under Bjældeklang, Piskeknald og muntre Tilraab gaar det gennem Landsbyen, op over Bjærgene. Englænderen har lejet ham for flere Uger; det er hans første Tur med fire Heste! Men Englænderen, der nu ligger lænet tilbage i Vognen, fortæller sin Hustru og sine Døtre, hvad der engang hændte ham her i disse Egne, thi den Mand med de graa Bakkenbarter og graat Haar, der sidder i Vognen, er den samme Englænder, som engang for mange Aar siden

vandrede til Fods, og som Gederne i deres Nysgerrighed gave saa ilde en Medfart. Kun lidet aner han, at det er den fordums Gedehyrde, der nu saa stolt svinger Pisken over sine Heste.

Men alle i Vognen ere de enige om, at en dygtigere og smukkere Kusk end Wenzel findes ikke. Han standser sine Heste, naar de komme til smukke og interessante Steder, og gør de rejsende opmærksomme derpaa. Om Morgen, naar de stige til Vogns efter at have hvilet ud i de smaa Gæstgiversteder, bringer han Damerne Edelweisz og Alperoser. Men inden han tænker paa sig selv, sørger han altid først for sine Dyr og deres Leje, og hver Morgen møder han med dem friskt striglede og pyntede. Den gamle Englænder, der er vant til at faa alle sine Indfald tilfredsstillede, har sat sig i Hovedet, at han vil have Wenzel med hjem til England. Han skal være hans Livkusk, og han søger at gøre ham begribeligt ved at pege paa sin Tjeners Livré, at han skal faa lige saa smuk en Dragt som hans Tjener. Men Wenzel ryster smilende paa Hovedet: »Mylord! I eders Stalde vilde jeg passe lige saa lidt som Genssen hist oppe i eders Park!«

Men hvad han ikke betror Englænderen er, at hjemme venter en ung Pige med et Par drømmende Øjne paa ham. Nu, først nu, kan han forlange den rige Merlis Datter til Ægte, hende, hvis Hjerte han alt længe har ejet.

Ja, det blev en Bryllupsfest, som der endnu tales om paa Egnen. Samme Aften drog Wenzel Stiefenhofer og Rose Merli ind i »det gyldne Lam«, hvor Rose sammen med hans Forældre nu passer Gæstgiveriet.

Glædestraalende staar hun i Døren og modtager sin

Mand, hver Gang han kommer hjem fra sine lange Køreture.

Komme I nogen Sinde til den lille Bjærgby Splügen, saa tag I kun ind i »det gyldne Lam« og spørg I kun om Wenzel Stiefenhofer. Smag hans Foreller og prøv hans Heste; I vil ikke fortryde det!

»I Skoven skulde der være Gilde«.

»Hvor du ser gnaven ud,« sagde en lille Skovmus til en Muldvarp, der stak sin Snude op af Jorden og med halvt tillukkede Øjne — Sønnen sad den endnu i Øjnene — saa sig om.

»Gnaven! sagde du gnaven?« gentog Muldvarpen. »Naa, du synes maaske ikke, jeg har Grund dertil? Du tror maaske, det er morsomt altid at gaa og rode, aldrig at have Tid til at løfte sig lidt op over Jorden; bare rode, rode! Altid bare tænke paa Familien og lave Hus i Stand til den. Og saa saadanne Tider! Gnaven!? var det saadan, du sagde? God Morgen« — og ned i Jorden gravede den sig.

»At den kunde blive saa gal over mit Spørgsmaal,« tænkte Skovmusen og bevægede sin lille Hale hurtigt frem og tilbage. Hm! og saa blev den siddende og faldt i Tanker, saa den nær ikke havde lagt Mærke til et Pindsvin, der kom vraltende hen imod den.

»Hej du! stop du!« gryntede Pindsvinet, men Skovmusen lod, som om den ikke hørte den og pilede af Sted. Den Lækkerbisknen skulde Pindsvinet ikke have!

»Sikken et Hastværk! altid travlt; den bilder sig bare ind, den har travlt; det er ikke andet end Indbildning. Nu kunde man have faaet sig en Passiar med den, — og bagefter spist den. Uf! hvor her er kedeligt i Aar heroppe! Aldrig et dannet, medfølende Væsen at snakke med. Ja, kedeligt er her Skam,« og Pindsvinet gabede højt og glemte at holde Poten for Munden — den troede, ingen saa den!

»Med Forlov!« spurgte en Hare, der lige sprang forbi og nær havde revet Pindsvinet omkuld, »er De maaske søvnig? Ikke sovet i Nat, hvad?«

»Om Forladelse! jeg saa Dem ikke,« svarede Pindsvinet. »Søvnig, spørger De, om jeg er. Naar jeg skal sige det rent ud: Jeg keder mig!«

»Maa jeg trykke Deres Pote for det Ord; det er som talt ud af mit eget Hjerte,« og Haren lagde sin Forpote paa sit Hjerte. »Kedeligt, ja, ikke sandt? det er netop det, her er heroppe Aldrig lidt Kommers. Hvad behager? Aldrig en Svingom! Den ene Dag akkurat som den anden. Hvad behager? Hvad siger De?«

Haren var saa hurtig af sig, at den ikke kunde afvente Pindsvinets Svar; den kunde aldrig forstaa, at andre skulde have Tid til at tænke sig om, inden de svarede.

Pindsvinet gryntede bare og gabede igen; men denne Gang holdt den Poten for Munden.

»Hvad mener De, om vi fik os en Svingom, hvad?« og Haren gjorde et Par Dansetrin og puffede Pindsvinet i Siden. »Men Menneske dog! Pind vilde jeg sige; nej, Svin mener jeg; hvad er det for en Behandling, De giver Deres Medmenneske? Av! som De kan stikke! Nej, mange Tak for en Svingom med Dem,« og saa satte den af Sted i Galop, og Pindsvinet sad der igen alene.

»En Svingom! ha! ha!« gryntede det. »Den Laps! Han skal nu altid være saa vittig. En Svingom! ha! ha! ha!« saa lo det og holdt sig paa Maven og gjorde et Par Dansetrin. Men Vejret gik fra det, og det fik Sting i Siden og var ganske forpustet.

Men en lille Svale var fløjen forbi, og idet den snapede efter Myggene, den skulde have hjem med til Ungerne, havde den hørt, hvad Haren og Pindsvinet havde talt om. Videre fløj den. »Sviri-vit sviri-vit! Jeg siger ikke, hvad jeg har hørt,« og saa fortalte den til alle: »Ved I det? har I hørt det?«

»Hvilket?«

»Skal jeg fortælle det til jer?«

»Aa, ja, fortæl, fortæl,« bad de andre Dyr.

Og nu fortalte Svalen, først sagte hviskende, saa højere og højere: »Her skal være Bal heroppe i Skoven.«

»Hvad siger du, Bal? Hvoraf ved du det?« spurgte Spurvenerne; de er nu altid saa nysgerrige.

»Jeg har selv hørt det, da jeg var nede og hente Koteletter — (det var Myggene) — til mine Unger. Jeg fortæller kun, hvad jeg kan indestaa for er sandt. Jeg stoler kun paa mig selv.« Og saa fløj den; for Svalemutter vidste, at Ungerne vare sultne og bleve mugne og gav ondt af sig, naar de skulde vente paa deres Frokost.

Og inden mange Dage vidste Dyrene i Skoven »noget« om, at »noget« skulde der foregaa, men hvad det var, vidste ingen rigtigt. Man samledes i smaa Grupper, og den ene spurgte den anden: »Har De hørt det?«

»Hvilket?«

»Ja, jeg ved ikke hvad. Men noget skal der foregaa heroppe — man snakker endogsaa om Bal,« sagde en Oldenborre og kløede sig med Bagbenet i Nakken.

Men Bal! det var nu ikke rigtigt efter de ældres Hoved. Hvis de maatte raade, men de unge spurgte naturligvis ikke dem, sagde de, saa vilde de stemme imod. Det var meget bedre, at de fik et Møde sat i Gang, hvor der kunde vedtages nye Love, hvor man i Forening arbejdede paa at støtte hverandre.

»Ja, hvad mener De, om vi fik en Varmestue i Gang heroppe i Vinter?« spurgte en Vipstjært og vippede vigtigt med Halen.

»Maa jeg bede om en Vuggestue,« sagde en ældre Flagermus, der havde alle sine Unger hængende ved Brystet.

»Eller hvad mener De om en Fuglesamaritan?« sagde en Musvit.

»Hvad er det for noget? Er det noget, der kan spises?« spurgte en lille Mus.

»Bare ikke næsvis,« sagde en gammel Krage, »ellers faar du den,« og den løftede Vingen til et Ørefigen.

»Ja,« begyndte nu de smaa Sankt Hansorme, »maa vi bede om et Møde i Stedet for et Bal. Saa maaske vi engang kan faa sat igennem at faa højere Lønning som Lygtetændere; for, som vi nu har det, er det hverken til at leve eller dø af.«

»Ja, et Møde, hvor man kan faa en Lov sat i Kraft, som beskytter ens Kones og Børns Liv og Lemmer heroppe,« sagde en Musefader. »Tænk Dem, min Kone ligger syg endnu, og fem smaa Musebørn ligger hjemme i Vuggen. Deres Moder blev saa angst forleden for et hvidt Lagen, der snoede sig om Halen paa hende, og hun har ikke forvundet den Skræk endnu.« Det var et Smørrebrødspapir, den kaldte for et Lagen.

»Ja, og min Dreng forvinder vist aldrig, at han har faaet et Slag af en Glasbombe i Hovedet,« sagde et gam-

melt Firben, — den mente en Sodavandsflaske — og saa tørrede den sine Øjne med Halen og græd.

»Ja, og jeg selv kan endnu ikke løbe,« vedblev Firbenet. »Et Stykke af en Æggeskal har jeg faaet op i Halen, og var det ikke for Børnenes Skyld derhjemme, gik jeg saamænd helst til Sengs. Men jeg maa selv passe dem, hvem har Raad til at holde Barnepige i saadanne Tider?« og saa spyttede Firbenet.

»Ja, kommer der et Møde i Stand heroppe, vil jeg tale Jomfruernes og de ensommes Sag. For mig selv har jeg intet at fordre,« sagde Ravnen værdigt; »jeg skal nok tage mig selv til Rette; men det oprører mig at se alle de unge Liv, i deres nye, lysebrune Atlaskes Svøb, de smukke Bregner, rykkede op med Rod og smidte rundt omkring. Der maa en Ende paa det Uvæsen heroppe.«

»Det maa der,« istemmedes der fra de andre, og saa trampede man i Græsset og Løvet for at vise, at det var Alvor.

Men pludselig hørtes en høj, trillende Tone, og en stor, grøn Græshoppe hoppede op paa en Sten. Den vilde tale. Men da den følte, at alles Øjne vare rettede mod den, blev den flov, tav ganske stille og hoppede befippet og slukøret ned ad Stenen og gemte sig under et Blad.

»Sikken en! han har noget, han skal have sagt!« kvækkede en vigtig Frøunge, og saa lo de andre Frøunger og puffede hverandre i Siderne.

Men nu sprang Haren op paa en gammel Træstub. Den strøg sin Knebelsbart, rømmede sig og begyndte:

»Tillad mig at tage Ordet,« og saa hilste den til alle Sider, og det gjorde et godt Indtryk, ogsaa paa de gamle, der altid klagede over, at de unge ikke vare høflige nok.

»Jeg har et Forslag at bringe Dem. Vi er alle flittige

Arbejdere (»hør ham!« »hør ham!« »ja, det er vi,« brøstes der fra alle Sider); men den flittige Arbejder kan ogsaa trænge til en Fornøjelse, en uskyldig Fornøjelse imellem. Det er heller ikke godt altid at sidde hjemme, altid kun at slæbe og slide for Føden. Mine Herrer og Damer! Det er længe siden, at muntre Toner har lydt fra Dansepladsen i Skoven. For at sige det med faa Ord: Hvad mener De, om vi alle fik os en Svingom heroppe?»

»Den er hørt!« kvækkede Frøerne, og Guldsmeddene begyndte at vugge med Overkroppen, som de rigtige Danserinder gøre, medens de andre Dyr klappede, som de vare gale; ja, nogle begyndte endog at gøre Dansekrumspring. Selv alle de, der før havde holdt paa et Møde, vare efter Harens Tale ikke imod en Svingom. Men nu hævede en arrig Stemme sig pludselig. Det var Hamsterens.

»Aldeles ugørligt!« raabte den.

»Sikken en!« raabtes der fra alle Sider; ja, Frøerne hoppede lige ind paa Livet af den og traadte den paa Tærne.

Men saa arrig var Hamsteren over, at der skulde være Bal, at den slet ikke lagde Mærke dertil.

»Det siger han bare, fordi han ikke kan danse!« skreg man. Men nu blev Hamsteren først rigtig gal i Hovedet, stampede i Græsset og viste sine Tænder.

»Det siger han slet ikke, fordi han ikke kan danse,« vrængede den, »du Næavis!« og den hvædede ad en Frø, der sad lige opad den. »Men jeg gentager det, det er ugørligt; for dertil hører Enighed, og det vil her aldrig blive« — og saa gik den rasende forbitret sin Vej.

Men det var et Ord, talt i rette Tid af Hamsteren. For hvem ved, om Gildet ellers vilde være kommet i

Stand. Nu derimod raabte de alle som med een Mund:
 »Vi vil have Bal! En Svingom! Ja, rigtig Kommers vil
 vi have, og vi skal vise ham, den Arrighals, at vi er
 enige.«

»Ja, Bal! Bal!«

Og saa bleve de alle enige om, at Haren skulde være
 den, der skulde staa for det hele. Den skulde bestemme
 og arrangere Balturene, sørge for Bispisning og sende
 Indbydelser ud. Om otte Dage skulde Festen staa; den
 skulde afholdes paa den store Skovslette ved de fire gamle
 Egetræer, i Ly af Mosskrænten. Ogsaa for Musikken skulde
 Haren sørge. Og saa blev man enig om at møde i Galla-
 dragt, med Ordener og Uniform, for det pyntede saa pænt
 paa det hele. Entréen maatte ikke overstige ti Øre, og
 for Ungerne skulde kun betales det halve. Hvad der kom
 ind for Festen, skulde deles i tre lige store Dele: til
 Varmestue, Vuggestue og Bispisning.

Men inden de skiltes, sprang Haren op paa Stenen,
 tørrede Sveden af sin Hale og viftede sig, og idet den
 bukkede for Forsamlingen, sagde den: »Idet jeg takker
 Dem alle for den Tillid, De har vist mig, undlader jeg
 ikke at meddele Dem, at de, der ville hjælpe mig med
 Poter, Næb, Kløer, Pigge eller Vinger, hjælpe med frivillig
 Musik og Tømrerarbejde, eller med Fødevarer til Festen,
 kunne de første Dage træffe mig paa mit Kontor fra
 Klokken 5 Morgen til Klokken 12 Middag.«

En af de tilstedeværende foreslog, at der skulde
 udbringes et Hurra for Haren. Og alle daskede de med
 Halerne og Vingerne og satte i med et kraftigt Hurra —
 og saa skiltes man.

Men Haren var helt nervøs over alt, hvad der nu
 vilde komme til at hvile paa den. Hvordan skulde den

blive færdig med alt, hvad den havde paataget sig? Og hvad vilde Harefatter og Haremutter sige, naar de hørte, at deres Søn, der skulde læse til Eksamen, havde paataget sig at have alt det Besvær? Den kunde slet ikke falde i Søvn, men laa og spekulerede paa, hvordan den skulde faa det bedste ud af Festen, saa alle kunde blive tilfredse og mere sig. Saa blundede den lidt, sprang op og kiggede sig om. Stjernerne lyste paa Himlen; de funkede og tindrede, og lige med eet faldt der et Stjerne-skud, og med Skæret af Stjernerne i Øjnene faldt Haren i Søvn og drømte saa dejligt.

Den drømte om et stort Fyrværkeri, om Karruseller, Gynger og Linedansere, og saa fik den i Søvn en god Idé. Og det er slet ikke saa galt at faa en god Idé, naar den bare kan udføres!

Nu vidste Haren, hvad den vilde, og det er en dejlig Ting, at Folk ved, hvad de vil; det giver en god Søvn, og saa sov da Haren ogsaa saa dejligt den Nat. Om Morgen sprang den op, gjorde sit Toilette og mødte paa sit Kontor til den aftalte Tid. Men udenfor stod hele Rækker af Dyr, der ventede paa at blive indladte for at tilbyde deres Hjælp.

Kragerne meldte sig som Politibetjente, Løbebillerne som Bybude, Spætten som Tømrer — ja, den vilde levere hele Arbejdet til Dansepladsen. Flagermusene vilde være Forhæng for Indgangen, og alle Sankt Hansormene meldte sig som Lygtetændere. Haren kunde slet ikke komme til Orde for dem alle sammen, og da den endelig fik Ordet, foreslog den, at man i Stedet for Skovbal skulde lave — . . . her holdt den inde for rigtigt at spænde Forsamlings Nysgerrighed — en Tivolifest. Det var den gode

Idé, som Haren havde faaet ved at kigge paa de tindrende Stjernes kud om Natten.

En Tivolifest! Det var en mageløs Tanke! Tivolifest oppe i deres egen Skov!

»Aa, hvor det vil glæde mine smaa,« peb et lille, livligt Egern, »de har saa ofte plaget mig for at komme i Tivoli.«

»Ja, naar man bare kan faa noget at spise,« sagde Muldvarpen, som aldrig kunde taale at sulte, »saa gaar jeg gerne med. For Gnaver er jeg ikke og gnaven ikke heller,« og saa saa den hen til den lille Skovmus, som havde kaldt den gnaven — det havde den ikke glemt.

»Ja, og der er det gode ved en Tivolifest,« sagde Pindsvinet, »at der er noget baade for de unge og for de gamle, baade for store og smaa, saa skal vi ældre da ikke nøjes med at se paa de vigtige Frøer og Jomfruer Stankelben med Frøkner Guldsmæde og Sommerfugle og hele deres Slæng og saa ærgre os over, at vi ikke mere er unge og ikke mere kan danse som de. Ja, for I kan tro mig, i mine unge Dage var jeg en flot Balkavaler. I skulde have set mig. Damerne var rent gale efter at komme til at danse med mig; de skreg af Glæde, naar jeg tog dem om Livet!«

»Af Angest og Smerte mener De vist,« sagde en nydelig, hvid Sommerfugl og svirrede omkring Pindsvinet, som satte Tryne op efter den.

»Men at vi vil faa meget mere at bestille ved en Tivolifest end ved et Bal, maa staa klart for jer alle,« sagde Haren.

Det gjorde ingen Ting; alle vare de rede til at hjælpe, de brændte af Længsel efter at komme til at tage fat.

Det blev travle Dage i Skoven; den genlød af Hamren

og Tømren, af Raslen, Puslen, Piben og Hvislen, af Knirken, Knagen, Knurren, Knebren, Summen og Grynten, og derimellem en Pippen og Svirri-vitten. Gennem alle Lydene hørte man Græshopperne øve sig i at slaa Triller og Faarekyllingens ensformige Violinstrøg. Men hos dem alle var Humøret glimrende, Appetitten storartet, al Gnavenhed, al Kedsomhed var som blæst bort.

Naar bare Vejret vilde holde sig, det var det store Spørgsmaal. Den lille Regnsnepe forkyndte Regn, og Kragernes Skrig varslede ilde. Men Egernet spaaede brilant Vejr, og det maatte vel vide det, for det havde de fineste Nerver og fik altid Uro i Lemmerne og Hovedpine, naar der var Vejrförändring. En Salamander, der havde Gigt og Hold i Halen og derfor ikke kunde hjælpe med, og som altid følte paa sig, naar det vilde blive Regn, sagde, at Vejret vilde blive glimrende og Festen uforlignelig, og saa snublede den og maatte hjælpes op af to Skarnbasser.

Egernet havde umaadelig travlt med at feje Dansepladsen med sin buskede Hale; Pindsvinet rullede sig paa Ryggen og borede sine Pigge ned i Løvet og spiddede Kastanjer derpaa, saa det kom helt belæsset hjem. Kastanjer vare en stor Delikatesse, sagde det, naar de bleve rystede i Snegleslim og Fluespyt; saa smagte de, um! saa dejligt, og det gryntede og smaskede bare ved Tanken derom.

Sankt Hansormene havde travlt med at pudse deres Lygteglas, og Edderkopperne skulde bygge lette, men stærke Broer over de smaa Vandløb. De paatog sig alt Ingeniørarbejdet. De skulde spænde Linen, for Linedans skulde der ogsaa være.

Harefatter og Haremutter havde bare truet med

Poterne ad deres Søn, fordi han havde paataget sig det store Arbejde, som tog ham saa megen Tid. Men saa havde han kysset dem, og de gamle havde selv faaet saadan Lyst til at være med, og alle Harens Søsken stod paa Hovedet af Glæde, for de skulde alle med.

Endelig kom da Dagen! Vejret tegnede udmærket. Blaa, klar Himmel og stille Vejr. Haren sprang frem og tilbage, ordnede og eftersaa alt; her skulde en Blomsterguirlande løftes lidt højere, her Flagene sættes tættere sammen og flere Lygter hænges op. Den gav hoppende og springende sine Ordre og fik næppe Tid til at gøre sit Toilette. Ja, saa knap var Tiden for den, at dens Skilning i Panden slog en stor Bugt. Men det klædte den! Hvad gjorde saa det?

Nu begyndte Dyrene at trække op til Festen i lange Rader. Musene og alle de smaa mødte først; de tykke og trangbrystede kom til allersidst, og for dem, der som Muldvarpen havde alle Ungerne med, for dem kneb det svært, især naar det gik op ad Bakke. Frøerne kunde sagtens; de kom ridende i lange Rader paa deres Cykler: de unge Frøkenes i snævre, nye grønne Silkekjoler. De red alle de andre forbi, og det ærgrede Pindsvinet, som var den næstsidste i Rækken. Bag efter dem kom Sneglene med slimet, sølvstrimet Slæb. Den sorte Snegl havde dyb Sorg og vilde kun sidde stille og se paa det hele. Den havde for et Aar siden mistet sin forlovede, man havde fundet ham liggende knust i et Hjulspor. Sneglen kunde aldrig forvinde det og vilde hele sit Liv gaa i Sorg derfor og aldrig danse, bare se paa Festen.

Fuglene fløj omkring i Luften og tittede nysgerrigt ned paa Dansepladsen, de fløjtede og pippede af Glæde, men vilde ikke flyve ind, før de andre vare forsamlede.

Paa Slaget syv manglede der da heller ikke et eneste Dyr uden den arrige Hamster, som gemte sig dybt nede i Jorden.

Men sikken en Trængsel der var ved Porten! Tælleapparatet var i uafbrudt Virksomhed, og Flagermusene hang ned for Indgangen som Portiører og trak Vingerne til Side, hver Gang nogen skulde ind, men lod dem straks falde for igen. Ingen maatte titte indenfor.

Kragerne gik om som Politibetjente og havde et rødt Rønnebær stikkende frem under Vingen, det var deres Politistav. De havde travt med at holde Orden og passe paa Lommetyvene. Musiktonerne lød henne fra Koncertsalen, og Karrusellen stod ikke stille hele Aftenen.

I de blankt polerede Nødde- og Kastanjeskaller sad Vipstjærter og Musvitter, smaa Skruptusseunger, Myrer, Skarnbasser og Oldenborrer, og alle snurrede de rundt.

Aa, det var dejligt! Det kildede helt ned i Bagbenene. Men en af Skarnbasserne, en Unge, kunde ikke taale at dreje rundt: den fik Kvalme og maatte løftes ned.

»Min egen Basse! min kære, lille Basse! det er ikke noget for dig,« sagde Moderen og bar den hen i en Hestepære og dækkede den godt til — og det hjalp. Svimmelheden gik over, og den vilde igen op at køre; men det fik den ikke Lov til; den maatte pænt gaa og holde Skarnbassemoderen i Haanden, og saa græd den.

»Græd ikke, min Snut,« sagde en vigtig Oldenborre, »der kan hænde dig værre Ting end det.« Og da Tivolis lille Garde i det samme kom forbi, glemte Skarnbasseungen Karrusel og Taarer, saadan morede den sig over at se alle de smaa Ræveunger marchere op i Række med Fløjter og Trommer og Bjørneskindshuer paa Hovedet.

Den lille Garde gjorde Lykke, hvor den viste sig, og

fik baade Kager og Gotter — og var ganske vigtig. Men gamle Rævefatter var stolt af sine Unger, som de kunde marchere, »man skulde tro,« sagde han, »de havde været i Tjenesten«.

Den stakkels Muldvarp havde ondt ved at komme frem i Trængselen med sin Barnevogn. Der sad fem smaa Muldvarpe i Vognen, og da de alle vare lige saa nærsynede som Moderen, og ingen af dem kunde taale det stærke Lys, var det ikke meget, de fik at se. Hvert Øjeblik truede saa den ene, saa den anden med at falde ud af Vognen, og hver Gang Moderen vilde stoppe dem ned igen, tabte hun sine Næseklemmer, og forfra og bagfra blev der skubbet til hende. Hun ønskede sig bare vel hjemme igen med de søde smaa.

Men Stæren havde saa ondt af den, at den kom hen og tilbød sin Hjælp. »Barnevogn«, sagde den, »vil jeg nødig trille; men hvis de smaa vil sætte sig op paa min Ryg, skal det være mig en Fornøjelse at vise dem om.«

Muldvarpen vidste slet ikke, hvorledes den skulde takke og bad Stæren besøge sig i sin underjordiske Bolig, og saa hjalp den Ungerne op paa Ryggen af den, men bad den endelig ikke flyve for højt med dem, at de ikke skulde styrte ned. Men den mindste Unge vilde hun ikke betro til andre. Den tog hun selv paa Armen og stak Paraplyen, som hun for Børnenes Skyld havde taget med, under den anden Arm.

Henne paa Dansepladsen gik det livligt til. Græshopperne, Faarekyllingerne, Uglen og Gøgen besørgede Musikken, medens Storken værdigt og højtideligt knebrende slog med Taktstokken. Musikanterne vare saa trætte, de kunde snart ikke mere. De havde smidt Frakkerne og sad i Skjorteærmer og bad om en lille Pause til at faa

Henne paa Dansepladsen gik det livligt til. Græshopperne, Faarekyllingerne, Uglen og Gøgen besørgede Musikken, medens Storken højtideligt knebrende slog med Taktstokken.

sig en lille Taar i. Men det vilde Haren ikke høre det mindste om.

»Nej, det gaar slet ikke an,« sagde den, »jeg maa danse hele Rækken igennem med dem alle — ellers bliver Damerne vrede,« og saa fidlede Musikanterne videre, og Haren engagerede dem alle. Ingen kunde danse Galopade som den! det var alle enige om; og saa var den mere dannet og finere i sit Væsen end Frøerne. De baade spyttede paa Gulvet, sagde flove Vittigheder og lagde Benene op paa Bordet. Og saa røg de Damerne lige ind i Ansigtet, og deres Paaklædning! ja, det lignede da heller ikke noget at møde i grønne Jægerdragter til Bal. En Frø havde endogsaa været saa næsvis, at da en lille Frøken Mus havde klaget over Træk og vilde have sit Sjal paa, havde han sagt til hende: »Føler De Træk, kan De jo tage mig om Halsen!« Det var uforskammet. »Nej! maa jeg bede om Haren,« sagde alle de unge Damer. Men til sidst kunde Haren heller ikke mere, og da Kotillonon kom, var den saa overlæsset med Sløjfer og Ordener, at den ikke vidste, hvor den skulde anbringe dem. Hele Halen var fuld af Sløjfer, ja, Spidserne af Ørene med — og den sank helt udmattet sammen. Den maatte hen og bade sig med Eau de Cologne. Midt paa Dansepladsen var der det nydeligste Springvand af duftende Vande fra Skovens Blomster. Naar Lysene brød deres Straaler heri, var det et yndigt Syn; alle vilde helst have Plads her omkring. Her var saa dejlig køligt. To gamle Tudser havde plantet sig her for hele Aftenen under et Par store, grønne Blade og var lige ved at stirre Øjnene ud af Hovedet for at se paa de dansende. Da Uglen nærmede sig dem, satte den sine Hornbriller paa og saa foragteligt paa dem. »Et Par Eddertaaser!« mumlede den og gik; den

vilde ikke være i Selskab med dem. Men Tusserne var slet ikke saa tossede endda. Der, hvor de sad, var svalt og køligt, og hvert Øjeblik væltede de sig ud i Bassinet og tog sig en lille Dukkert og holdt sig saaledes friske hele Aftenen.

Nydeligt var det at se de unge Sommerfuglepiger i gule Tarlatans Kjoler danse sammen, og flere ganske hvide svæve højt oppe i Luften. De var da heller ikke af Gulvet hele Aftenen, lige saa lidt som Guldsmædene i deres Guld- og Sølvflors Dragter. Men alle fandt de det for galt, som Hvepserne den Aften havde snørt sig. »Det er ligefrem ækelt,« sagde en tyk Oldenborrefrøken; »og enhver ved da, hvad der maatte komme ud deraf! Knæk! sagde det, og saa var deres unge Liv forbi. Nej! se paa mig, aldrig har jeg snørt mig, og derfor har jeg hele mit Liv haft en glimrende Appetit og udmærket Helsen, saa kan Herterne gerne lade mig sidde over og svirre om med disse tyndbenede og tyndlivede Damer som Stankelben og Hvepser,« og saa løftede den fornærmet Vingerne og vilde flyve. Men i det samme nærmede Pindsvinet sig, bukkede og bad om en Dans. Pindsvinet havde faaet saadan en Lyst til at træde Dansen, »men vi vil ikke danse for voldsomt,« sagde det. »Jeg holder nu ikke af Galopade, hvad mener Frøkenen om en langsom Vals?« Og Oldenborrefrøkenen nejede og mente, at det var netop den, hun allerhelst vilde danse, og saa dansede Pindsvinet og Oldenborren Langsomvals sammen, og efter den bleve de forlovede.

»Har De set Mage til Par?« sagde en lille Mus, Frøken Silkehaale hed hun. »Har De set Mage til klodset Par?«

»Skal vi to danse en rask Mazurka sammen?« spurgte en flot lille Frø hende.

»En Mazurka-Polka gaar jeg gerne med til,« sagde den lille Mus. Den var lidt nedladende over for Frøen og meget vigtig af sine Forfædre, som, det glemte den aldrig at fortælle, vare blevne balsamerede af de gamle Ægyptere.

Myggene vilde slet ikke danse med andre end deres egne, og egentlig kunde man ikke fortænke dem deri, sagde en Mariehøne, for ingen dansede saa let og gratiøst som de, og saa sukkede den, for ingen tænkte paa at spørge den, om den vilde danse, og den lille Mariehøne havde saa frygtelig gerne villet have sig en Svingom med den nydelige Guldbille, der sad lige over for den. Og selv syntes den, at den var saa nydelig i sin røde Kjole med smaa, sorte Prikker i, ja, lige saa pæn i det mindste da som den tykke Oldenborrefrøken, Pindsvinet havde engageret.

Naar Myggene dansede, holdt alle de andre helt op. Alle vilde se paa dem, og Musikken spillede helt andre og blidere Toner til deres Dans. De kom ind i hele Flokke, dannede høje Søjler, der snoede sig opefter og saa forsvandt pludselig. Eller de kom ind og dansede Elverpigernes Dans, de snoede sig, drejede sig, hyllede sig ind i et gennemsigtigt Slør og forsvandt lige med eet i rivende Fart.

»Serpentinedans« kunde de ogsaa danse — men den gjorde de sig kostbar med at opføre —, de dansede den egentlig kun for Kongen og Dronningen, og de syntes jo ikke at ville bære Festen med deres Nærværelse.

Men da Ravnen i sin smukke sorte Kjole og trekan-tede Hat og med Guldlorgnetten paa hviskede dem et lille Ord i Øret og overrakte dem en Buket, gav de dog efter,

og der blev en Raaben og Knurren, en Trampen og Klappen af Glæde.

I Koncertsalen skulde Nattergalen synge en Solo; men den havde saadan en Hjertebanken — den turde ikke. Nej! den fik aldrig Mod dertil. At vise sig for saa mange, det kunde den ikke, saa knækkede Stemmen over, det vidste den — og den kunde ogsaa bedst synge for de bedrøvede, og dem var her jo ingen af. Men saa fortalte man den om den sorte Snegls Sorg, og Ræven kyssede den paa Vingen og bad den om i det mindste at glæde ham med en lille Sang. Saa gav den efter og kom frem. Tarvelig og beskeden, klædt i graat, lidt forlegen nejede den — rømmede sig og tog nogle Triller for at prøve Stemmen, og saa begyndte den med Nodebladet i Haanden. Af og til lukkede den Øjnene helt i, og saa tænkte den paa den store Sorg, den sorte Snegl havde haft; hvor tungt det maatte være altid at bære Sorg, altid at gaa ene og sørgende gennem Verden. Jo mere den tænkte derpaa, jo dejligere lød dens Toner. »Som dybe Fløjtetoner!« sagde Firbenet, og den forstod det, for den var fin Musik-kender. Den sorte Snegl svømmede helt hen i Taarer, og selv Mikkel Ræv maatte liste bevæget ud af Koncertsalen. Den holdt ikke af, at nogen skulde se, den blev blød om Hjertet. Men saa sagde den, at den maatte hen at se til sin »lille Garde« — det var jo alle dens Unger —, at man ikke ødelagde dem med Gotter og Slikkerier.

Faarekyllingen foredrog en lille Solo paa sin Violin; »ganske net, men for ensformig,« fandt man. Nej! saa syntes alle bedre om det store Kor, som alle Sangerne opførte. Ja, det var ganske enestaaende, som de sang. Man skulde søge længe for at finde et saa godt sammen-sunget Kor. Af fuld Hals, af Hjertens Lyst sang de; og

deres Triller vare. saa klokkerene og klangfulde. De kunde magelig maale sig med de svenske Studenter. Skovens Dyr vare ganske forbavsede over de flinke Sangere.

Men nu havde man faaet nok af Musikken, alle skulde hen at se paa »Harlekin som Edderkop«. I sin brogede Dragt og med Briksen i Haanden gjorde den alle Slags Løjer og bortførte sin Kolumbine, en nydelig, hvid Sommerfugl, der spillede sin Rolle saa udmærket, som om Kolumbine selv havde indøvet den med hende. En stor Oldenborre, der havde malet sig ganske hvid, spillede Pjerrot. Den havde engang en Sommeraften inde paa Tivoli summet omkring og affuret Pjerrot, hvordan Rollen skulde spilles. Nu gjorde den alle hans Bevægelser efter. Alle Ungerne, der stod nedenfor og ikke kunde naa at se ham, maatte løftes op af Forældrene, og Fuglene tilbød at tage flere paa Ryggen. Tæppet maatte gaa op den ene Gang efter den anden, og Harlekin viste sig med Kolumbine, og Pjerrot-Oldenborren bukkede, saa den faldt bag over og sprællede med Benene uden at kunne komme op igen. Jubelen vilde ingen Ende tage. Lystigere og lystigere blev der. Rundt omkring saa man Muldvarpeunger, Flagermuseunger og Pindsvineunger, alle med smaa, røde Bal-loner i lange Snore.

Uglen og Storken spadserede gravitetisk omkring med Ræven, og Grævlingen roste Kragerne, fordi de havde røgtet deres Hverv saa udmærket; de fandt selv, der burde tilstilles dem en Orden hver.

Jo længer Festen varede, jo værre blev Støjen. Alle var rent ellevilde. Ja, det saa næsten ud, som om flere havde faaet »lidt i Hovedet«. Pindsvinet rokkede og væltede fra den ene Side til den anden og var saa højtrøstet, at dets forlovede gentagne Gange maatte hviske til det:

»Gaa nu ikke hen og gør Skandale.« »Smælderne« sloge Kolbøtter, saadan morede de sig. Det var knap nok, at der kunde tilvejebringes Stilhed, da Edderkoppen skulde gaa paa Line. Først løb den et lille Stykke ud paa den fine Traad, saa hilste den, løb baglængs et Stykke tilbage, firede sig ned i en Snor, dinglede deri, rullede sig op i Snoren og dansede uden Balancestang frem paa Linen.

Klappet blev der og raabt Dacapo — men Edderkoppen vilde ikke gentage sit Kunststykke, og der var heller ikke Tid dertil, nu skulde Fyrværkeriet begynde.

Haren havde, uden at nogen vidste det, for egen Regning telegraferet til Italien til de italienske Sankt Hansorme og spurgt, om de ikke havde Lyst til sammen med de brasilianske Billelarver, amerikanske Smældere og indiske Fluier, som den ogsaa havde telegraferet efter, at arrangere Fyrværkeriet. Alle havde de telegraferet tilbage: »Vi flyve med Glæde!«

Omkring Fyrværkeripladsen hang Sankt Hansorme som lange Lysguirlander og indhegnede Pladsen. Først kom en enkelt italiensk Sankt Hansorm som en lille Ildgnist. Flere og flere kom til, blussede og blinkede i Mørkningen. De dannede Sole og Hjul, der svirrede rundt — saa slukkedes de pludselig og skød igen op i Luften som Ildfunker. De saa ud som smaa Guldalfer, der fløj til Dans i den stille Sommernat. »Mere! Mere!« raabtes der fra alle Sider. Alle Ungerne skreg af Glæde med Undertagelse af Egernets; de bleve bange og raabte: »Duk! duk!«, og saa dukkede de sig dybt ned. Muldvarpeungerne holdt Poterne for Øjnene; de vilde saa gruelig gerne se det hele, men de kunde ikke taale det stærke Lys i deres Øjne. Nu samledes pludselig alle de italienske Sankt Hansorme i store Skarer. En Sankt Hansorm satte sig i Spidsen,

og saa fløj de rækkevis, saa de dannede en lang Hale, der bredte sig og lyste som Kornmod gennem Skoven.

Maanen kom nu frem; den vilde ogsaa være med. Den udsendte sine blaalig-hvide Sølvstraaler, og alle Træernes Blade og alle de smaa Blomster saa ud, som om de vare af Sølv.

»Det var næsten til at besvime over,« sagde en lille Musvit — men den besvimedes alligevel ikke, men raabte: »Om igen! om igen!«

Men nu gemte Maanen sig bag en stor Sky. De italienske Sankt Hansorme slukkedes som Stjerner paa Himlen, og der blev et Øjeblik ganske mørkt. Medens alle Dyrene ventede paa et nyt Nummer, gled to Stjerner ned ad Himmelen og kyssede hinanden. Det saa smukt nok ud, fandt man, men det var ikke noget nyt, det havde man set før.

Nej! der kom de amerikanske »Smældere«; de forstod det. De lyste i det skønneste zinnoberrøde, i gult og brunt svirrede de rundt, saa fløj de blussende sammen og dannede en stor Blomsterkurv, hvorfra de atter fløj ud. De indianske Ildfluer sluttede sig ganske uventet til dem. De havde Blus paa, og for hvert Vingeslag, de gjorde, futede det med grønlig og blaalig-hvid Ild. De brasilianske Billelarver kom nu ogsaa med og lyste snart i rødt, snart i grønt. Det var Pragtnummeret — og Afslutning. Nu kom der ikke mere, for der skal være en Ende paa al Ting, og netop naar man morer sig allerbedst, skal man høre op, det sagde ogsaa Kragerne, der knappede deres Frakker sammen og rokkede af Sted. Uglen satte nu sin høje Hat paa Snur og bød Uglemutter sin Vinge, og det var godt, hun tog den, for Fatter havde faaet lidt for meget og dinglede af Sted; men Uglemor

klemte ham i Siden og hviskede: »Pas paa dine Ben, Fatter!«

Alle Muldvarpeungerne vare faldne i Søvn i Barnevognen, og hjemad gik det ned ad Bakke, saa de kom hurtigt af Sted. Sneglene trak deres Slæb til sig og sneglede hjem. En stor Tussefader tog sine Unger paa Rygen. De smaa kunde ikke mere; det var langt over deres Sengetid, og hele den næste Dag sov de af Træthed. Ræven kommanderede: »Højre om«, og saa hilste hele den lille Garde og trak af. Men en af Frøerne havde forlovet sig med Frøken Silkehale, og da der ikke var Plads paa dens Cykle til hende, maatte Frøen følge hende hjem. »Det havde man, fordi man forlovede sig,« smaakvækkede den, tændte sin Cigar og slentrede af Sted med sin »Silkehale«. Pindsvinet vilde ogsaa have fulgt sin Oldenborrefrøken hjem, men kunde ikke, — det var fuld. Det laa sammenrullet og snorkede. Men Frøken Oldenborre vidste det ikke, og det var godt for hende; hun var altid bange for Skandale. Da hun ikke kunde finde sin forlovede, gik hun alene hjem.

Men inden man skiltes, følte alle Trang til at give Glæden Luft i et rungende Hurra — og saa knebrede, kurrede, gryntede, trillede, sang, summede, gøede, peb de — hvert med sit Næb og sin Snude — tre Gange et Hurra, saa det dundrede gennem Skoven.

Det sidste Hurra var saa vældigt, at Hamsteren for op og saa sig arrigt om. Men Haren sank overvældet sammen, tømte alle de tiloversblevne Flasker og gik mod Sædvane ganske langsomt hjem. Den havde ogsaa tænkt paa at forlove sig, men den vidste ikke, hvem den skulde vælge, og for Resten — det havde ikke saadan en Hast, — var man først Familiefader, gjorde man nok ikke saa

megen Lykke, som den havde gjort i Aften — og saa ventede den!

Men da alt var lukket og slukket, og ingen kunde se den, listede Hamsteren hen paa Pladsen, hvor Festen havde staaet. Den vilde snuse og se, om der ikke var efterladt nogle Levninger til den. Dem fandt den ingen af; der var gjort rent Bord. Der laa kun Rester af Sølv-mor og Guldflor, Damernes Slæb, der vare traadte itu, og Cigarstumper.

Men pludselig blev den staaende og lo onskabsfuldt. Der laa Pindsvinet, sovende? nej! døddrukkent, og det Syn gottede den. Saa havde da ogsaa den nogen Fornøjelse af Festen. Onskabsfuld som den var, fortalte den det til alle, som den traf paa, og saaledes kom det ogsaa Frøken Oldenborre for Øren. Men hun vilde derfor ikke opgive sit »lille Svin«, som hun kaldte sin forlovede. »Harde man først faaet sig en Kæreste,« sagde hun, »saa skulde man ikke slippe ham, fordi han en Aften som denne havde faaet sig »en Hat« — hun skulde nok vænne ham af dermed, og om ikke andet hjalp, saa puttede hun ham i en Maadeholdsforening.«

Men efter at denne Fest havde fundet Sted, blev Hamsteren næsten mere arrig og brummede: »Nu de har faaet Smag paa den Slags Gøgl, skal man vel næste Vinter ærgres med Skøjtøløberfester og Kaneballer og alt det Kram og Gøgl, de kan finde paa — men mig faar de ikke med, om de saa beder mig nok saa meget; nej! Skam om de gør!« Men ingen tænkte paa at bede Hamsteren med, for gnavne, arrige Folk er man helst fri for, baade i det daglige Liv og til Fester. Siger I ikke ogsaa det? Naar I nu engang ikke kan blive enige om, hvordan

I skal more jer, vil jeg alligevel ønske, at en vil være Hamster — for et Øjeblik — og sige, at der aldrig kommer noget ud af jeres Lag, fordi I ikke kan blive enige, — for saa tror jeg netop, der bliver Enighed og godt Sammenhold mellem jer.

Hvad mener I?

Drillepind og Arrigtrold.

»Jeg vil have min Dukke! Du skal give mig den, hører du!« og Maja stampede arrigt med sine smaa Fødder i den grusbelagte Havegang.

Jørgen, hendes Broder, stod ganske roligt og morede sig over at se hende saa arrig.

Det var nu en Skam af ham, for han havde hængt hendes allerkæreste Dukke, Lisbet, op paa en Gren, hvor den hang og dinglede. Maja kunde ikke naa den, og Dukken kunde hvert Øjeblik styrte ned og slaa sig ihjel.

Men Jørgen rørte sig ikke ud af Stedet.

»Giver du mig den ikke straks, dør jeg,« sagde Maja pludselig.

»Ja, dø du kun, lille Tulle, for saa kommer du i Himlen,« svarede Jørgen roligt.

»Det vil jeg slet ikke,« udbrød nu Maja højt grædende, og med Hænderne for Øjnene løb hun tudskraallende op mod Huset.

Hendes Moder, Fru Ballin, havde allerede fra Verandaen, hvor hun sad med sit Sytøj, hørt hendes Graad, og af Majas af Graad afbrudte Forklaring forstod hun, at

Lisbet svævede i Fare. Hun rejste sig og fulgte med Maja ned i Haven til Jørgen.

»Jørgen, tag straks Majas Dukke ned; naa, nu lidt hurtigt, hører du!« sagde hun, da Jørgen kun trevent gjorde Mine til at røre sig. »Saa, gaa saa op og lær dine Lektier,« sagde hans Moder, »og lad mig vide, saa snart du er færdig med dem. Du og jeg maa tale sammen.«

Jørgen gik. Han vidste, naar hans Moder saa paa ham med de Øjne og talte til ham med den Stemme, var hun vred paa ham.

Da Jørgen var gaaet, talte Fru Ballin med Maja.

»Du er alt for hidsig, Maja. Ser du da ikke, at det netop morer Jørgen at se dig saa arrig, naar han driller dig. Prøv engang at lade, som om du slet ikke mærker hans Drillerier.«

»Ja, men det er saa ækelt af Jørgen, som han driller mig. Jeg kan da ikke staa og se roligt paa, at Lisbet bliver hængt.«

»Saa bed ham pænt om at lade være at drille dig.«

Det lovede Maja, at hun vilde.

Da Jørgen var færdig med sine Lektier, talte han og hans Moder alvorligt sammen, og om Aftenen ved Tebordet sad begge Børnene tavse og stiltiende over for hinanden. Maja var ked over, at hun havde været saa hidsig, og Jørgen var ked over, at han havde drillet Maja. Saa sagde de God Nat til hinanden efter Tebordet, og begge havde de bedste Forsætter for den næste Dag.

Inde ved Siden af i en dejlig Villa boede Børnenes Bedstemoder. Hun var gigtsvag og kunde kun gaa lidt omkring i sin smukke Have ved Hjælp af sin Stok. Hendes bedste Glæde var den at samle Børn og Børnebørn om sig, og hvert Aar lejede hun det smukke Hus,

som Jørgen og Majas Moder boede i, hvis Have stødte lige op til Bedstemoderens. Det var snart hendes Fødselsdag, og Jørgens og Majas Fættre og Kusiner ventedes hver Dag.

Maja havde travlt med at faa et Par Muffediser færdige, som hun skulde strikke til Bedstemoder. De skulde strikkes af Silke, for det varmede saa dejligt paa Bedstemoders kolde, gigtsvage Hænder. Nu sad Maja nede i Lysthuset, og skønt det var Søndag, og hun egentlig havde mere Lyst til at lege, strikkede hun af alle Kræfter, fast besluttet paa i Dag ikke at lade sig drille af Jørgen.

Jørgen gik nede ved Søen og slog Smut og ventede paa, at Maja, naar hun hørte ham, skulde komme ned til ham. Men Maja havde al sin Opmærksomhed henvendt paa ikke at tabe Maskerne paa sit Strikketøj. Da hun ikke kom, slentrede Jørgen op i Haven, ind i Lysthuset til hende, fast besluttet paa i Dag ikke at ville drille Maja. Han satte sig lige over for hende og saa paa de smaa, flittige Fingre. Hvor var dog Maja egentlig sød, tænkte han, som hun der sad med sit hvide, stivede Forklæde over den blaa Søndagskjole og med det lange, krusede Haar, der som en lille Kappe faldt ned over Skuldrene.

»Hvad er det, du bestiller?« spurgte han.

»Det kan du da nok se, hvad det er, jeg bestiller,« svarede Maja.

»Ja, at du strikker, men jeg mener, hvad er det, du strikker?«

»Det er noget til Bedstemoder.«

»Noget?!« sagde Jørgen halvt vrængende efter hende.

»Ja, Moppediser.«

»Uh! du kan ikke sige ff,« begyndte nu Jørgen.
»Moppediser! Du strikker til Moppen.«

Maja kæmpede med den opstigende Hidsighed, sagde ingen Ting, men strikkede videre.

»Du skal faa det Æble, jeg har her i min Lomme, hvis du kan sige Muffediser,« og Jørgen viste hende et dejligt Æble.

»Jørgen,« bad Maja med undertrykt Heftighed; thi hun kom til at tænke paa, hvad hendes Moder den foregaaende Dag havde sagt. »Jørgen, lad være at drille mig, du ved jo godt, at du nu driller mig.«

Saa sad de lidt igen uden at tale; man hørte kun Strikkepindenes Klirren. Men som en ond Tanke skød det op i Jørgen: bare jeg turde trække Majas Strikkepinde ud af Maskerne. Saa listede han sig hen til hende og rev den intet ondt anende Maja Strikkepinden ud af Maskerne.

Dette var dog for galt! Med et højt Hvin for Maja ind paa Jørgen, stampede i Gulvet og ruskede ham saa eftertrykkeligt i Haaret, at hans Skrigen trængte helt op i Huset. Saa smed Maja sit Strikketøj paa Gulvet, trampede paa det, og hulkende, med begge Hænderne for Øjnene, udbød hun: »Saa, nu faar Bedstemoder ingen Mop—p . . .,« videre kom hun ikke.

Fru Ballin kaldte oppe fra Huset, og skrigende og skraalende løb Børnene op, raabende i Munden paa hinanden: »Jørgen har drillet mig,« »Maja har slaaet mig.«

»Husk, jeg vil ikke vide af, at den ene sladrer paa den anden,« afbrød Moderen dem. »I kan vente med at tale, til I blive spurgte.«

Og nu maatte Børnene, hver især, fortælle, hvordan det var gaaet til.

»Jørgen, gaa ned og hent Majas Strikketøj op,« sagde Fru Ballin. Og Jørgen gik.

»Mo'r, jeg bad ham lade være at drille mig,« sagde Maja og saa op paa sin Moder. »Men han kan vist ikke lade være,« føjede hun halvt undskyldende til.

Jørgen kom med Strikketøjet.

»Jørgen, sæt dig her hos mig. Du skal tage alle Maskerne op. Jeg ved, du kan det ikke, men jeg skal vise dig det, maaske saa Lysten til at trække Strikkepinde ud en anden Gang forgaar dig. Og du, Maja, gaar ovenpaa og lærer din Tabel.«

Der sad nu Jørgen med Strikketøjet i Haanden og maatte tage Maskerne op. Det var et Taalmodighedsarbejde: men han saa paa sin Moders Ansigt, at han kunde ikke slippe; her var en Vilje, han maatte bøje sig for. Uf! at han, en Dreng, skulde sidde med Strikketøjet i Haanden; ufl! hvor det harmede ham! og sikken et Taalmodighedsarbejde det maatte være at strikke. Der maatte han sidde og føje Maske til Maske, medens Fuglene kvidrede derude, og Solen skinnede ind ad Vinduet og kaldte paa ham. Ja, og nu kunde han høre Kølleslagene fra Krocketspillerne inde i Bedstemoders Have. Jørgen sukede dybt og skævede hen til sin Moder.

Da han omsider havde faaet Bugt med sit Arbejde, tog hans Moder begge hans Hænder og holdt dem i sine, medens hun talte med ham.

»Jørgen,« sagde hun, »bliver du ved paa den Maade med at drille Maja, gør jeg Alvor af at sende dig hjemmefra. Du bliver sendt til Sorø.«

Jørgen dukkede Hovedet helt ned. Komme hjemmefra!! Det var det værste af alt; for hans lille drilagtige Hjerte hang ved Hjemmet og dem alle derhjemme.

»Jeg vil ikke tage det Løfte af dig,« sagde hun, »at du aldrig mere maa drille Maja; men jeg paalægger dig paa det alvorligste, hver Gang Lysten til at drille Maja kommer over dig, at du saa hellere straks løber din Vej, til Lysten er gaaet over. Forsøg engang derpaa.«

Det lovede Jørgen.

Hele den paafølgende Uge legede Jørgen og Maja saa pænt sammen. Et Par Gange, hvor Lysten til at drille Maja kom op, sagde Jørgen bare: »Aa, vent lidt, Maja, jeg kommer straks,« og saa løb han tre Gange omkring Græsplænen; det hjalp. Naar han kom tilbage til Maja, var Lysten til at drille hende borte, og han legede igen med hende. Men Maja blev utaalmelig.

»Hvad er det for noget tosset noget, at du løber din Vej midt i Legen; det skal du lade være med, det er saa kedeligt,« og Maja stampede med sine smaa Fødder i Græsset. Men Jørgen vilde ikke fortælle hende, hvorfor han løb sin Vej.

Der var nu kun to Dage til Bedstemoders Fødselsdag, og der skulde være stor Fest hos Bedstemoder i den Anledning.

Men Bedstemoder var saa stille og saa saa bedrøvet ud. Alle fortalte de om det dejlige Foraar derude, og Bedstemoder kunde knap gaa Haven rundt med sin Stok, for Gigten var i dette Foraar saa slem ved hende.

Hun stod og saa paa den fattige Lugekone, der laa og lugede mellem Bedene nede i Haven. Hun havde sin lille Pige, Hanne, med; hun hjalp med at rive Ukrudtet sammen. Bedstemoder, som havde været saa flink og rørig tidligere, var ikke langt fra at ønske, at hun var Lugekone. Hvad hjalp hende alle hendes smukke Drivhuse og kostbare Blomster i Haven — de smaa Foraars-

og Markblomster, som nu myldrede frem i Skovene og Engene, dem kunde hun hverken komme ud at se eller at plukke — og det var netop dem, hun holdt allermest af. Det fortalte hun Lugekonen, da hun om Eftermiddagen betalte hende hendes Løn. Men Lugekonen syntes, at Fruens Blomster vare meget mere fine og nysselige end alt det »brogede Ukrudt« derude. Den lille, fattige Hanne, som stod og hørte derpaa, tænkte i sit stille Sind, at hun vilde gaa og plukke en hel stor Buket Foraarsblomster til Fruens Fødselsdag. Men det talte hun ikke til nogen om.

»Aa, Moder,« bad Maja og Jørgen, »maa vi faa Lov at gaa ud og plukke Foraarsblomster; det myldrer med Anemoner i Skovbunden, og langs Aaen staar saa mange Blomster. Aa, maa vi?«

»Ja, og tage vor Frokost med?« bad Børnene.

»Ja, naar jeg kan stole paa, at I vil være gode og artige Børn, der ikke driller hinanden eller bliver arrige,« og Fru Ballin saa fra Jørgen til Maja. Saa lovede de, at de vilde være gode, og med Kurven paa Armen med Smørrebrødet i kyssede de Moderen og vandrede af Sted.

»Jeg vil bære Kurven,« sagde Maja, saa snart de kom uden for Haven.

»Nej, Mo'r har givet mig den,« indvendte Jørgen.

»Ja, men — men . . . du skal da . . . ikke bære den hele Vejen. Hør, Jørgen, vi kan skiftes, ikke?«

Jo, det fandt Jørgen antageligt; og saa skiftedes de til at bære den.

Hvor var der dog dejligt ude i Naturen. Man kunde nok se paa alle Træer og Buske og de mange Smaablomster, at de hele Vinteren havde haft Fodpose — den varme, bløde Sne — over deres Rødder. Paa Enden af de fine Birkegrene hang de første fine Blade som smaa takkede

Hjerter; Bøgetræernes Knopper saa ud som metalglinsende Hylstre, og under de brune, mørke Stammer bredte det tykke, saftige grønne sig. Det blinkede i Spidserne paa Grenene som Tusinder af Guldpailetter, og som røde Perler sad Knopperne paa Frugttræerne. Kastanjeknopperne saa ud, som de vare dyppede i Tjære; men hvor Solen havde faaet Lov at kysse dem, der hang de unge Blade som smaa Fugleungers slappe Vinger, der endnu ikke havde faaet Spændstighed til at folde Vingerne ud. Slappe og slattede hang de. Deres større Brødre oppe i Træets Top, som fik mere Sol og Væde, havde vokset sig Mod til, de raslede med Bladene og raabte ned til de mindre: Prøv det bare, fold jer ud, det er Courage, I trænge til for at komme til Vejrs. Men de nyfødte Blade sænke sig undseligt. Modet kommer nok, naar de blive større. Overalt brune og gule Knopskæl! De buskede Pilemus se ud som fine smaa Lampekoste; hvide Bomuldstotter hænge parat til at løsrive sig og flyve ud for Foraarsvindens viftende Leg. Ja, dejligt var det derude i Naturen!

Jørgen og Maja plukkede og plukkede, alt hvad de kunde faa fat i.

»Nej! se her!« raabte Maja. »Blegrøde Anemoner! De er meget kønnere end de hvide, synes du ikke ogsaa, Jørgen?«

Jo, Jørgen var af samme Mening, og saa blev der smidt bort, hvad de først med saa megen Glæde havde plukket. Hver Gang de fandt nye og andre Blomster, syntes de, at de vare de smukkeste, og hver Gang bleve de forrige saa kastede bort.

Medens de sad og spiste deres medbragte Frokost, begyndte Maja at binde en Krans af Stjerneblomster og

Bukkar; men da hun ikke havde Lyst til at gøre den færdig, maatte den gaa samme Vej som Blomsterne. Og da Kurven havde staaet lige i Solen, uden at de havde givet Agt derpaa, hang alle de stakkels Blomster med bøjede Hoveder og gispede efter Kølighed og Skygge, bedrøvede over at være skilte fra alle deres smaa Søsken og Veninder. Saa maatte der plukkes nye, for Kurven skulde være helt fuld, og den nye, unge Skovbund saa saa gennemrodet ud, som om den »vilde Jagt« kunde være gaaet henover den.

Pludselig blev Maja saa træt og søvnig og vilde lægge sig ned i Stedet for at gaa videre.

»Du kan jo lægge dig til at sove, værsgod,« sagde Jørgen; »men jeg gaar op til Skovriderens.«

»Nej, Jørgen; vent og tag mig med,« bad Maja. »Men det er slet ikke kønt af dig, at du ikke kan sidde lidt hos mig, medens jeg et Øjeblik hviler mig. Du vil bare op til Toftes, fordi du tror, du faar Kager, naar vi kommer derop. Men Fru Tofte er ikke hjemme, og saa faar vi ingen.«

Jørgen satte et langt, flovt Ansigt op. Det var ganske rigtigt Kagerne, han havde spekuleret i.

»Du tør ikke,« sagde han til Søsteren, »blive her alene tilbage i Skoven, naar jeg gaar fra dig.«

»Jo, jeg tør,« svarede Maja. »Hvad skulde jeg være bange for? Hvem skulde gøre mig noget? Se selv,« og Maja lagde sig ned paa det bløde Mos, med Hovedet op mod en Træstamme.

Maja faldt snart i Søvn, medens Jørgen skyndte sig op til den nærliggende Skovridergaard. Men der var ingen andre hjemme end Jomfru Jørgensen og begge Pigerne, der stode midt i Foraarsrengøringen. Ingen bød Jørgen

ind — og Kager! dem vankede der nu slet ingen af. Uf! hvor det var ærgerligt! dem havde Jørgen netop spidset Munden efter!

Nu kunde han ikke dy sig længer. Skuffet og ærgerlig over ikke at faa de forventede Kager gik han. Nu maatte han finde paa noget. Han havde holdt sig i Skindet hele Dagen; nu maatte Maja drilles — bare lidt. Han vilde bare forskrække hende lidt, som hun dér laa og sov saa trygt. Der summede netop et Par Oldenborrer i Luften, bum! — der var en, der tønnede lige imod ham; han fangede den. Ja, nu vidste han det! han vilde fange nogle flere og saa . . .

Han havde faaet fat i fire Oldenborrer, og med dem kriblende og krablende i sine Hænder, listede han sig ganske sagte hen mod Maja, der sov med Armen under Hovedet og Blomsterkurven ved Siden af sig. Haaret hang løst om hende; Hatten var gleden af, og nu satte Jørgen Oldenborrerne i hendes Haar, og han blev siddende og ventede paa det Øjeblik, Maja skulde vaagne.

Oldenborrerne kravlede om i Majas Haar; de kunde hverken komme frem eller tilbage og filtrede sig ind i Haaret. Men en havde fundet Vej til Majas Øre, og med et pludseligt Skrig vaagnede hun, for op, kastede Hovedet haardt tilbage mod en Træstamme, greb sig til Øret og slog vildt om sig med de smaa Hænder — saa sank hun tilbage med lukkede Øjne, kridhvid i Ansigtet og med sammenpressede Læber. Der stod Jørgen, som bare havde villet drille »lidt«.

»Maja! Maja!« kaldte han grædende.

»Maja! kære, lille Maja, vaagn, kære Maja!« aa, hvor det jamrede i ham. Ikke en Lyd kom over hendes Læber. O! Gud! Maja var da ikke død?!

I det samme kom et Par Skovarbejdsmænd forbi. De blev staaende og saa paa den lille, blege Pige. Den ene trak sin Brændevinsflaske op af Lommen og lod Maja lugte til den, og han badede hendes Tindinger dermed; medens den anden søgte at befri hendes Haar for Oldenborrerne. Maja slog Øjnene op. O! Gud ske Lov, saa var hun da ikke død! tænkte Jørgen. Men aldrig saasnart fik Maja Øje paa Jørgen, før hun udstødte et Hvin, som dengang Oldenborren kravlede ind i Øret. Og hun lukkede Øjnene hurtigt som i Angest.

»Kom, Lars Jeppesen, kom og lad os bære hende ind til Toftes,« og begge Mændene bar Maja ind i Skovriderboligen, hvor Skovrideren nu selv var kommen for at faa sig en lille Middagslur. Da Maja igen slog Øjnene op, fik hun Næseblod, og hver Gang hun fik Øje paa Jørgen, holdt hun sig i Angest for Øjnene.

»Vi maa have Bud til Doktoren,« sagde Skovrideren, »og De, Lars Jeppesen, vil maaske gaa indenom og bede Fru Ballin komme herved. Sig, Maja er bragt til Sengs, og at det er bedst, at Fru Ballin selv kommer. Min Hustru kommer først hjem i Morgen.«

»Ja, hun har ladet sig skrække af alt det Kravl, der sad i Haaret paa hende. Synderligt nok, at Bæsterne har kastet sig over hende; der kravlede Skam hele fire om paa hende,« sagde Lars Jeppesen. Og nu fik Skovrideren Forklaring over, hvorledes de havde fundet Maja.

Jørgen havde i knugende Angest huget sig sammenovre i Hønsehuset. Han var angst, som han aldrig i sit Liv havde kendt det. Maja turde han ikke se — bleg og stille som hun laa paa sin Seng. Hendes Skrig stak ham endnu som Syle i Ørene. Han syntes, han hørte dem alle Vegne; og han stak Fingrene i Ørene. Og Blod, det

røde, flydende Blod havde han set. Sæt, Maja aldrig kom sig mere! og naar hans Moder kom — aa, nej! hvor skulde han flygte hen? Hende turde han ikke se. Det var ham, jo, ham var det, som havde dræbt Maja.

Medens Jørgen sad rystende af Angest og lyttede efter Doktorens Komme, og Maja laa stille og bleg paa Sengen, og Jomfru Jørgensen stod bøjet over hende, gik lille Hanne i Skoven for at plukke en stor Foraarsbuket til Fru Ballins Moder.

Men hvad var det? her laa jo en hel Mængde afrevne, hvide Anemoner. Hvor de hang med Hovedet! Og her, nej! tænkte Hanne, hvem havde dog kunnet nænne at rykke alle de Stjerneblomster op og igen smide dem bort? Hanne samlede dem og dækkede dem med sit Forklæde for at skærme dem mod Solen. Ganske varsomt og kærligt tog hun paa dem. Hun havde saa gerne plukket nye, friske Blomster, havde glædet sig dertil. Men nu syntes hun, det vilde være Synd at rive nye op; her laa jo saa mange. Bare hun kunde faa dem stænkede med lidt Vand! Ja, dernede ved den lille Aa, dér skulde de køles. Og Hanne holdt alle Stilkene ned i det friske, kølige Vand, og Blomsterne, syntes hun, løftede deres Hoveder, og hun syntes, de nikkede til hende; og — ja, nu duftede de jo!

Medens hun sad og ordnede dem, kom Fru Ballin ilsomt gaaende forbi. Hun hverken nikkede til Hanne eller sagde God Dag; hun saa ud, som om hun slet ikke saa Hanne. Alle hendes Tanker vare hos Maja.

Men Bedstemoders Fødselsdag den næste Dag blev ingen Festdag. Hannes smukke Buket Skovblomster blev Bedstemoders bedste Glæde. De stode i en stor Glas-kumme paa Bordet, og Bedstemoder glædede sig mere over dem end over alle de fine Buketter med Kransekage-

papir og Kniplingsmanchetter, som prangede paa Bordet. Lille Hanne kom ind og fik Chokolade og fortalte Bedstemoder om, hvor dejligt der var ude i Skoven.

Ja, det var en sørgelig Dag, Bedstemoders Fødselsdag, den store Festdag i Aaret. For Maja laa syg hos Skovriderens, og Fru Ballin kunde ikke gaa fra hende. Maja havde slaaet sit Hoved slemt mod Træstammen, da hun vaagnede i Angest. Nu laa hun med Feber og slog ud med Armene og raabte: »Bort! bort!« Og da hun i Døraabningen fik Øje paa Jørgen, der havde vovet sig ind i Huset for at faa at vide, hvad Doktoren havde sagt, havde hun skreget ligesom dengang inde i Skoven og raabt: »Bort med Jørgen!«

Saa vidt var det kommet, at Maja, hans kære, lille Søster Maja, aldrig mere vilde se ham. Men Jørgen havde, da Doktoren skulde køre bort, set paa ham med saa angestfulde, bedende Øjne, at Doktoren havde spurgt: »Hvad har du, min lille Fyr, paa din Samvittighed?«

Samvittighed! ja, den var saa tung. Jørgen kunde ikke længer bære det alene, og saa fortalte han Doktoren, hvordan det hele var gaaet til. Og Doktoren var gaaet ind i Huset igen og havde talt med Fru Ballin og sagt, hun maatte sørge for, at Maja ikke fik Jørgen at se.

Men hver Dag, naar Doktoren kom, sørgede Jørgen for at være der i Nærheden.

»Dør hun?« hviskede han angestfuldt.

Doktoren havde helt Medlidenhed med Jørgen, for man kunde nok se paa hans Ansigt, at han havde lidt større Straf i disse Dage, end hvis hans Moder havde slaaet ham eller talt haarde Ord til ham. Helst vilde han sidde paa Trappen, der førte op til det Værelse, hvor Maja laa, og høre efter alt, hvad der foregik deroppe.

Allerhelst vilde han titte ind i Værelset, men det fik han ikke Lov til. Saa gik han ud i Skoven, lagde sig paa Maven og borede sit Ansigt ned i det halvvisne Løv, og her laa han og græd. Sæt, Maja døde! han havde jo selv sagt, den Dag han havde hængt hendes Dukke op i Grenen, og hun stampe havde forlangt den tilbage: »Dø du kun, lille Tulle!« Aa, dette var ikke til at holde ud! Nu skulde han sendes hjemmefra, helt ned til Sorø! Bort fra dem alle, som hans lille Hjerte hang ved. Og han græd stille, sagte: Fortvivlelsens Taarer.

»Men Jørgen dog,« hørte han pludselig nogen kalde.
»Hvad ligger du her for?«

Det var den lille Hanne, som var ude at plukke Ane-moner, som hun vilde sælge. Til hende betroede Jørgen nu sin Hjertesorg. Og Hanne trøstede, saa godt hun kunde.

»Du skal se, Jørgen, Maja kommer sig nok, og naar du beder din Moder beholde dig hjemme og lover aldrig mere at drille Maja, faar du bestemt Lov til at blive hjemme,« trøstede Hanne.

»Nej, saa kender du ikke Mo'r. Naar hun har sagt en Ting, gør hun altid Alvor af det,« sagde Jørgen og rystede sørgmodig paa Hovedet.

»Du skulde plukke nogle Blomster til Maja,« sagde Hanne; »du kan tro, hun vilde blive glad derfor.«

Men Jørgen rystede igen paa Hovedet. Han var saa forknyt.

»Jeg maa slet ikke komme ind til hende, — jeg faar hende maaske aldrig mere at se.«

Ja, det maatte være forfærdeligt, tænkte Hanne og vidste ikke, hvad hun mere skulde trøste Jørgen med, hvorfor hun gik sin Vej og begyndte at plukke sine Blomster.

Men da Hanne var gaaet, kastede Jørgen sig igen ned i Mosset og bad: »O, Gud! du maa ikke lade Maja dø! og du maa ikke lade mig blive sendt hjemmefra!«

I det samme fik han Øje paa nogle vilde Jordbærblomster. Dem holdt Maja saa meget af; dem vilde han plukke til hende og bede sin Moder give hende dem, og skyndsomt plukkede han en hel Buket. Saa lyttede han, han syntes, han hørte en Vogns Rullen, det var bestemt Doktorens. Han maatte løbe for at naa ham og høre, hvordan Maja havde det i Dag.

Men oppe i Skovridergaarden var Maja nu i god Bedring. I Dag havde hun for første Gang spurgt efter Jørgen. Hun vilde saa gerne vise ham den nye Billedbog, som Bedstemoder havde sendt hende.

»Ja, nu maa vi først høre, hvad Doktoren siger, om han giver Lov dertil,« mente Fru Ballin. Men da Doktoren havde set sin lille Patient, og Fru Ballin fortalte ham, at Maja havde spurgt efter Jørgen, mente Doktoren nok, at det kunde gaa an.

»Der har vi ham jo,« sagde Doktoren, der, ligesom han stod i Begreb med at stige op i Vognen, fik Øje paa Jørgen, der med sine Blomster i Haanden saa paa Doktoren med et Par bedende Øjne.

»Naa, jeg kan nok se, hvad du har paa Hjerte,« sagde Doktoren. »Ja, et lille Øjeblik kan du faa Lov til at se til Maja.«

Aa, hvor Jørgen blev glad! Der stod han nu i Døren til Majas Værelse. Han turde næsten ikke gaa ind. Men da Maja saa ham, vinkede hun ad ham, og det gav ham Mod. Han gik ind og lagde Jordbærblomsterne paa hendes Seng.

»Men Jørgen dog, hvor turde du plukke dem, Mo'r har jo sagt, at de Blomster, der sætte Bær, skal vi lade staa.«

Jørgen saa betuttet ud.

»Ja, men for een Gangs Skyld og til dig, Maja, turde jeg nok,« mente han.

Saa saa han saa kærligt paa Maja, der endnu laa der med Bind om Hovedet. For Stødet mod Træstammen havde næsten været værre end Angsten for Oldenborrerne.

Nej, aldrig i sit Liv skulde han drille hende mere, tænkte han; aa, han skulde være saa god imod hende. Og saa fik han hver Dag Lov til at komme og besøge hende, og de saa Billeder sammen, og Jørgen plukkede Blomster til hende — og undrede sig over, at slet ingen talte til ham om at komme til Sorø.

Men den Dag, da Maja skulde op for første Gang, kaldte Fru Ballin Jørgen ind til sig.

»Jørgen,« sagde hun, »kan du huske, at jeg sagde dig, at hvis du een Gang til drillede Maja, var jeg nødt til at sende dig hjemmefra?«

Aa, nu kom det alligevel, tænkte Jørgen og bøjede Hovedet, idet han stammede et sagte Ja.

»Du tror maaske, jeg har glemt, hvad jeg dengang sagde?«

Nej! Jørgen mærkede nok, at hun ikke havde glemt det. Han kendte ogsaa sin Moder godt nok til at vide, at hun aldrig glemte, hvad hun engang havde sagt. Han sukkede dybt.

»Jørgen,« sagde hans Moder, »jeg har set, hvor bedrøvet du har været over din letsindige Handlemaade, og jeg tænker, du har lidt saa meget i denne Tid for Majas Skyld, at jeg for denne ene Gang ikke vil gøre Alvor af at sende dig til Sorø.«

»Mo'r!« kom det stammende ud af Jørgen. »Mo'r! faar jeg virkelig Lov til at blive herhjemme hos jer alle? Aa, Tak, Tak; jeg skal aldrig drille mere, selv om Maja...

Han gik ind og lagde Jordbærblomsterne paa hendes Seng.

ja, Mo'r, jeg lover dig, at jeg skal vogte paa mig selv, blot jeg faar Lov at blive hos dig, Maja og Bedstemoder.«

Og saa kyssede Jørgen sin Moder og løb op til Maja; han maatte dele sin Glæde med hende. Det var, som om en tung Sten nu var væltet fra hans Hjerte.

»Maja! Maja! tænk dig, jeg skal ikke sendes til Sorø. Mo'r har i Dag, lige nu, sagt det. Ja, hun har selv sagt det. Jeg skal blive hos jer som altid — naar jeg vil lade være at drille.«

»Kære Jørgen!« sagde Maja, »hvordan skulde jeg dog have holdt det ud uden dig, naar jeg vidste, du sad nede i Sorø, og jeg ingen havde til at lege med, Jørgen! hviskede hun, »du skal slet ikke mere faa Lejlighed til at drille mig, for jeg vil ikke bryde mig mere derom. Jeg vil ikke blive arrig. Ja, jeg mener, jeg vil prøve paa, om jeg kan lade det være.«

Og Børnene holdt Ord. Naar Jørgen glemte, hvad han havde lovet, og hans gamle Drillelyst kom over ham, hviskede Maja bare: »Oldenborre«, og naar Maja blev hidsig og stampede i Jorden, sagde Jørgen: »Der var engang en »Arrigtrold«, som ikke hed Maja« — og saa var Drillerierne og Arrigskaben fløjet bort som Fnug for Vinden. Og Jørgen og Maja blev hele Livet de bedste Legekammerater og Venner og holdt sammen, ogsaa som voksne.

Og det er en dejlig Ting at have en god og kærlig Broder, man kan holde af og stole paa for hele Livet, og den Broder, der til Kammerat og Ven har en kær, lille Søster, som har aabent Øre og Hjerte for alt, hvad der ligger ham paa Sinde, og som vil trøste ham, naar han trænger dertil, ham ønsker jeg til Lykke.

Og I vist med?

Jomfru Richeberta,

frit fortalt efter et Sagn.

For mere end 600 Aar siden levede der en rig Jomfru i en By i Holland, som hed Stavoren. Den laa lige ved den store Havbugt Zuydersøen, som I nok alle kende. Byen havde en udmærket Havn, og Tusinder af Skibe søgte ind til den, saa den tit lignede en hel Skov af Master. Alle Nationers Flag og Vimpler vajede fra Toppene; det var et stolt Syn, og Indbyggerne vare da ogsaa glade og stolte af denne deres Havn, og det var jo ikke saa underligt, for de mange Skibe fore viden om og bragte kostbare Ladninger med fra alle Verdens Hjørner og tilførte derved Byen store Rigdomme. De fleste af Indbyggerne i Byen vare da ogsaa rige Handelsfolk, som ejede kostbare Huse. Ja, mange lod endog deres Huse bygge som Paladser med kostbare Marmortrapper og Marmor gulve. Væggene beklædte de med tunge Silkestoffer, hentede fra Orienten, eller de lod dem indlægge med de fineste Træsorter, og i Stedet for Jærn anvendte de Guld og Sølv til Beslag paa Døre og Porte.

I saadanne Huse gaves der Gæstebud, der i Pragt og Luksus overgik hverandre. Enhver vilde være den første

til at stille sine Kostbarheder til Skue. Men ingen af de rige Købmænd i Stavoren kunde dog maale sig med Jomfru Richeberta; ingen havde saa mange Skibe som hun, og ingen et saadant Held med sine Spekulationer. Hun ejede næsten en hel Handelsflaade, som hun sendte ud til de fjernest liggende Egne, og Skibene vendte tilbage med de kosteligste Varer, Smykker, Perler og Ædelstene, hvormed hendes Paladser saa bleve udsmykkede.

Men til at bruge saa stor en Rigdom paa rette Maade hører der et ydmygt Sind, og havde Jomfru Richeberta haft det, vilde hun kunne have haft megen Glæde af al sin Ejendom, og hun vilde kunne have tørret mange Taarer. Men hendes Hjerte var haardt og koldt — og for de fattige var det helt tillukket. Og jo mere hendes Rigdom tiltog, jo mere voksede ogsaa hendes Stolthed. Men hendes smukke Ansigt mistede tillige sin Skønhed; Trækkene bleve haarde og kolde, og hun var ikke elsket af nogen.

Hun gjorde store Gæstebud, som alle de rige i Byen bleve indbudne til, ikke fordi hun brød sig om at se dem hos sig, men fordi hun følte Tilfredsstillelse ved at vise dem, at hun var rigere end de, og at hun i Overdaadighed og Ødselhed overgik dem alle.

Der skulde nu netop finde en saadan Fest Sted i hendes rige Palads. Jomfru Richeberta vilde overstraale alle. I Venedig og Lyon havde hun for uhyre Summer ladet sin Dragt væve i søgrønt Atlask med Guldtraade og alenlangt Slæb, udsyet med Guldblomster. Ingen maatte bære Mage til den, og til Fabrikken, hvor Tøjet var blevet vævet, havde hun sendt den Befaling, at Mønstret straks skulde tilintetgøres. Over Skuldrene havde hun en hvid Fløjels Kappe, kantet med det dyreste Pelsværk og indsyet

med kostbare Perler og Diamanter. Perlerækker vare slyngede om Hals og Arme; paa de grønne Atlaskes Sko tindrede Diamanter, og paa Hovedet mellem de sorte Fletninger sad en Fugl af Diamanter, som vippede med Halen.

Men ikke nok hermed; fra Indien havde hun ladet komme lysende Insekter, som kaldes Cucujo. Disse lysende Ildfluer vare indsyede i Flors- og Tylls Sløjfer og anbragte rundt omkring paa Dragten mellem Perlerne og Diamanterne. De funkledede som Ildglimt ved hver af hendes Bevægelser og tindrede paa hendes Dragt fra Top til Taa. Naar Festen var til Ende, skulde hendes sorte Slavinde løse alle Sløjferne op og kaste Ildfluerne i et af Staaltraad flettet Bur, stænke dem med Vand og give dem friske Sukkerrør — saa lyste de igen den næste Aften.

Værelserne vare ligeledes udstyrede med en fyrstelig Pragt. Overalt kostbare Malerier og Billedhuggerarbejder, rige, brogede Tæpper, sjældne Planter og Blomster, hvorimellem tropiske Fugle, medens Taffet bugnede af massivt, lueforgylt Sølvtoj med udsøgte Retter og Vine og oplystes straalende af Skæret fra de kostbare Krystallamper. Og midt i denne Pragt stod Jomfru Richeberta triumferende og modtog sine Gæster, som alle beundrede hende.

Da Festen var paa sit Højdepunkt, nærmede Jomfru Richebertas Slavinde sig til hende. Knælende for sin Herskerinde meldte hun denne, at en fremmed, der var kommen langvejs fra, ønskede at blive indladt. Rygtet havde fortalt ham om Jomfru Richeberta og alle hendes Skatte, og hidlokket deraf var han rejst den lange Vej.

»Før ham ind!« bød Jomfru Richeberta, og Slavinden fjernede sig. Kort efter stod den fremmede i Hallen. Han studsede, en saadan Pragt overgik endogsaa, hvad han,

den vidtberejste, havde set hos Konger og Fyrster. Richeberta saa hans Forundring og frydede sig. Han var en smuk, ældre, men kraftig Mand, klædt i sit Hjemlands, Orientens, maleriske Dragt. Han bøjede sig for Jomfru Richeberta og ventede, som det var Skik og Brug i hans Land, at hun til Velkomsthilsen skulde byde ham Salt og Brød. Men paa hendes overdaadige Bord, som bugnede under de kosteligste Sager — indiske Svalereder og ud-søgte Frugter —, var Brødet, det kraftige, nærende, daglige Brød, banlyst.

Jomfru Richeberta førte den fremmede til Bords og lod ham tage Plads ved sin Side. Alvorlig sad han der uden med et Ord at beundre alle de mange Herligheder. Han tog kun lidt til sig af alle Retterne, og da han havde vederkvæget sig, fortalte han om sine Rejser, om fremmede Lande og Folk, om deres Sæder og Skikke, om sine Oplevelser og Hændelser, og til sidst talte han i varme Ord om al jordisk Lykkes Forgængelighed og Tomhed.

Alle Gæsterne lyttede med levende Interesse til den gaadefulde Gæsts Tale, alle — med Undtagelse af Jomfru Richeberta. Hun havde ventet, at den fremmede Gæst vilde have lovprist hendes Rigdom og glimrende Fest, og hendes Forfængelighed følte sig saaret over hans Tavshed. Til sidst kunde hun ikke udholde det længer og spurgte ham, hvad han syntes om al den Pragt og Rigdom, han her blev Vidne til.

»Jeg maa indrømme,« svarede han, »at jeg knap nok hos Konger og Fyrster har fundet en saadan Pragt og Overdaadighed, og netop derfor tilstaar jeg, har det undret mig hos eder at savne det ypperste, som Jorden overhovedet kan frembringe.«

Alle trængte nu ind paa den forunderlige Gæst og

forlangte, at han skulde udtale sig nærmere. Men han var ikke at formaa til at sige mere derom, og da man trængte end mere ind paa ham, unddrog han sig Mængden, fjernede sig i al Stilhed, og ingen saa ham mere . . .

Richebertas Stolthed og Nysgerrighed var ægget til det højeste, saa hun ingen Ro havde paa sig. Hun, som ejede alt, hvad Lande og Have kunde frembringe, hun skulde mangle det bedste af alt? Hun lod vise Mænd, Sandsigere, Tryllekunstnere kalde — men ingen kunde sige hende noget, som hun manglede.

»Lad min Skibshøvedsmand komme,« bød hun. Skibe vilde hun lade udruste, der skulde gennemsejle Havene og standse ved alle Lande; de skulde forske efter dette ubekendte, kostelige Gode, og intet Skib maatte vende tilbage, før dette det ypperste af alt var fundet. Skibshøvedsmanden bøjede sig dybt for sin Herskerinde og stak i Søen uden at ane, hvorhen han skulde styre sin Kurs. En Del af sine Skibe lod han drage mod Øst, en Del mod Vest, medens han selv om Bord paa det største paa Lykke og Fromme lod sig drive, hvor Vinden førte ham hen.

Efter nogen Tids Forløb viste det sig, at der var trængt Søvand ind i Skibet, som fuldstændig havde ødelagt Melet og Brødet, saa det ikke kunde tjene til Næringsmiddel. Vin og Luksusspiser manglede det ikke paa, men Savnet af det daglige, nærende Brød følte paa det dybeste af Høvedsmanden og hans Folk. I denne Kvide stod det klart for ham, hvad der var det kosteligste og uundværligste af alt. Hvad havde nu al Verdens udsøgte Retter og Krydderier, Indiens duftende Vande, Havets Perler eller Bjærgenes Guld at betyde mod Guds Gave: det uundværlige, uskatterlige, nærende og vederkvægende

Brød? Nu forstod han den dybe Betydning af de gaadefulde Ord, som hin sælsomme Gæst havde udtalt ved Festen, og hurtigt tog han sin Beslutning. Han styrede sin Kurs til en af Østersøens Havne, og der indtog han en hel Ladning af den dejligste Hvede, som han sejlede tilbage til Stavoren med.

Aldrig saa snart var han landet, før han forlangte Adgang til Jomfru Richeberta. Hun studsede, da hun saa ham; hun havde ikke ventet ham saa snart.

»Naadige Herskerinde,« begyndte han. »Nu ved jeg, hvad der er det kosteligste og bedste af alt; jeg har fundet det og bragt det med i Mængde.«

Og nu fortalte han Jomfru Richeberta, hvorledes han var kommen til denne Erkendelse, og at den hemmelighedsfulde Gæst kun kunde have ment Brødet. »Jeg haaber, Herskerinde,« sluttede han, »at have udført eders Befaling til eders Tilfredshed.«

Men Jomfru Richeberta var af en anden Mening. Med Nød og næppe kunde hun tæmme sin Vrede, og idet hun tilkastede ham forbitrede Blikke, sagde hun:

»Fra hvilken Side har Skibet indtaget denne Ladning?«

»Fra den højre,« svarede Høvedsmanden.

»Godt!« raabte hun overmodigt, »jeg befaler jer nu hurtigt at kaste hele denne Ladning fra venstre Side ud i Havet.«

Forgæves forestillede hendes trofaste Tjener hende, hvilken Synd hun begik ved denne Befaling.

»For Guds Skyld,« sagde han, »betænk, hvad I fordrister eder til. Tilintetgør ikke denne Guds rige Gave,« bad han, »betænk, hvor mange fattiges Sult I dermed kan stille.«

Da alle Forestillinger forbleve frugtesløse, sendte han en Skare trængende til hende for at blødgøre hendes stolte Sind; men heller ikke dette Syn standsede hende i hendes haardhjertede Beslutning. Og hele den rige Ladning blev i hendes eget Paasyn under Mængdens Jammerskrig og Forbandelser styrtet i Havet.

Men ud af disse Korn, som i Menneskets Haand kunde være blevne til saa rig en Velsignelse, spirede en Fordærvsens Sæd frem. Nede i Dyndet paa Havets Bund fandt Kornet rig Næring; det skød op som en Skov af Straa — men uden Aks. Højere og højere voksede de golde Straa, til de naaede Havets Overflade. Sandbunden højnedes, og der dannedes en stor Sandbanke udenfor Stavorens Havn. Byens utallige Skibe, ogsaa Richebertas, havde nu ikke mere et sikkert Tilflugtssted og bleve et Offer for de rasende Bølger. Byens blomstrende Handel og Rigdom hørte op, haarde Slag traf den stolte Jomfru Richeberta, saa hun fra sin Lykkes Tinde sank ned i den dybeste Nød og Elendighed og kun holdt Livet oppe ved at gaa om med Tiggerposen.

Men Havet, der nu var som en lukket Bugt, rasede med fornyet Styrke mod Strandbredden.

Det var en mørk Stormvejrsmat, Lynene glimtede i den sorte Luft, Havets hvide Skum sprøjtede højt over Digerne, og Stormen tumlede med Skibene. — Da hørtes pludselig en rullende Lyd — Diget var brudt, og med vild Rasen styrtede Vandet skumfraadende ind over Byen som et Rovdyr, der længe har ventet paa sit Bytte.

Der, hvor engang Byen Stavoren laa, ruller nu Zuyder-søen sine tunge Bølger.

Men paa stille, klare Dage, naar Havets Overflade er rolig, se Skipperne med Rædsel endnu den Dag i Dag dybt nede paa Havets Bund stolte Taarne og Porte, Gader og Paladsernes høje Gavle. Det er den engang saa blomstrende, smukke By, som de se ligge dybt nede paa Havsens Bund, omkredset af Hajer og vilde Søuhyrer.

Urtekræmmeren.

I mange Aar havde Frantsen haft Kælderbutikken paa Hjørnet af Regnegade. Der var lidt mørkt og lidt gammeldags dernede. Smaa, bitte Ruder, en Klokke, der ringede, naar man traadte paa Trappetrinet, og ingen fikse Udstillinger i Vinduet. Frantsen selv begyndte at blive gammel, og hvad der var det allerværste — Frantsen blev gnaven, sagde Kunderne.

Om det nu var denne hans Gnavenhed eller den lidt forældede Butik, det er ikke godt at sige, men vist er det: Kunderne bleve færre. Frantsen vilde nødig indrømme det; men hvert Aar viste det sig i hans Bøger, at Indtægterne vare mindre. Saa maatte han bide i den sure Citron, som han sagde, og se sig om efter en Svend, der kunde hjælpe ham og Handelen paa Fode. Svende var der nok af, men ingen, som Frantsen syntes om. Endelig mente han dog at have fundet den rette i en blond, krøllet Urtekræmmer-svend. Ja, krøllet, dengang Frantsen antog ham, men vandkæmmet og med Skilning midt i Panden, da han til November overtog Pladsen. Meyer, som han hed, var nemlig altid paa allersidste Mode, og han vilde hellere have ladet sit Liv end svigte Moden.

At det var en nydelig Urtekræmmersvend, som gamle Frantsen havde faaet fat i, vare alle Pigerne enige om. Saa fiks. saa vittig! ja, ligefrem »sød«, erklærede de, og flere af de gamle Kunder vendte igen tilbage til Frantsen. Meyer fik Lov til at arrangere Udstilling i Vinduet; før havde Frantsen bare lagt Svedsker, Citroner og Figen lige ned i Kasserne i Vinduet; men Meyer lavede Pyramider af Appelsinerne og lagde Svedskerne i Stjernemønstre i Æskerne, og ved Juletid fik han kinesiske Lygter anbragte i Vinduet. De hvide og røde Julelys trak han paa Snore eller stablede dem op, saa de dannede Haller med Søjlerækker. Deri stillede han saa smaa Nisser af Sæbe eller Chokolade og hængte Knallerter i Guldpapir op derimellem. Hist og her fik han kinesiske Vifter anbragt. »Kineseriet« var paa Moden; det trak, og Klynger af Smaabørn stode udenfor og sendte længselsfulde Blikke gennem Vinduet, og hvem der kunde det, ofrede sine Tører til Frantsens Pengeskuffe.

Men naar Meyer talte til Frantsen om, at han dog skulde lade Spejlglasruder sætte i Vinduet og faa Klokke paa Døren i Stedet for paa Trappen, kan det nok være, at Frantsen blev vred.

»Saadan noget Skaberi,« sagde han. »Store Spejlglasruder her i min Butik! Nej, vil Folk ikke komme for Varernes Skyld, saa kan de blive borte. Den Slags Trækplastre bliver der intet af, saa længe Butikken er min,« og saa sendte han Meyer et arrigt Blik, som om han vilde sige: »Her er jeg Herre! og ikke du.«

Men for gnaven turde Frantsen nu ikke være mod sin nye Svend, for han saa godt, at han havde det rigtige Greb paa at ordne det hele efter Nutidens Fordringer, og

han var heller ikke blind for, at mange af Pigerne bare kom der for Meyers Skyld.

»Et Brev? lille Jomfru, mig faa Lov at sætte Frimærke paa.« »Vejviseren? mig faa Lov at slaa op for Dem, lille Jomfru.« »Tillader De, at jeg skriver uden paa Deres Brev?« Og i Regelen tillod man det; for Meyer skrev saa smuk en Haandskrift. Saadan gik det hele Dagen. Kom en lille, fattig Dreng eller Pige ned i Butikken, trak han Skuffen med Svedsker ud. »En lille Svedske i Tilgift, kunde nok smage? Eller hvad mener man om saadan en i Tilgift?« og han holdt en Lakritsstang op — og der var ingen, der sagde nej.

Og saa alt det Bynyt, han vidste! Og vidste han ikke noget, saa lavede han lidt. »Har De hørt det, Madam Petersens Kat er druknet?« »Har De hørt det, Etatsraadindens Datter paa anden Sal er bleven forlovet med Løjtnanten i Baghuset?« »Har De hørt det, der skal være Bal i Urtekræmmerforeningen?«

Ja, han var virkelig sød, fiks, vittig, køn og morsom, og dertil saa velklædt. Pladering paa Fingeren, Slipsnaal i Brystet, og begge Dele saa ud, som om de vare ægte. Om Sommeren, naar han tog i Skoven, bar han lysegraa, høj Hat og lysegraa Paletot paa Armen — Silkeforet deri glemte han aldrig at vende ud. — At baade Hatten og Paletoten vare lejede for de Timer, han tog i Skoven, var der ingen der vidste uden netop den Mand, af hvem han lejede Stadsen.

Han havde nu i femten Aar været i Frantsens Tjeneste, og denne havde faaet sin Svend saa kær, at han havde faaet ham til at flytte sammen med sig. Paa sine gamle Dage følte Frantsen sig noget ene, og han kunde godt lide den unge, muntre Fyr, som godt vidste, at Frantsens

Gnavenhed ikke havde stort at betyde, men snarere var en kedelig Vane.

De skulde netop en Aften til at lave kinesiske Lygter og Vifter sammen. Dem lavede de selv af »ægte« kinesisk Papir, »det kan De stole paa,« sagde Meyer til alle Kunderne. De havde strygende Afsætning, for alle Piger og Smaafolk vilde, ligesom i de rigtig fine Huse, have deres kinesiske Vifter og Parasoller og Lygter over deres Kommoder eller Hjørnehylde. Netop, som de vare i Færd hermed, hørte Meyer et Bums inde i Stuen ved Siden af; det var Frantsen, der faldt om — og døde.

»Han klaskede sammen for mig, lige med et, ligesom vi skulde til at lave Lygterne,« forklarede Meyer Kunderne.

Det kom Meyer aldeles uventet, at Frantsen, som selv var uden Slægtninge, havde overdraget Meyer Forretningen paa saa gunstige Vilkaar, »at det var ligefrem en Present fra hans Principal«, sagde Meyer. Nu skulde Folk faa noget at se. Ingen skulde kunne kende den gamle Kælder igen. Og den var virkelig helt ukendelig, da den efter tre Maaneders Forløb blev lukket op paa ny.

Store, blanke Spejlglasruder i Vinduerne og Døren, Butiksklokke over Døren, og Navnet Meyer prangende i Guld. Inde i Butikken lysegule, malede Hylde med Likørflasker og dejlige Bonbonglas. Bojaner med Ingefær og blanke Kikdaaser, Svejstserost og mange andre lækre Sager, der nok skulde friste. Og i Vinduet den nydeligste Opstilling. Nu ved Juletid vrimlede der af Voksengle paa Snore, Gummibolde, Skildpadder og smaa Mus i Chokolade, Lygter og Julestjerner — ja, Meyer, han forstod det! Der var formelig Tilstømning til Kælderen, og i sin Glæde delte Meyer Lugtbreve, Sæbefisk og smaa Eau de Cologne-

flasker ud til Pigerne, og manges fattig Dreng fik den Jul et lille Julelys eller en Chokoladecigar.

Naar Meyer nu tog i Skoven, behøvede han ikke først at leje Hat og Paletot; nu ejede han selv begge Dele, og nu behøvede han ikke at tage alene ud i Skoven; han havde nu Raad til at indbyde en Ven. Hans Pladering og Slipsnaal vare nu af det pureste Guld. Men Aarene gik — og Meyers Lokker og Skilning tyndedes ud, og han syntes, det kunde være paa Tide at finde sig en Livs- ledsagerinde. Der var nok, der gerne vilde have ham; men han vidste ogsaa, at der kun var een, som han vilde have, og denne ene lagde tilsyneladende slet ikke Mærke til ham, naar hun gjorde sine Indkøb. Han maatte se at vinde hende.

Det var Jomfru Frigga Grøningen, den tykke Kogejomfru, der gik omkring i de fine Herskabshuse og altid selv var paa sidste Mode. Hun lavede den dejligste Mad, og det satte Meyer ogsaa Pris paa. Han søgte at erobre hendes Hjerte ved alle de smaa Kneb og Listigheder, han kunde finde paa. Ja, han havde endogsaa villet forære hende en af sine Voksengle, en af dem med rigtigt Haar til halvtredsindstyve Øre. Men der var hændt ham det mærkelige, at hun ikke havde taget imod den; og ligeledes havde hun, hver Gang han havde tilbudt sig at skrive uden paa hendes Breve, afvist det. Det gav ham noget at tænke paa. Hvorfor maatte han aldrig faa hendes Breve at se, naar hun kom og købte Frimærker?

Naa, men megen Tid om Dagen var der ikke til at tænke i, Butiksklokken stod jo aldrig stille, og om Aftenen var der Regnskabet at føre. Det overlod Meyer ikke til andre, for man kan kun stole paa sig selv, plejede han at sige.

Jomfru Grøningen holdt helt op at komme i Butikken. Ja, i et helt Aar havde Meyer ikke set hende, og hun begyndte næsten at glide Meyer ud af Tankerne. Imellem kunde han vel nok sende hendes gode Mad og især de Skillinger, han vidste, hun havde til bedste, et lille Suk. Men kom det over ham, saa fløjtede han en Sang og lod den Fugl flyve.

Saa ringede det en Dag paa Klokken. Ganske mærkværdig nok var der ingen i Butikken — ingen uden Meyer selv. Der stod Jomfru Grøningen i fuldstændig moderne Foraarsdragt. Meyer følte sit Hjerte banke voldsomt. Stor, rød Silkeparasol med Sløjfer paa; en lille Fugl paa Hatten, gemt dybt nede mellem Kniplinger og Perler; og Pufærmer, saa store, saa moderne, at Jomfru Grøningen helt forsvandt i dem. Denne Dragt knuste Meyers Hjerte.

»Velkommen, skønne Foraarsbebuderske!« sagde han.

»Jeg troede, De helt havde svigtet Butikken.«

»Nej, tværtimod, nu søger jeg Dem. Er De ikke saa god at skrive uden paa dette Brev? Jeg slaar op med min Kæreste, skal jeg sige Dem, og jeg vilde gerne have en anden Haandskrift udenpaa.«

Meyer stod ganske forbløffet. Jomfru Grøningen var altsaa forlovet!! det havde han aldrig anet, og nu vilde hun hæve — sin Forlovelse!? Han blev paa en Gang saa bestyrtet-glad, at han trak en Skuffe ud med overgemte Juleengle i, rev hurtigt en af Englene frem og holdt den forsigtig i Vingerne hen til hende.

»Jomfru Grøningen!« sagde han, »maaske De ikke vil forsmaa denne lille Fyr, som De engang forkastede?«

»Tak,« svarede hun, »den ligner Dem; den vil jeg gemme.«

Da hun var gaaet, kastede Meyer et Blik ind i Spejlet.

Jo, han var Skam en køn Fyr og saa gav han sig til at fløjte og tændte sin bedste Cigar.

Tre Maaneder derefter holdt en Hyrevogn uden for Butikken, og ud af den steg Jomfru Grøningen i lyseblaa Silkekjole med langt, hvidt Brudeslør og hvide Handsker, som Fingerspidserne ikke kunde fylde ud, og i Haanden holdt hun en stor Buket Blomster. Meyer sad ved hendes Side i sort Kjole, ulastelig hvid Vest og hvidt Slips og med sin høje sorte Silkehat paa. Han bød hende Armen, og Ægteparret gik op i sin nye Lejlighed, oven over Butikken.

De første Aar af deres Ægteskab gik Madam Meyer endnu ud at koge hos de Familier, der slet ikke kunde undvære hende. Men Vuggen, som hun havde bragt med, blev ved at staa tom. Og det var baade hendes og Meyers Sorg.

»Hør, ved du hvad, lille Meyer,« sagde hun en Dag til Manden. »Er du ikke ked af at se paa den tomme Vugge, som den nu har staaet der de sidste Aar?«

»Jo, lille Mo'r,« svarede han, »du taler ud af mit eget Hjerte. Skal vi saa bære den op paa Pulterkammeret?«

»Paa Pulterkammeret? Min Vugge! ja, for det var mig, der bragte den med. Hører du, det er min. Paa Pulterkammeret, siger du?«

»Ja, i Dagligstuen vil du vel ikke have den?«

»Nu skal jeg sige dig, hvad jeg vil. Jeg vil have en Hund, en lille, hvid, blød Silkepudel, og den kan lige saa godt ligge i Vuggen som i en Kurv, og naar den ligger i Vuggen, kan Vuggen lige saa godt staa i Dagligstuen, som i Sovekammeret.«

»En hvid Pudel! En Silkepudel? var det saadan, du sagde?«

»Ja, for ser du, Meyer, jeg keder mig saa meget, naar jeg er alene, og du staar i Butikken, og saa synes jeg.... du kan vist ikke nænne . . ., kan du nænne at sige nej til din egen Frigga? Kan du?» og hun lagde Haanden kælent paa hans Arm.

»Nænne at sige nej til dig, min Snut, naar har jeg nogen Sinde sagt nej til dig? Du skal faa din Pudel.«

»Du kære, du søde Mand, og du skal faa din Livret i Dag, som jeg selv laver til dig: Sveskekompot med kogte Ris og Appelsinskiver, og saa syr jeg dig et Par nye Pampusser — naar jeg engang faar Tid.«

Og da Meyer aldrig var vant til at nægte sin Kone noget, saa fik hun ogsaa den sødeste lille Silkepudel, netop akkurat Mage til den, Admiralinden, der boede inde ved Siden af, havde. Den var saa kælen som et lille Barn og laa gerne i den lille Vugge, og Meyer paastod, at hans Frigga holdt mere af »Vapsen« end af ham. Men det sagde han bare, for saa vidste han, at han fik et Kys af sin Kone.

Men Madam Meyer sørgede saa godt for Meyer, at han Aar for Aar tog til i Vægt, og til sidst fik han saadan en Borgmestermave, at han knap kunde gaa. Selv saa hun ud som en Dyne, saa blød, saa trind, saa fed, at naar de om Søndagen spadserede med hinanden under Armen, toge de saa megen Plads op paa Fortovet, at Folk brummede. Ogsaa »Vapsen«, der gik bag efter dem, fik Flæskesider og var saa trangbrystig, at man kunde høre den hvæse for at faa Vejret, længe før man kunde se den. Den vilde helst ligge i Vuggen og sove. Sove, det var det dejligste af alt, sagde Meyer; vaagne og føle, hvor godt man havde det, og saa sove lidt igen; bare en god Lur midt paa Dagen og en lille Eftermiddagsblikker efter

Bordet. Og da Madam Meyer gerne faldt i Søvn over Aviserne, saa sov de alle tre — Herren, Fruen og »Vapsen«.

Meyer havde trukket sig tilbage fra Urtekramhandelen og levede nu af sine Renter. Han var bleven Husejer og havde købt Stedet, hvor han som Urtekræmmersvend havde begyndt sin glimrende Løbebane.

Der boede lutter fine, »galante« Familier, sagde Meyer altid, i hans Hus; han mente elegante. Ja, det fik den stakkels Vaps rigtignok at føle, at det var fine Familier med kostbare, fine Hunde.

Etatsraadens paa anden Sal havde nemlig en rigtig stor og glubsk Hund, en stor Dog. Den laa Side om Side med »Vapsen« og soled sig i Porten. »Vapsen« smaadøsede og plirede med Øjnene mod Solen. Det saa næsten ud, som om den havde studeret alle Meyers Bevægelser, for den gjorde i Søvn de samme Grimasser som Urtekræmmeren. Som den allerbedst laa, kom et elegant Bøllefrø forbi, en rigtig vigtig Laps. Med den ene Haand snoede han sin Knebelsbart, med den anden stak han med Lapsestokken efter den store Hund og gav den i Forbigaaende et Dask. Revet ud af sin Søvn fo'r Hundens forbitret op, ind paa »Vapsen« og bed den saa eftertrykkeligt, at Dyrlægen erklærede, at Pudelen maatte dræbes. Men I kan tænke jer, hvilken Sorg der blev oppe hos Meyers. Madam Meyer græd og var utrøstelig. Og den tomme Vugge kunde hun ikke taale at se — og saa kom den alligevel paa Pulterkammeret.

Men Meyer anskaffede sig en stor Newfoundlandær, som var vældig glubsk, og som indgød alle Respekt.

Kælderen i Meyers Hus var det altid vanskeligt at faa læjet ud. Den var saa mørk, lidt fugtig, og den havde

staaet ledig i et helt Aar. Det var et Tab paa halvfemsindstyve Kroner om Aaret, og Meyer saa surt til den tomme Kælder. Der var ikke andet for: Lejen maatte sættes ned til tresindstyve Kroner. Og saa meldte der sig straks en Lejer: en Lygtetænder, ansat i Kommunens Tjeneste. Det var jo ganske pænt — men Børnene, der fulgte med, var ikke ret efter Meyers Hoved. Dog, paa Betingelse af, at de smaa slet ikke maatte komme op i Gaarden, men blive i Kælderen, fik de den.

Der sad nu de smaa Børn nede og vilde saa gerne kigge ud af Kældervinduet og se paa Sporvognen og Folk, der gik forbi. Ingen havde Tid til at spadserer lidt med dem, saa morede de sig med at klistre Plakater af Øl- og Sodavandsflasker, som de havde fundet, paa Vinduesruden. Men naar Julen kom, skulde de have Juletræ, det havde Fader lovet dem, og det glædede de sig til hele Aaret rundt.

»Hvornaar tror du, det er Jul?« spurgte den mindste sin største Søster allerede i August.

»Naar det bliver rigtig koldt,« svarede hun, og saa spurgte hun Fader og Moder igen: »Fa'r, hvornaar bliver det Jul?«

»Naar der kommer Sne.«

Men Sneen kom og bragte intet Juletræ.

»Nu er der Sne,« sagde den lille Pige, første Gang Sneen faldt i tætte Flokke. »Kommer Juletræet saa?«

»Ja, naar der kommer en hel Masse Sne,« og Børnene ventede og ventede.

Men Julen narrer ingen; den kom, men uden Sne.

I Kælderen pyntede Lygtetænderen Juletræ til Putterne. Men et Grantræ var der ikke Raad til at købe. Saa tog de en Æblegeranium, som Moderen engang som

en lille Aflægger havde stukket ned i en Urtepotte. Den lille Kvist var vokset op til et helt lille Træ. Derpaa hængte de tre Kræmmerhuse til Børnene, et Par røde Papirsblomster og en lille Honningkage til at dele. Men Julestjernen, den var der ikke Raad til; men de skulde alligevel faa den at se, naar Fader i Aften tændte Lygten lige over for dem, paa den anden Side Gaden.

Men Kælderen var saa dyb, Ruderne saa smaa; Moder maatte lukke Vinduet op, bare et lille Øjeblik, at den dejlige Varme ikke igen skulde gaa ud af Stuen. Det kan nok være, at de tre smaa Piger puffede til hverandre for at komme til at se Julestjernen. De kravlede helt op i Vindueskarmen, medens Faderen tændte Lygten. Det lille Blus derinde, det var deres Julestjerne. »Fut!« og saa klappede de i Hænderne. Den mindste holdt sig paa Maven og sagde: aa —, akkurat som Meyer sagde det, naar han havde spist noget, der smagte ham rigtig godt, naar hans Kone havde givet ham hans Livretter.

Forhenværende Urtekræmmer Meyer kom i det samme forbi, og i Barnets aa, aa, maa der have været en Klang af hans eget fyldige Suk oven paa Middagen. Han standse, saa ned til Kældervinduet og saa i samme Retning som Børnene.

»Hvad gaar her for sig?« spørger han.

»Der er Juleild i Lygten,« forklarede den lille Pige.

»Juleild? Juleild? . . .«

Nu kom Moderen til og forklarede.

Naa, saadan! Ja, det var jo ogsaa sandt, det var Juleaften. Juleaften! Julelys! Julegotter! Juleengle! og paa en Gang dukkede alle Erindringer om hans første Aar som Urtekræmmerensvend hos Frantsen i Kælderen op for

ham. Dengang havde han glædet en eller anden lille fattig Fyr med Gotter eller Legetøj . . . og nu?! . . .

Pustende gik han ind i Porten, op ad Trappen, fulgt af sin store Hund, der spørgende saa paa ham.

»Frigga, kære Frigga,« sagde han, »ved du, hvad Juleild er?«

»Om jeg ved det — det skulde jeg mene; jeg staar jo lige midt deri og braser Gaasen til dig, men ved du hvad, Meyer, nu bli'r jeg snart for gammel, havde jeg nær sagt — jeg mener for fed. Dette bliver den sidste Julegaas, som jeg selv steger til dig. Hører du, den sidste.«

Jo, Meyer hørte det nok. Men det var en anden Juleild, han nu spekulerede paa. Ild varmer, tænkte han; ja, naar man saadan staar lige midt i den. Men kunde der ikke ogsaa trænges til lidt anden Varme heroppe. Saa kom han til at tænke paa, dengang han havde gaaet til Præsten, hvordan Præsten havde talt om Kærligheds-luen, hvordan den kunde varme os selv, og vi igen andre med den. En hjælpsom Haand skulde vi række for at glæde andre. Om de dernede ikke kunde trænge til at varmes lidt paa anden Maade, end ved blot at se paa Gaslygten. Jo, saamænd kunde de saa. De to gamle sade jo hvert Aar alene heroppe og havde Juleaften ingen anden Glæde end den Gaas og de Klejner og den gode Mad, som Mutter asede Livet af sig for at lave. En Søn havde de stadig ventet paa — han var ikke kommen, og Hunden! ja, den var jo klog og god nok. Men Rollinger, dem var det, de trængte til. For en Gangs Skyld bare. En Juleaften! man kunde jo tage dem, Rollingerne dernede fra Kælderen, op til sig.

Han gik ind til sin Frigga. Hun stod lige saa blank

og sveddryppende ved Ilden som det fedtede Gaaseskind dér paa Spiddet. Han lagde Haanden blidt paa hendes Skulder.

»Lille Mo'r,« sagde han; »du slider dig op. Du taaler det ikke længer.«

»Er det maaske noget nyt?«

Han tav.

»Vilde du maaske undvære en Gaas, en Julegaas, som kun jeg forstaar at stege den?« fortsatte hun med Stolthed.

»Ja, jeg vilde saamænd, hvis du kan skaffe noget bedre i Stedet,« svarede han.

Men nu maatte Fru Meyer sætte sig ned og havde nær sat sig lige ned i Vandspanden af Forfærdelse over at skulle skaffe noget bedre end en Julegaas, som hun selv havde stegt.

»Maa jeg spørge, hvad du mener? Maa jeg bede om en Forklaring,« og hun satte Hænderne i Siden og tørrede de rullende Sveddraaber af sig, der nu som en lille, rislende Bæk løb ned ad hendes Kinder.

»Jeg mener, jeg mener jo bare, — naa, se nu ikke saa bidsk ud. — Ser du, jeg mener, ja, for det er jo Juleaften, mener jeg, og saa er det . . . at jeg . . . hm! mener, du skal skaffe nogle Rollinger.«

»Du gode Gud!« udbrød hun, »du er syg, Meyer, syg. Eller har du maaske smagt paa Arrakpunschen, inden du lugtede til Gaasen maaske. Skaffe nogle Rollinger. Det siger du til mig! Ja, skaf du selv nogle!« og vred og pustende begyndte hun at rage op i Ilden, saa Ildgnisterne spruttede omkring til alle Sider, og lod, som om hun slet ikke bemærkede Meyers Nærværelse.

Men et stort, lunt Smil bredte sig over Meyers god-

modige, laskede Ansigt, og han listede sagte ud af Køkkenet. Trods sin Sky for at gaa op og ned ad Trappen, betænkte han sig ikke, stak Dørnøglen i sin Lomme og tøfledede ned ad Trappen. I Porten blev han staaende, trak Vejret dybt og famlede sig saa hen mod Nedgangen til Lygtetænderens Dør. Han bankede paa. Intet Svar. Han bankede igen; alt var stille dernede. Saa famlede han efter Laasen og fik Døren op. Videre gik han gennem en lille, mørk Gang og bankede paa ny.

»Det har man,« brummede han, »naar man vil skaffe sig Rollinger; først knækker man Benene, saa Halsen.« Da ingen svarede paa hans gentagne Banken, rev han Døren op. Paa Gulvet laa de tre Børn og Faderen ved Siden af dem. Han gøede som en Hund, medens Børnene lo højt, den ene af Smaapigerne sprang op paa hans Ryg, og af Sted red han med hende. Midt paa Gulvet stod den duf-tende Æblegeranium med de tre Kræmmerhuse og et eneste lille Lys. Inde i Værelset ved Siden af sad Moderen med sin nyfødte, lille Dreng paa Skødet og puslede om ham.

Meyer blev staaende i Døren. Han syntes, her var helt hyggeligt hernede, og hverken Ben eller Hals havde han brækket.

»Jeg vilde gerne,« begyndte han, »jeg mente maaske . . . Ser De, det var bare saadan en Tanke!«

Men Børnene afbrød ham; de kom løbende hen til ham, rakte deres smaa Hænder op til ham og sagde: »God Aften.« Men da den mindste lille Pige sagde Bedstefader til ham, kunde han ikke faa et Ord frem. Der kom ligesom et Spilleværk op i Halsen paa ham, der klemte ham forfra og bagfra, forklarede han senere sin Hustru.

Saa viskede han sig med Bagen af Haanden over

Øjnene og sagde: »Kunde ikke Rollingerne dér komme lidt op til os gamle i Aften? Vi to sidder saa ene. Og De og Deres Kone skal da for den Sags Skyld ogsaa være velkomne.«

»Ja, hvad det angaar,« svarede Lygtetænderen, »saa bliver jeg jo helst hos Mutter. Hun er lidt skrøbelig endnu, skal jeg sige Dem; nu skal De selv se,« og han pegede med glædestraalende Øjne ind i Værelset paa sin nyfødte Dreng.

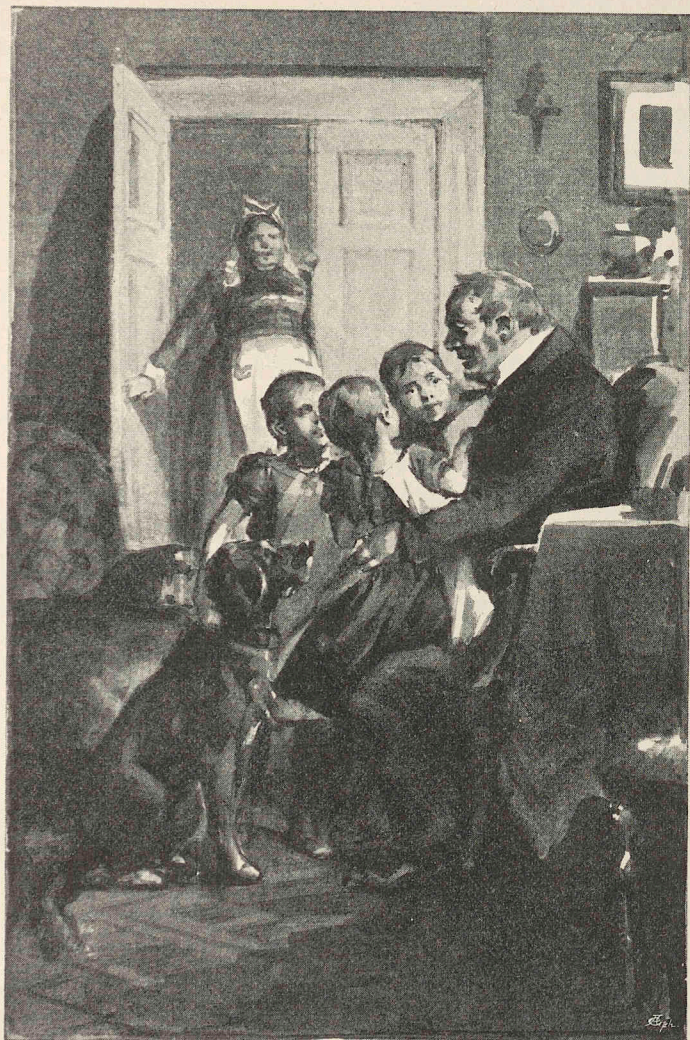
Men Meyer stod ganske bestyrtet. Herinde, ved Mode-rens Bryst, laa en lille Pusling; akkurat saadan en vel-signet Smaating, som Meyer altid havde ønsket sig. Og nu lo Drengen op til ham. Meyers Hjerte videde sig ud og blev saa underlig stort, syntes han, som om der ikke var Plads til det bag ved Vesten.

Men Børnene trak i ham og sagde: »Op! op med Bedstefader!«

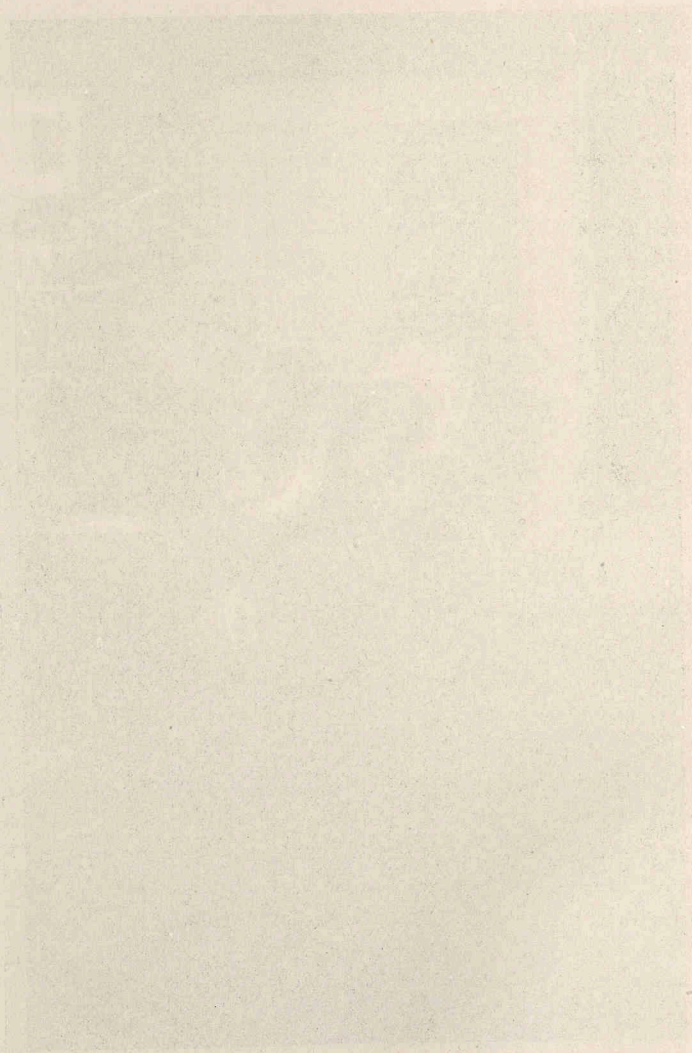
Da Meyer igen stod oppe i sin Lejlighed hos sin Hustru, udbød hun pludselig: »Du store Kineser! Meyer da, hvordan er det, du ser ud? Du ligner grangivelig den Voksengel, du engang for mange Aar siden forærede mig. Husker du, dengang du stod Svend dernede paa Hjørnet? Det var ikke kønt af mig, Meyer, at sige, at du selv kunde skaffe dig Rollinger — for jeg vidste jo, du kunde ikke,« og saa gav hun ham et rigtigt Klaskekys.

»Men Meyer, hvad gaar der af dig? Jeg tror, saa sandt for Dyden, at du — savler; jo, du gør, det vil sige, jeg mener, dine Øjne flyder over.«

»Frigga, min lille, rare Frigga, Rollingerne, ser du — dem . . . har jeg skaffet. Hører du, der har vi dem allerede,« og inden Fru Meyer fik Tid til at daane af Forundring, stod Lygtetænderen med alle tre Børn dér,

Men ligesom han fik begyndt: »Der var engang«, slog Fru Meyer Døren op.

som ganske frejdige og uforsagte løb hen imod Fru Meyer og gav hende Haanden og sagde god Aften.

Men det var for meget for Fru Meyer. Meyer kendte det og skyndte sig at løse den øverste Hægte i Halsen paa hende.

»Jeg fatter det ikke — det gaar mig til Hjertet, det glæder mig, Englebørn, vær velkommen; vær velkommen til Gaasesteg, stegt af mig selv! Hvor besværlig bliver denne Aften for mig! Hvor dejlig besværlig.«

Men Hunden Nero sprang op ad hende og standsede hendes kortaandede Talestrøm med sin Gøen, som om den vilde sige: Lad nu det være nok, op med Stegen! Børnene fore ganske forskrækkede sammen ved Neros Gøen, men snart bleve de de bedste Venner med den.

Medens Fru Meyer havde travlt med de sidste Forberedelser i Køkkenet, sad Meyer med den mindste af Smaapigerne paa sit Knæ; de to andre stode om ham, og han gav dem Rosiner, Mandler og Appelsiner, mange flere end det var godt for de smaa Maver. Han viste dem Billeder og skulde lige til at fortælle dem en Historie, men ligesom han fik begyndt: »Der var engang«, slog Fru Meyer Døren op til Spisestuen.

»Min Gaas vinker ad dig, Meyer,« sagde hun, og det var en heldig Afbrydelse, for Meyer vidste slet ikke, hvad han skulde fortælle efter: »Der var engang.«

Men vi ville slutte med, at der var engang et ensomt Ægtepar, der selv ingen Børn havde, og som var lige ved at blive gnavne Juleaften; men saa bankede den lille Julenisse paa Mandens Hjerne, saa han fandt tre Smaapiger, der igen fandt Vej til Ægtefolkenes Hjerter, saa Fru Meyer ikke mere kedede sig. Thi Smaapigerne kom op til hende,

og hun strikkede og syede i Aarenes Løb mangan en varm Dragt til de smaa.

Og Meyer! ja, det Særsyn havde hans Hustru, at Meyer gav Afkald paa sin Eftermiddagsbinker — og spadserede en Tur med Børnene. Og det var godt for ham, for ellers tror jeg, at han var bleven kvalt i sit eget Fedt.

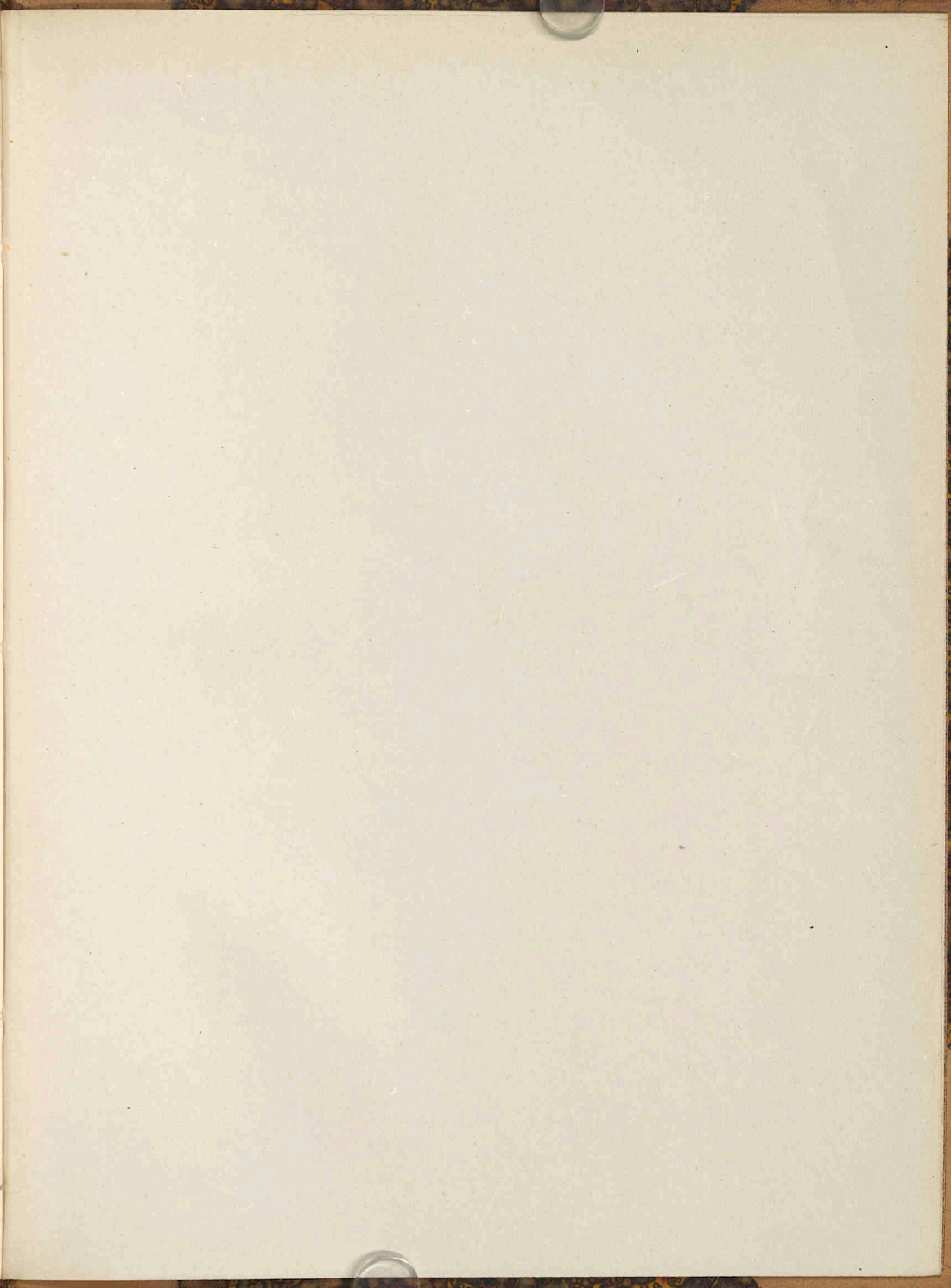
Men da Juleaften var til Ende, gav hans Hustru ham et ordentligt Smældekyss.

»Du dejlige!« sagde hun, »at jeg overlevede det! Fatter du det? Ja, for jeg er skør, lille Meyer.«

»Men af bedste Vare alligevel, for min Frigga springer ikke som daarligt Glas i Ilden.«

»Jeg tror alligevel, jeg næste Aar selv steger Gaasen til dig,« sagde hun.

Og det tror jeg nu ogsaa ganske bestemt, at Fru Meyer gør.

of the subject of the present investigation, and
the object of the study.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants. The object of the study is
to determine the effect of the treatment of the soil
on the growth of the plants.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants.

The object of the study is to determine the
effect of the treatment of the soil on the
growth of the plants.

